

ANTI - ΚΥΝΗΓΙ

ΠΑΡΑΣΙΤΑ

Αναρχική Συλλογικότητα για την Ολική Απελευθέρωση

Πρόλογος

Η συλλογικότητά μας υπάρχει από το 2017 και η μπροσούρα αυτή είναι αποτέλεσμα συλλογικής δουλειάς που ξεκίνησε στα μέσα του 2020 με αργούς ρυθμούς και ολοκληρώθηκε στα μέσα του 2022. Η ανάγκη για τη συγγραφή της προέκυψε αρχικά μέσα από τη συνειδητοποίηση της έλλειψης πηγών στην ελληνική γλώσσα γύρω από το ζήτημα του κυνηγιού και του ψαρέματος από κινηματική σκοπιά, τόσο σε σχέση με τις κυρίαρχες αφηγήσεις, όσο και σε σχέση με τις κινηματικές ξενόγλωσσες πηγές ενάντια στο κυνήγι και το ψάρεμα. Ταυτόχρονα, αποτελεί για εμάς και μια κατάθεση θέσης επάνω σε αρκετές συνιστώσες τους και παράλληλα μία συνεισφορά στον αναρχικό, αντισπισιστικό και ολικοαπελευθερωτικό λόγο. Λαμβάνοντας δε υπόψη ότι τα ζητήματα του κυνηγιού και του ψαρέματος αποτελούν κομβικά κομμάτια στην αλυσίδα της εκμετάλλευσης των μη ανθρώπινων ζώων στα πλαίσια του ανθρωποκεντρικά δομημένου κοινωνικού συστήματος και της κουλτούρας του σπισισμού, επιθυμούμε η μπροσούρα αυτή να αποτελέσει εργαλείο στα χέρια του κόσμου του αγώνα που μάχεται για την ολική απελευθέρωση.

Οι πληροφορίες που αποτυπώνονται σε αυτήν προέρχονται από μία μεγάλη γκάμα πηγών, κατά βάση διαδικτυακών αλλά και έντυπων, κυρίως ξενόγλωσσων. Τα σημεία που αποτελούν αυτούσιες μεταφορές από αυτές σε μετάφραση σημειώνονται εντός της μπροσούρας ως τέτοιες μαζί με το όνομα της πηγής ή/και του/της συγγραφέα. Για τα υπόλοιπα κομμάτια επιλέξαμε να μην τις αναφέρουμε δεδομένου ότι αφορούν σε ζητήματα τόσο γνωστά που με μια απλή αναζήτηση στο διαδίκτυο μπορούν να επιβεβαιωθούν. Για το κομμάτι του σαμποτάζ κυνηγιού στο ηνωμένο βασίλειο θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε το Α. για την πολύτιμη βοήθειά του με τις πληροφορίες, χάρη στις οποίες καταφέραμε να αποσαφηνίσουμε αρκετές άγνωστες σε εμάς ορολογίες και να τις εξηγήσουμε επαρκώς θεωρούμε στο αντίστοιχο σημείο της μπροσούρας.

Τέλος, ένα μεγάλο ευχαριστώ στην Ε. για τη βοήθεια με το στήσιμο της μπροσούρας και στην αναρχική δομή εκτύπωσης pycο nero για την τύπωσή της.

ΠΑΡΑΣΙΤΑ - Αναρχική Συλλογικότητα για την Ολική Απελευθέρωση

Αθήνα,

10/05/2022

Περιεχόμενα

Εισαγωγή.....	4
Ιστορικά.....	6
Για το κυνήγι.....	6
Από τον Άνθρωπο Κυνηγό στον Homo X: Επανεξετάζοντας την Ανθρώπινη Φύση του Steven Best	9
Για το ψάρεμα.....	18
Είδη κυνηγιού - ψαρέματος.....	20
Είδη κυνηγιού	20
Είδη κυνηγιού με βάση το είδος του ζώου.....	22
Είδη ψαρέματος	24
Είδη ψαρέματος με βάση το είδος του ζώου.....	25
Κυνήγι και ψάρεμα άγριων ζώων για συστηματική παραγωγή κέρδους.....	31
Εντός και εκτός Bonus - ζωές αναλώσιμες.....	36
Κυνήγι και ψάρεμα μη ανθρώπινων ζώων για χόμπι.....	39
Κυνήγι για Ψυχαγωγία (Recreational Hunting).....	39
Camouflage hunting.....	39
Dog handlers hunting (κυνήγι με σκυλιά).....	40
Bait hunting (κυνήγι με δόλωμα).....	41
Safari hunting.....	41
Ψάρεμα για Ψυχαγωγία (Recreational Fishing).....	41
“CATCH AND RELEASE”	41
Φεστιβάλ GRINDADRAP.....	42
Δικαιολογίες κυνηγών - ψαράδων.....	45
Κυνήγι για “ρύθμιση πληθυσμού”.....	45
Κυνηγοί και ψαράδες “προστάτες της διατήρησης των ειδών”.....	46
Trophy hunting και ο μύθος της διατήρησης/συντήρησης της άγριας ζωής (conservation), της ρύθμισης πληθυσμού και της οικονομικής ενίσχυσης των τοπικών κοινοτήτων.....	48
Canned hunting και “ανήθικο κυνήγι”.....	50
Κυνηγοί και ψαράδες “προστάτες του περιβάλλοντος”.....	52
Κυνήγι	52
Ψάρεμα.....	53
Ιθαγενείς και κυνήγι μη ανθρώπινων ζώων.....	57
Δράσεις ενάντια στο κυνήγι και το ψάρεμα.....	60
Hunt Sabotage.....	60
Η περίπτωση του ηνωμένου βασιλείου.....	60
Δολοφονίες hunt saboteurs από κυνηγούς στη βρετανία.....	62
Δράσεις ενάντια στο ψάρεμα.....	67
Δολοφονίες ακτιβιστ(ρι)ών υπέρ των θαλάσσιων ζώων.....	68
Δράσεις ενάντια στο κυνήγι και το ψάρεμα στην Ελλάδα.....	69
Σπισισμός – Ανθρωποκεντρισμός και το πρόταγμα της Ολικής Απελευθέρωσης.....	71
Παράρτημα.....	76
Νομοθετικό πλαίσιο για το κυνήγι στον ελλαδικό χώρο.....	76
Νομοθετικό πλαίσιο για την αλιεία στον ελλαδικό χώρο.....	77

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

-----'Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Εισαγωγή

Η ζωή των μη ανθρώπινων ζώων στον ανθρώπινο πολιτισμό υπόκειται σε μία διαρκή κατάσταση διωγμού, καταπίεσης, εκμετάλλευσης, υποτίμησης και δολοφονίας. Μέσα στην πληθώρα των μέσων εξόντωσης τους, το κυνήγι αποτελεί άλλη μία δολοφονική δραστηριότητα εις βάρος των μη ανθρώπινων ζώων, τόσο αυτών που ζουν και κινούνται στη στεριά όσο και εκείνων που περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους μετακινούμενα στον αέρα, καθώς και όσων επιβιώνουν στη θάλασσα (ψάρεμα). Πρόκειται για μία αισχρή δραστηριότητα που μετράει αιώνες πίσω και έχει στοιχίσει τις ζωές σε ανυπολόγιστο αριθμό μη ανθρώπινων υποκειμένων.

Η μπροσούρα καλύπτει κάποια σημεία στο ζήτημα του κυνηγιού και του ψαρέματος, τα οποία φυσικά δε θα μπορούσαν να είναι και όλα όσα θα μπορούσαν να γραφτούν γι' αυτό το θέμα. Ο τρόπος που αποφασίσαμε να διαχειριστούμε την μπροσούρα εστιάζει σε μία προσπάθεια να παρέχουμε τόσο πληροφορίες, όσο και άποψη και πολιτική θέση. Μέσα από τις πληροφορίες επιχειρούμε αρχικά να μεταδώσουμε ένα κομμάτι μόνο της γνώσης που αποκτήσαμε όσο ψάχναμε και διαβάσαμε για το κυνήγι και το ψάρεμα και κατα δεύτερον να καταδείξουμε το μέγεθος της εκμετάλλευσης των μη ανθρώπινων ζώων μέσω αυτών των δολοφονικών δραστηριοτήτων. Η πολιτική μας θέση κατ' επέκταση ξεδιπλώνεται είτε παράλληλα με το κείμενο, είτε εισαγωγικά / επιλογικά σε κάθε ενότητα.

Στην πρώτη ενότητα, αναφερόμαστε στην ιστορία του κυνηγιού και του ψαρέματος, περιλαμβάνοντας μία συνοπτική περιγραφή των κυρίαρχων αφηγήσεων και ένα κείμενο του Steven Best που ασχολείται με το θέμα και συγκρούεται με τις κυρίαρχες απόψεις. Στη δεύτερη ενότητα, καταπιανόμαστε με την κατα τα άλλα ατελείωτη ενότητα των διαφοροποιήσεων που υπάρχουν στα είδη του κυνηγιού και του ψαρέματος, φέρνοντας πιο αναλυτικές περιγραφές για τις διαφοροποιήσεις που βασίζονται στο είδος του ζώου. Στην τρίτη ενότητα, αναφερόμαστε στο ζήτημα της συστηματικής παραγωγής οικονομικού κέρδους από το κυνήγι και το ψάρεμα, καθώς αυτές οι δύο δολοφονικές δραστηριότητες αποτελούν κομβικό πεδίο κερδοφορίας παγκοσμίως τόσο για τους ίδιους τους επαγγελματίες κυνηγούς, όσο και για τις αμέτρητες δομές αιχμαλωσίας και εκμετάλλευσης μη ανθρώπινων ζώων στις οποίες αυτά καταλήγουν. Σε αυτή την ενότητα επιχειρούμε να ρίξουμε φως και σε κομμάτια της κερδοφορίας που πατάει στις πλάτες μη ανθρώπινων ζώων και είτε δεν είναι τόσο γνωστά, είτε καλύπτονται από τοπικά και διεθνή συμπλέγματα εξουσίας. Στην τέταρτη ενότητα, ασχολούμαστε με το κυνήγι και το ψάρεμα που λαμβάνουν χώρα ως μέσα ψυχαγωγίας, άθλησης, αναψυχής και χόμπι, φέρνοντας και πιο συγκεκριμένα παραδείγματα από μερικά είδη αυτών. Στην πέμπτη ενότητα, απαριθμούμε και επιχειρούμε να αποδομήσουμε τόσο από τη δική μας σκοπιά – αυτή του αντισπισισμού και της ολικής απελευθέρωσης – όσο και μέσα από πιο “αντικειμενικά” δεδομένα, τα πιο γνωστά επιχειρήματα που χρησιμοποιούν κυνηγοί, ψαράδες και υποστηρικτές τους ως δικαιολογία για να δολοφονούν συστηματικά μη ανθρώπινα ζώα. Αυτά αφορούν στις αβάσιμες και προκλητικές δοξασίες που θέλουν το κυνήγι και το ψάρεμα να συνεισφέρουν στην “προστασία της φύσης”, στη “ρύθμιση του πληθυσμού” και στη “διατήρηση των ειδών”. Ως κομμάτι αυτού αφιερώνουμε ένα τμήμα του στο Trophy Hunting.

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

Στην έκτη ενότητα ασχολούμαστε με το ζήτημα των ιθαγενικών πληθυσμών που δολοφονούν ζώα τόσο για λόγους επιβίωσης, όσο και ως κομμάτι της παράδοσης ορισμένων. Αποτελεί ένα κομμάτι κριτικής γύρω από την έννοια της επιβίωσης, της παράδοσης και του εκμεταλλευτικού μοντέλου του ανθρωποκεντρισμού με βάση τη δράση ιθαγενών. Στην ενότητα αυτή, πλησιάζοντας στο τέλος της μπροσούρας, αποφασίσαμε να σταθούμε σε αυτό το πολιτικό σκέλος ως πεδίο αιχμής χωρίς να να παράσχουμε και πάλι εκτενείς πληροφορίες και παραδείγματα όπως στις προηγούμενες ενότητες.

Στην έβδομη ενότητα ασχολούμαστε με τις δράσεις που γίνονται παγκόσμια ενάντια στο κυνήγι και στο ψάρεμα, στεκόμενα ιδιαίτερα στο ηνωμένο βασίλειο που έχει μακρά ιστορία στο σαμποτάζ κυνηγιού. Στην ενότητα αυτή αναφέρουμε και μερικές από τις γνωστές δολοφονίες σαμποτέρ από κυνηγούς, απονέμοντας με αυτόν τον τρόπο φόρο τιμής στα άτομα που μάχονται για να τερματιστούν οι δολοφονίες των μη ανθρώπινων πλασμάτων και καταδεικνύοντας ταυτόχρονα το γεγονός ότι βρισκόμαστε σε πόλεμο, κομμάτι του πολέμου στον οποίο βρίσκονται τα μη ανθρώπινα ζώα εδώ και αιώνες. Η όγδοη και τελευταία ενότητα συνιστά και τον επίλογο της μπροσούρας αυτής, όπου εκτίθενται συμπτηγμένες οι πολιτικές μας θέσεις γύρω από το ζήτημα της εκμετάλλευσης των μη ανθρώπινων ζώων, δηλαδή η εναντίωσή μας στον ειδισμό/σπισισμό και τον ανθρωποκεντρισμό και το πρόταγμα της ολικής απελευθέρωσης.

Στο τέλος, στο Παράρτημα, αναφέρουμε κομμάτια της ελληνικής νομοθεσίας που αφορούν στο κυνήγι και στο ψάρεμα, τόσο για λόγους ενημέρωσης και κατάδειξης της κρατικής υποστήριξης αυτών των δολοφονιών, όσο και σαν εργαλείο στα χέρια ατόμων και ομάδων που δρουν ενάντια στο κυνήγι και στο ψάρεμα. Οι νόμοι αλλάζουν και παράλληλα κάθε χρόνο εκδίδονται νέες ρυθμιστικές αρχές για το κυνήγι, οπότε για όσα ενδιαφέρονται να γνωρίσουν παραπάνω τον εχθρό, παραπέμπουμε σε επανεξέταση αυτών.

Ιστορικά

Αναζητώντας πληροφορίες για την ιστορία του κυνηγιού και του ψαρέματος βρεθήκαμε απέναντι σε μία συγκεκριμένη αφηγηματική εξιστόρηση που καταλαμβάνει και την πλειοψηφία των κοινών πηγών στο διαδίκτυο. Αυτή αφορά στο ξεκίνημα του κυνηγιού και του ψαρέματος ως μέσο επιβίωσης και ιδιαίτερα το κυνήγι ως μέσο εξέλιξης σε αυτό που έχει καταλήξει να είναι σήμερα ο άνθρωπος. Παρακάτω αναπαράγουμε συνοπτικά τις κυρίαρχες αφηγήσεις για την ιστορία του κυνηγιού και του ψαρέματος και στο τέλος της σχετικής με το κυνήγι περιγραφής παραθέτουμε σε μετάφραση που βρήκαμε σε αντισπισιστική ιστοσελίδα στο ίντερνετ το κείμενο του Steven Best, αμερικάνου φιλοσόφου, συγγραφέα, ομιλητή και ακτιβιστή υπέρ των δικαιωμάτων των ζώων, το οποίο συγκρούεται με τις κυρίαρχες απόψεις σχετικά με την ιστορία του κυνηγιού και τη σχέση του με την εξέλιξη του ανθρώπου.

Για το κυνήγι

Σύμφωνα με τις κυρίαρχες αφηγήσεις, η παλαιότερη αναφορά στο κυνήγι εντοπίζεται σε ιστορικές πηγές ως κομμάτι της ζωής κυνηγών-τροφοσυλλεκτών. Πρόκειται για προϊστορικές νομαδικές ομάδες, η ύπαρξη και η δραστηριότητα των οποίων χρονολογείται περίπου δύομιση εκατομμύρια χρόνια πριν. Το κυνήγι ζώων διαβάζουμε πως αποτελούσε για αυτές τις ομάδες μέσο διατροφής, παράλληλα με τη συλλογή φυτικής τροφής και τη βρώση σπόρων, ριζών και ξηρών καρπών. Με τη μετάβαση σε μόνιμες κατοικίες γύρω στο 10.000 π.Χ. κατά βάση κατά τη νεολιθική εποχή, μαθαίνουμε πως η τροφή προερχόταν από την εξημέρωση φυτών και ζώων, μέσω της γεωργίας και της κτηνοτροφίας, ενώ το κυνήγι μπήκε σε δεύτερη μοίρα και σε κάποιες περιπτώσεις υποκαταστάθηκε σχεδόν πλήρως. Έτσι, σταδιακά αναπτύχθηκαν οι πρώιμοι πολιτισμοί στη μεσοποταμία, την κίνα και την ινδία, και μέχρι το 1500 μ.Χ., διαβάζουμε πως οι περισσότεροι πληθυσμοί βασιζόνταν σε εξημερωμένες πηγές τροφίμων.

Εξελικτικά, στα εγκαθιδρυμένα συστήματα ιεραρχίας και εξουσίας το κυνήγι έγινε κατά βάση προνόμιο των πλουσίων. Στην αρχαιότητα, συγκεκριμένα, λειτουργούσε παράλληλα και σαν σύμβολο ισχύος και οι ελίτ που ήταν υπεύθυνοι των στρατών μπορούσαν να επιδείξουν και να αποδείξουν τις ικανότητές τους ως πολεμιστές μέσω του κυνηγιού. Κατά τον μεσαίωνα η σύνδεση του κυνηγιού με την κοινωνικοοικονομική θέση έγινε ακόμα πιο έντονη. Το κυνήγι, από το αγριογούρουνο έως το ελάφι και το κυνήγι της αλεπούς έγινε πρωταρχικό άθλημα για τους ευγενείς αυτής της χρονικής περιόδου και ξεκίνησε έτσι και η τάση του οργανωμένου κυνηγιού ως άθλημα. Ομοίως, κατά την Αναγέννηση στη γαλλία το κυνήγι έγινε προνομιακό άθλημα της αριστοκρατίας

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
και το δικαίωμα στο κυνήγι συνδέθηκε άμεσα με το δικαίωμα στην ιδιοκτησία της γης. Τότε, η λαθροθηρία άρχισε να τιμωρείται και απαγορεύτηκε σε μη ευγενείς να κυνηγούν. Εκείνη την περίοδο το κυνήγι με κυνηγόσκυλα έγινε τρόπος ζωής και οι επιδόσεις στο κυνήγι αποτελούσαν μέσο επίδειξης στις κοινωνικές σχέσεις στα συμπόσια που γίνονταν μετά το κυνήγι.

Στη γαλλική επανάσταση, το αριστοκρατικό προνόμιο για το κυνήγι καταργήθηκε και ξεκίνησε ένα κύμα κυνηγιού που πέρα από τα υπόλοιπα, κατέληξε σε βλαβερές συνέπειες για το δασικό οικοσύστημα, ενώ καταδίκασε σε εξαφάνιση πολλά είδη ζώων. Επί Ναπολέοντα Ι εισήχθησαν οι άδειες για το κυνήγι, οι οποίες τον 19ο αιώνα κόστιζαν ακριβά και σαν αποτέλεσμα το κυνήγι έγινε

και πάλι προνόμιο των ευημερούμενων τάξεων. Τότε ενθαρρύνθηκε και η λαθροθηρία, κατά την οποία τα ζώα χρησιμοποιούνταν πια και ως εμπορεύματα για παράδειγμα για τη γούνα τους. Σε γενικές γραμμές, κατά τη βιομηχανική περίοδο λόγω της εξέλιξης των μηχανών και των μεγάλων αγροκτημάτων, το κυνήγι σχεδόν εγκαταλείφθηκε σαν μέσο διατροφής και παρέμεινε σχεδόν αποκλειστικά σαν άθλημα/δραστηριότητα “αναψυχής” ή/και σαν μέρος μιας παράδοσης. Στην ελβετία, για παράδειγμα, συνδέεται με τη φθινοπωρινή μαγειρική παράδοση του «κυνηγιού» - αν και το κρέας προέρχεται επίσης από κτηνοτροφία.

Το κυνήγι ξεκάθαρα ως χόμπι πλέον έχει οικειοποιηθεί από διαφορετικά κοινωνικο-οικονομικά στρώματα και συνοδεύεται και με τον κατάλληλο εξοπλισμό που εξαρτάται από το ζώο που κυνηγιέται. Κάποτε, οι τοξότες, για παράδειγμα, είχαν πολλούς τύπους τόξων για να διαλέξουν και τα βέλη ήταν εξίσου πολλά με τα τόξα, από μέταλλο έως ξύλο. Στο παρελθόν δημοφιλή όπλα ήταν διαφόρων ειδών τόξα, σφεντόνες, δόρατα και πιστόλια σε περιορισμένη χρήση. Τα όπλα έχουν εξελιχθεί με τον ίδιο τρόπο, με πολλούς τύπους σφαιρών και όπλων για διαφορετικούς τύπους κυνηγιού. Τα ειδικά όπλα και ο εξοπλισμός που έχουν σχεδιαστεί για κυνήγι αλκών, για παράδειγμα, δεν είναι τα ίδια με τα είδη για το κυνήγι ελαφιού. Η τοξοβολία πλέον έχει μετατραπεί σε ανεξάρτητο άθλημα, ενώ στο κυνήγι χρησιμοποιούνται ως επί το πλείστον όπλα, όπως μουσκέτα και τουφέκια.

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

-----Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

Από τον Άνθρωπο Κυνηγό στον Homo X: Επανεξετάζοντας την Ανθρώπινη Φύση του Steven Best

«Οι πρωτοπόροι του κυνηγιού και της κρεοφαγίας αδυνατούν να αντιληφθούν πως αυτό που ήταν κάποτε ένας απαραίτητος μηχανισμός επιβίωσης και λειτουργική συμπεριφορά, είναι τώρα – βάζοντας στην άκρη την αμφισβητούμενη εξαίρεση κάθε σπάνιου προϊστορικού πολιτισμού που έχει απομείνει – μια αχρείαστη, άδικη, εθιστική, καταστροφική για την υγεία, ολέθρια για το περιβάλλον, δυσλειτουργική συμπεριφορά και κοινωνική πρακτική.»

Στις μυριάδες ιστορίες τους, οι «επιστημονικές» αφηγήσεις της ανθρώπινης εξέλιξης έχουν συσσωρεύσει ένα τόνο ιδεολογικών αποσκευών. Τα ζητήματα της ανθρώπινης προέλευσης συχνά έχουν τις ρίζες τους στη φαντασία αντί για την πραγματικότητα και πολλά εκκολάφτηκαν πριν τις πρόσφατες αρχαιολογικές και επιστημονικές σημαντικές ανακαλύψεις. Λίγα μοντέλα είναι τόσο κυρίαρχα όσο η ιστορία του «Ανθρώπου Κυνηγού». Αυτή η θεωρία της εξέλιξης και της ανθρώπινης φύσης υποστηρίζει ότι τα ανθρώπινα πλάσματα: (1) είναι από τη φύση τους σαρκοφάγα· (2) ήταν πάντα κυνηγοί· και (3) είναι εγγενώς βίαια και επιθετικά. Όχι μόνο επικράτησαν στην επιστήμη, αυτές οι υποθέσεις διαδόθηκαν στον πολιτισμό και την καθημερινή ζωή, όπου διαμόρφωσαν ανθρωποκεντρικές κοσμοθεωρίες και κατακάθισαν στην «κοινή λογική». Ακόμα κάθε στοιχείο στο μοντέλο του Ανθρώπου Κυνηγού είναι ένα αποκύημα της φαντασίας και ένας μύθος, από το οποίο πηγάζουν και διαιωνίζονται οι λανθασμένες αντιλήψεις της ανθρώπινης ταυτότητας. Η επικρατούσα έννοια της «ανθρώπινης φύσης» δεν έχει καμία βάση στην ιστορική πραγματικότητα και είναι στην πραγματικότητα μια κοινωνική κατασκευή με επιπτώσεις και συνέπειες που προκαλούν προβλήματα.

Σαφώς, αυτοί οι τρεις ισχυρισμοί στηρίζουν και υποστηρίζουν ο ένας τον άλλον. Εάν οι άνθρωποι είναι από τη φύση τους σαρκοφάγοι, πρέπει να κυνηγήσουν για να επιζήσουν· από τη στιγμή που το κυνήγι, επιπλέον, είναι αδύνατο χωρίς τη δολοφονία, οι βίαιες συμπεριφορές αποτελούν τη βάση της κοινωνικής ζωής. Το να πούμε ότι οι άνθρωποι είναι από τη φύση τους σαρκοφάγοι, σημαίνει πως δηλώνουμε ότι από το ανθρωποειδές ξεκίνημά μας 5-8 εκατομμύρια χρόνια πριν, τρώγαμε μια βασισμένη στο κρέας διατροφή και σκοτώναμε ζώα για να ικανοποιήσουμε τους πόθους μας για σάρκα και αίμα. Αλλά κάνει επίσης μια ισχυρότερη αξίωση ότι η ανθρώπινη φυσιολογία απαιτεί το κρέας και δεν μπορεί να ακμάσει ή να λειτουργήσει κατάλληλα με μια χορτοφαγική διατροφή. Η κατανάλωση κρέατος είναι αρχέγονη, φυσική, καλή και απαραίτητη. Κατά συνέπεια, οι άνθρωποι δεν μπορούν και δεν πρέπει να ζήσουν χωρίς τη δολοφονία ζώων, και η βία είναι εγγενώς και απαραίτητως ένα μέρος της ύπαρξής τους. Οι φυσικοί σαρκοφάγοι γεννιούνται επομένως για να κυνηγήσουν και να σκοτώσουν· είναι βίαιοι όχι μόνο απέναντι στα ζώα αλλά και ο ένας απέναντι στον άλλον: η σαρκοφαγία είναι το προπατορικό μας αμάρτημα.

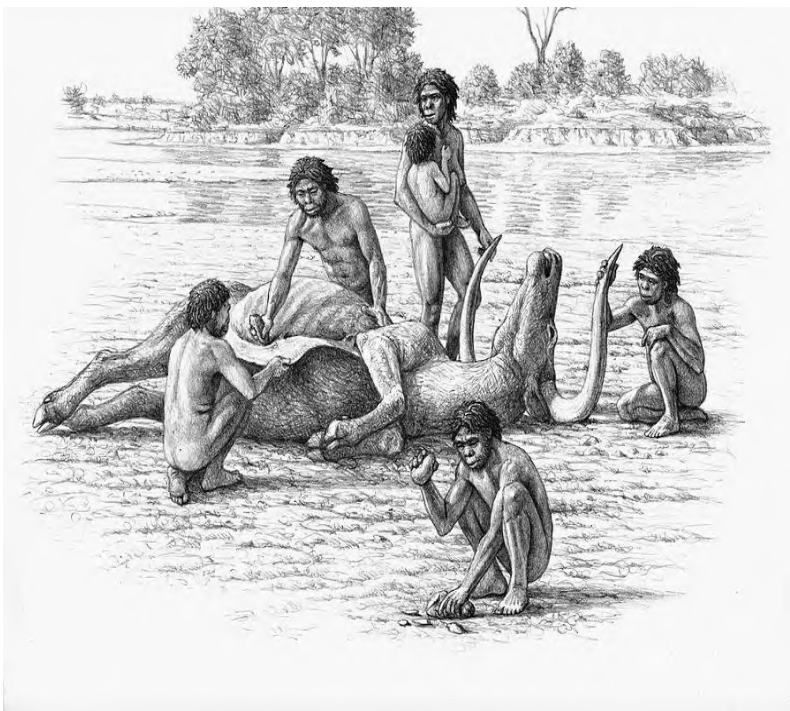
Ο Άνθρωπος Κυνηγός έχει επηρεάσει πολλές απόψεις για τη βιολογική βάση και εξέλιξη της βίας στη ανθρώπινη ζωή. Αυτές είναι αυθαίρετες αξιώσεις που έχουν τις ρίζες τους στις σπισιστικές, σαρκοφαγικές και πατριαρχικές προκαταλήψεις, και θα τις διαλύσουμε ανά μία την κάθε φορά.

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Σαρκοφαγία

Το γεγονός ότι οι πρώτοι ανθρωποειδείς πρόγονοί μας έτρωγαν εν μέρει σάρκες ζώων σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι ήταν «σαρκοφάγοι». Οι australopithecine πρόγονοί μας ήταν παμφάγοι καιροσκόποι που έτρωγαν οτιδήποτε μπορούσαν, μια διατροφή που αποτελούνταν κατά ένα μεγάλο μέρος από τα φρούτα, καρύδια, σπόρους, φυτά και οποιαδήποτε αποφάγια σάρκας μπορούσαν να βρουν. Για τουλάχιστον τρία εκατομμύρια χρόνια, διατήρησαν αυτή τη διατροφή και το λίγο κρέας που κατανάλωναν προερχόταν από κουφάρια ή έντομα, αλλά όχι από κυνήγι. Τα σαγόνια, οι μικροί κοπτήρες και κυνόδοντες και οι αμβλείς και επίπεδοι τραπεζίτες των australopithecine μετά βίας ταίριαζαν για το κόψιμο, το σκίσιμο και το μάσημα του κρέατος.

Σύμφωνα με πολλούς θεωρητικούς, εντούτοις, μόλις προέκυψε το γένος *Homo* πριν από περισσότερο από δύο εκατομμύρια χρόνια, και μαζί με αυτό τα πρώτα πρωτόγονα εργαλεία, η διατροφή των ανθρωποειδών άλλαξε. Εκτιμώντας ότι το δέκα τοις εκατό της παρεχόμενης τροφής των australopithecine ήταν κρέας, αυτός ο αριθμός διπλασιάστηκε για τον *Homo erectus*, το πρώτο είδος ανθρωποειδών που σκέφτηκε να κυνηγήσει ζώα ενεργά. Στη στροφή από πτωματοφάγος σε κυνηγό, πολλοί υποστηρίζουν, ο *Homo erectus* καθιέρωσε ένα δραματικό νέο τρόπο ζωής κατά τον οποίο η ανθρώπινη επιβίωση εξασφαλιζόταν όχι από οτιδήποτε παρείχε το περιβάλλον, αλλά αντίθετα

εξασφάλιζε ενεργά τη συντήρησή του κυνηγώντας ζώα. Η διατροφή του *Homo erectus* ήταν πολύ πιο ευπροσάρμοστη από των άλλων ανθρωποειδών, δεδομένου ότι ο *Homo erectus* μπορούσε ελεύθερα να κινηθεί σχεδόν ανεξάρτητος από την παροχή τροφίμων οποιουδήποτε συγκεκριμένου μέρους, και έτσι να αρχίσει μια δυναμική έξοδο από την Αφρική σε άλλες ηπείρους.

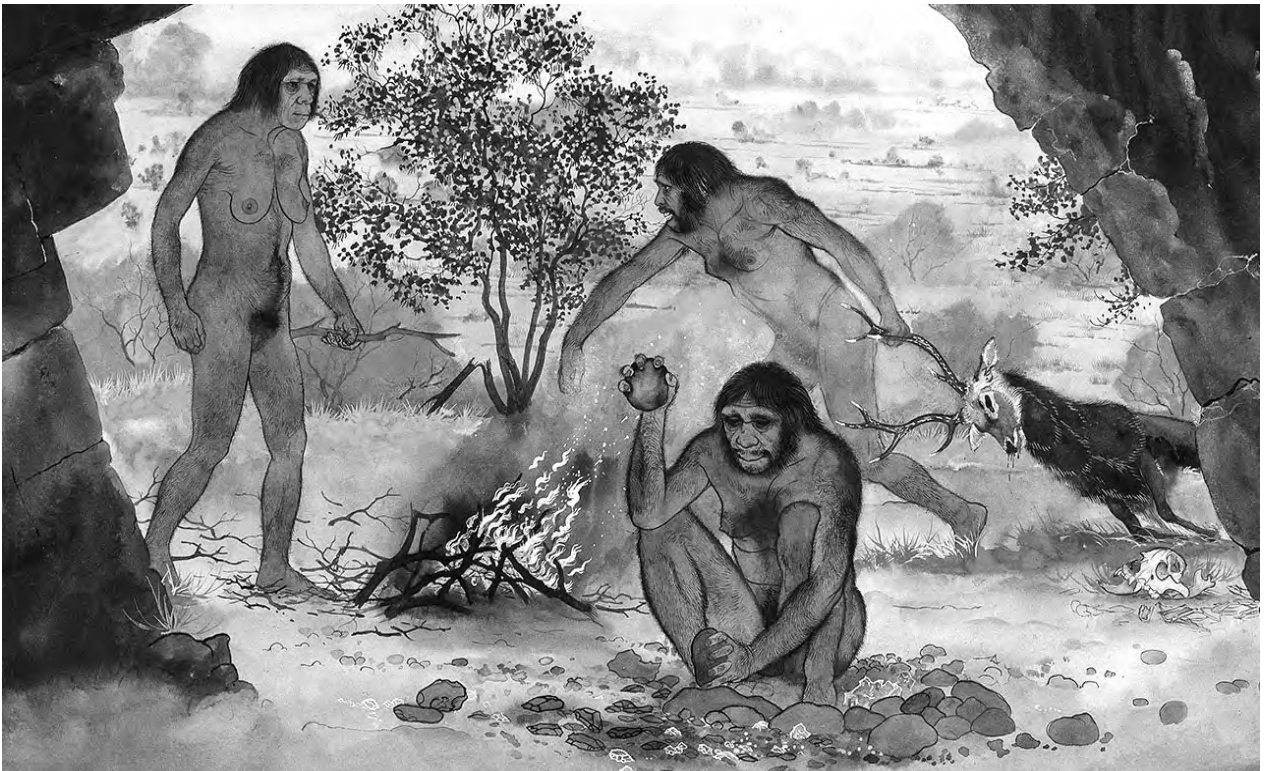
Για πολλούς ανθρωπολογικούς διερμηνείς, το κρέας ήταν όχι μόνο ένα βασικό μέρος της διατροφής του *Homo erectus* δύο εκατομμύρια χρόνια πριν, ήταν και ένα κρίσιμο ερέθισμα στον ανθρώπινο εγκέφαλο και στην εξέλιξη της κοινωνίας.

Στο *Ape Man: The History of Human Evolution*, ο Robin McKie γράφει: «Το κρέας... μας κατέστησε έξυπνους. Εύκολο στην αφομοίωση και πλούσιο σε ενέργεια, το κρέας παρείχε τους ζωτικής σημασίας πόρους που οι επεκταμένοι εγκέφαλοί μας απαιτούσαν... Η νέα διατροφή παρείχε στις μητέρες υψηλή ποιότητα για τους εγκεφάλους των αναπτυσσόμενων μωρών τους, και παρείχε μια συνεχόμενη συντήρηση στη νευρολογία τους καθώς εκείνα τα νήπια μεγάλωναν. Και όχι μόνο το κρέας, αλλά και το λίπος και ο μυελός των οστών – εύκολα αφομοιώσιμα, πλούσια σε ενέργεια τρόφιμα που επέτρεψαν την εξέλιξη των μικρότερων στομαχιών τα οποία στη συνέχεια αποθήκευαν εσωτερική ενέργεια... Αρχίσαμε να τρώμε κρέας, γίναμε έξυπνότεροι και σκεφτήκαμε έξυπνότερους τρόπους για να προμηθευτούμε περισσότερο κρέας.» Καθώς το κυνήγι απαιτούσε νοημοσύνη, μυστικότητα, επικοινωνία και συνεργασία, προκάλεσε την ανάπτυξη μιας πιο σύνθετης κοινωνικής ζωής.

-----Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν προβολούν τους φίλους μου-----

Ιδού πώς οι πατριαρχικές σαρκοφαγικές φαντασίες προβάλλονται από το παρόν στην προϊστορία. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να συνδέει την κατανάλωση κρέατος και την ποιοτική πρόοδο της κοινωνικής ζωής και του ανθρώπινου εγκεφάλου. Επιπλέον, η συλλογή ή η παραγωγή οποιασδήποτε πηγής φυτικής τροφής σίγουρα απαιτούσε όση συνεργασία απαιτούσε το κυνήγι και λογικά θα έφερνε σχεδόν το ίδιο εξελικτικό αποτέλεσμα. Πράγματι, ενώ το κυνήγι είναι πλαισιωμένο σαν μια αποκλειστικά ανδρική δραστηριότητα, η συλλογή φυτών περιλάμβανε τη συνεργασία ανδρών και γυναικών και έτσι – ως μια πρακτική δραστηριότητα – πρέπει να ήταν μεγαλύτερος καταλύτης στην κοινωνική συνεργασία και στην ανάπτυξη του εγκεφάλου από το κυνήγι.

-----'Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

-----'Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγοδς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

Η αξίωση ότι τα ανθρώπινα πλάσματα είναι φυσικοί σαρκοφάγοι που αναπτύσσονται τρώγοντας κρέας, αποδεικνύεται αβάσιμη από βουνά επιστημονικών ενδείξεων και καθημερινής εμπειρίας στους σύγχρονους πληθυσμούς που μαστίζονται από καρδιακές παθήσεις, καρκίνο, εμφράγματα, παχυσαρκία, οστεοπόρωση και άλλες ασθένειες. Ένα σαρωτικό σώμα επιστημονικών στοιχείων καταδεικνύει ότι το ζωικό λίπος προκαλεί διαδικασίες ασθενειών στο ανθρώπινο σώμα, όπως ο καρκίνος και ο προστάτης του μαστού, οι καρδιακές παθήσεις, ο διαβήτης και τα εμφράγματα. Οι σαρκοφάγοι είναι πολλές φορές πιθανότερο να πέσουν θύμα αυτών των ασθενειών, μαζί με την παχυσαρκία, από τους χορτοφάγους και τους βίγκαν. Κανένα αληθινά σαρκοφάγο ζώο δεν πεθαίνει από το λίπος και την πρωτεΐνη ενός άλλου ζώου. Η ανθρώπινη φυσιολογία είναι ριζοσπαστικά διαφορετική από αυτή των *bona fide* σαρκοφάγων όπως οι τίγρεις και οι ύαινες. Οι άνθρωποι στερούνται τα δόντια, το σάλιο και τα χωνευτικά συστήματα που είναι απαραίτητα για να φάνε και να αφομοιώσουν το κρέας αποτελεσματικά.

Ακόμα κι αν οι άνθρωποι είναι σαρκοφάγοι και δολοφόνοι καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορία τους, ακόμα κι αν η κατανάλωση κρέατος ήταν κρίσιμη για τη διέγερση του ανθρώπινου εγκεφάλου και την κοινωνική εξέλιξη, αυτό δεν συνεπάγεται ότι ένας σαρκοφαγικός τρόπος ύπαρξης συνεχίζει να είναι ένας υγιεινός τρόπος ζωής, μια ηθική διατροφή, ή ένα θετικό διεγερτικό της κοινωνικής εξέλιξης. Οι εκκλήσεις στην παράδοση λαμβάνουν πάντα ως δεδομένο το ζήτημα εάν η παράδοση είναι ή όχι έγκυρη και βιώσιμη, θεωρώντας πως πρέπει να διαιωνιστεί παρά να τελειώσει.

Η περιχαράκωση των σαρκοφαγικών τρόπων ζωής καθιστά δύσκολη την αλλαγή, σίγουρα, αλλά όχι αδύνατη και όχι ανεπιθύμητη. Επειδή η έντονη προπαγάνδα των σύγχρονων βιομηχανιών κρέατος και γαλακτοκομικών οδηγεί την όρεξη των καταναλωτών σε εκπληκτικά υψηλά επίπεδα σε παγκόσμια κλίμακα, τον τελευταίο αιώνα το παμφάγο ανθρωποειδές έχει μεταλλαχθεί σε ένα εκτομορφικό σαρκοφάγο. Οι πρωτοπόροι του κυνηγιού και της κρεοφαγίας αδυνατούν να αντιληφθούν πως αυτό που ήταν κάποτε ένας απαραίτητος μηχανισμός επιβίωσης και λειτουργική συμπεριφορά, είναι τώρα – βάζοντας στην άκρη την αμφισβητούμενη εξαίρεση κάθε σπάνιου προϊστορικού πολιτισμού που έχει απομείνει – μια αχρείαστη, άδικη, εθιστική, καταστροφική για την υγεία, ολέθρια για το περιβάλλον, δυσλειτουργική συμπεριφορά και κοινωνική πρακτική.

Οποιαδήποτε μεγαλύτερη προσαρμοστικότητα και διέγερση του εγκεφάλου η κατανάλωση κρέατος μπορεί κάποτε να προκάλεσε (μια πρόταση αμφίβολη), το κυνήγι και η κατανάλωση κρέατος προίκισαν επίσης τα είδη *Homo* με τεχνολογίες για να κατασφάζουν το ένα το άλλο, για να εξολοθρεύσουν αμέτρητα άλλα είδη ζώων και για να αποικίσουν τον πλανήτη. Οπλισμένοι με λόγχες, μαχαίρια, ξίφη, πυροβόλα όπλα, λεπίδες και πιρούνια, ο *Homo sapiens* – όχι πλέον ένα τρωτό θήραμα – έγινε το ισχυρότερο αρπακτικό ζώο στον πλανήτη και ένα συντελεστής της μαζικής εξάλειψης. Από την πτωματοφαγία και το κυνήγι μέχρι την εργοστασιακή κτηνοτροφία και την ανέγερση του Παγκόσμιου Πολιτισμού Κρέατος στα απομεινάρια των αρχαίων τροπικών δασών, οι κοινωνικά κατασκευασμένες σαρκοφαγικές ορέξεις των ανθρώπων έχουν γίνει μια κινητήρια δύναμη της κοινωνικής και οικολογικής κρίσης.

Κυνήγι

Οι ανθρωποειδείς πρόγονοί μας εξασφάλιζαν το κρέας τους πρωτίστως μέσω της πτωματοφαγίας, όχι μέσω του κυνηγιού, και επομένως ήταν εξαρτημένοι από τις προσπάθειες άλλων ειδών. Σε αντίθεση στο δόγμα δολοφόνος-σαρκοφάγος, το βιβλίο των Donna Hart και Robert Sussman, *Man the Hunted*, υπογραμμίζουν ότι οι πρόγονοί μας ήταν θήραμα πολύ περισσότερο από όσο ήταν κυνηγοί και αυτή η ευπάθεια προκάλεσε την εξέλιξη της νοημοσύνης.

-----Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Οι ενήλικοι ήταν μόνο 1-1,5 μέτρο σε ύψος, ζύγισαν 30-45 κιλά, είχαν μικρά δόντια και καθόλου νύχια, και στερούνταν εργαλείων ή όπλων. Είτε κοιμώμενοι σε σπηλιές, είτε περπατώντας μέσα στις σαβάνες, τα ανθρωποειδή ήταν συνεχώς τρωτά στην επίθεση από μέγα-αρπακτικά ζώα όπως οι ύαινες, οι γάτες με κοφτερά δόντια, τα ερπετά και τα αρπακτικά πτηνά που τακτικά δεινούσαν τους ανθρωποειδείς και τα άλλα πρωτεύοντα. Μειονεκτώντας αριθμητικά, πιο αργοί και πιο αδύνατοι από τα άγρια κτήνη που τους κυνηγούσαν, έπρεπε να ενωθούν, να είναι ευπροσάρμοστοι, να επικοινωνήσουν με ήχους, να φρουρήσουν τις περιοχές ύπνου και γενικά να είναι έξυπνοι και ευφυείς. Η θέση των ανθρωποειδών ως οι κυνηγημένοι αντί ως οι κυνηγοί, καταστρέφει την εικόνα των ισχυρών ανθρωποειδών στην κορυφή της τροφικής αλυσίδας και υπογραμμίζει επίσης μια βασική δυναμική στην ανθρώπινη εξέλιξη, περιλαμβάνοντας μια συνεξέλιξη μεταξύ των ανθρώπων (ως θήραμα) και των ισχυρών σαρκοφάγων ζώων (ως αρπακτικά ζώα).

Κατά συνέπεια, η αναγκαστική απόκτηση κοινωνικών δεξιοτήτων και ευφυών για να αποφύγουν να φαγωθούν από θανάσιμα αρπακτικά ζώα, όχι η κατανάλωση της σάρκα τους, υποκίνησε την αύξηση της κοινωνικής πολυπλοκότητας και του εγκεφάλου των ανθρωποειδών. Οι αποδείξεις των πρώτων πέτρινων εργαλείων τα χρονολογούν 2,3 εκατομμύρια χρόνια πριν· τα πιο πρόωρα ανθρώπινα απολιθώματα χρονολογούνται τουλάχιστον επτά εκατομμύρια χρόνια πριν. Κατά συνέπεια, οι πρόγονοί μας περπάτησαν περίπου πέντε εκατομμύρια χρόνια πριν εφεύρουν τα εργαλεία. Δεδομένου ότι δεν υπάρχει κανένα καλό στοιχείο σχετικά με το ότι οι πρόγονοί μας χρησιμοποίησαν την φωτιά μέχρι πριν από 800.000 χρόνια, και τα «πρώτα σαφή στοιχεία του μεγάλης κλίμακας, συστηματικού κυνηγιού... που είναι διαθέσιμα από παλαιοαρχαιολογικούς χώρους είναι μόνο 60.000-80.000 χρονών», οι Hart και Sussman καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι «η κατανάλωση κρέατος δεν θα μπορούσε να είναι ο κύριος ή ο μόνος καταλύτης στο ποιοτικό άλμα προς την ανθρωπότητα».

Εάν, όπως οι Hart και Sussman υποστηρίζουν, το κυνήγι σε μεγάλη κλίμακα δεν αρχίζει πριν από 60.000-80.000 χρόνια, αυτή η πτυχή της ανθρώπινης συμπεριφοράς έχει λάβει αλλόκοτα υπερβολική έμφαση. Είναι ένα παράξενο είδος «κυνηγιού» που έχει κυνηγήσει μόνο κατά τη διάρκεια ενός μικρού μέρους της ύπαρξής του, το οποίο σκότωνε συνήθως έντομα και μικρά ζώα, το οποίο περισσότερο έτρωγε πτώματα παρά σκότωνε, και που – μέχρι πολύ πρόσφατα στα Δυτικά έθνη – λάμβανε το κύριο τμήμα των θερμίδων του από φυτικά τρόφιμα. Όπως η Jared Diamond γράφει στο *The Third Chimpanzee*, «Οι μελέτες των σύγχρονων κυνηγών-συλλεκτών με πολύ πιο

-----Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
αποτελεσματικά όπλα από αυτά του πρόωρου *Homo sapiens* δείχνουν ότι οι περισσότερες από τις θερμίδες που καταναλώνει μια οικογένεια προέρχονται από φυτικά τρόφιμα που έχουν μαζευτεί από γυναίκες. Οι άντρες πιάνουν κουνέλια και άλλα μικρά ζώα που δεν αναφέρονται ποτέ στις ηρωικές ιστορίες γύρω από τη φωτιά... Μαντεύω πως το κυνήγι των μεγάλων ζώων συνέβαλλε μόνο ελάχιστα στην παροχή της τροφής μας και αυτό αφού είχαμε εξελίξει πλήρως σύγχρονη ανατομία και συμπεριφορά. Για το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας μας δεν ήμασταν κραταιοί κυνηγοί αλλά ειδικευμένοι χιμπατζήδες, που χρησιμοποιούν πέτρινα εργαλεία για να αποκτήσουν και να προετοιμάσουν φυτικές τροφές και μικρά ζώα.»

Σαφώς, ο Άνθρωπος Κυνηγός είναι ένα πατριαρχικό κατασκεύασμα που διογκώνει το ρόλο που παίζανε οι άντρες στην κοινωνική αναπαραγωγή και ελαχιστοποιεί τις συνεισφορές των γυναικών. Παρατηρώντας τους χιμπατζήδες, οι φεμινίστριες έχουν διακρίνει ότι τα περισσότερα τρόφιμα αποκτώνται με τη συλλογή, όχι με το κυνήγι. Η ανάλυση των σύγχρονων ανθρώπινων πολιτισμών κυνηγών-συλλεκτών δείχνει ότι τα εργαλεία χρησιμοποιούνται επίσης κυρίως για συλλογή (φυτών, αυγών, μικρών εντόμων και ζώων) όχι για κυνήγι, ότι τα περισσότερα από τα εργαλεία φτιάχνονται και χρησιμοποιούνται από γυναίκες, και ότι οι γυναίκες συλλέγουν το 60-90% της τροφής. Κατά συνέπεια, μια πολύ πιο ακριβής άποψη της πρόωρης ανθρώπινης ιστορίας θα επέλεγε όχι τον Άνδρα Κυνηγό αλλά μάλλον τη Γυναίκα Συλλέκτη, γιατί στις πρώτες κοινωνίες οι γυναίκες διαδραματίζουν σημαντικότερο ρόλο στη σίτιση των οικογενειών, στην κοινωνικοποίηση των νεαρών ατόμων και στην απόκτηση και στο μοίρασμα της γνώσης που μεταβιβάζεται στις επόμενες γενιές.

Δολοφονίες

Η θλιβερή μυθολογία που συνδέει τη σαρκοφαγία, το κυνήγι και τη βία εκκολάφτηκε σε μεγάλο βαθμό από τον αρχαιολόγο Raymond Dart. Εξετάζοντας τις τρύπες και τα κοιλώματα στα κρανία των *australopithecine*, ο Dart κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι πρόγονοί μας όχι μόνο κυνηγούσαν και σκότωναν θηράματα, αλλά και δολοφονούσαν το ένα το άλλο χρησιμοποιώντας τα κόκαλα των ζώων ως ρόπαλα και όπλα. Στη δεκαετία του '60, ο Robert Ardrey διέδωσε τη θεωρία του Dart σε διάφορα βιβλία που είχαν επίδραση στο κοινό και στην επιστημονική κοινότητα ομοίως. Ακολουθώντας τη θέση του Dart, ο Ardrey θεωρεί ότι «ο άνθρωπος είναι ένας κυνηγός του οποίου το φυσικό ένστικτο είναι να σκοτώνει με ένα όπλο». Οι δολοφονίες διέγειραν την ανάπτυξη των μεγάλων εγκεφάλων, και ο πόλεμος και ο επεκτατισμός έχουν οδηγήσει σε μεγάλα επιτεύγματα του Δυτικού ανθρώπου.

Στα μέσα της δεκαετίας του '70, παρ' όλα αυτά, ένας Νοτιοαφρικανός ειδικός στα απολιθώματα, ο C.K. Brain, αντέκρουσε τη θεωρία του δολοφόνου πιθηκανθρώπου μέσα από τη σχολαστική έρευνα και την κοινή λογική. Συνειδητοποίησε ότι τα κόκαλα που ερμηνεύθηκαν ως θανατηφόρα όπλα που χειρίστηκαν οι *australopithecine* ήταν στην πραγματικότητα κομμάτια

-----'Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς - It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
ανθρωποειδών και άλλων πρωτευόντων από τίγρεις και ύαινες. Ο Brain εξέτασε τα σημάδια και τις εγκοπές στα κρανία μπαμπούνων και australopithecine και είδαν ότι ταυτίζονταν όχι με όπλα που χρησιμοποιήθηκαν από ανθρωποειδή, αλλά μάλλον με δαγκώματα από κυνηγούς όπως οι λεοπαρδάλεις και οι ύαινες, οι οποίοι έσυραν το θήραμά τους σε κάποια σπηλιά. Ο Dart μπέρδεψε την αιτία και το αποτέλεσμα: τα ανθρωποειδή ήταν τα γεύματα – όχι οι γευματίζοντες.

Οι κριτικές του Brain άρχισαν τη μετατόπιση της ανθρωπολογίας μακριά από τη θεωρία του Dart, αλλά η άποψη του πιθήκου-δολοφόνου ενέμεινε σε πολλά τεταρτημόρια της επιστήμης και σίγουρα στη δημοφιλή φαντασία. Στην κορυφή του αρχικού λάθους του Dart, γράφτηκαν επιμελημένες αναλήθειες για τον επιθετικό, επεκτατικό, αιμοδιψή ανθρώπινο τύπο του οποίου η αληθινή κτηνώδης φύση σιγοβράζει κάτω από τον επίχρισμα του «πολιτισμού» και της ηθικής. Αναγκασμένοι να κυνηγήσουν και να σκοτώσουν σε όλη την ιστορία τους, συνεχίζει το επιχείρημα, οι άνθρωποι έχουν μια βίαιη φύση που μπορεί να εκραγεί οποιαδήποτε στιγμή, και είναι ελάχιστα καθυποταγμένη από την ηθική και το νόμο.

Στο βιβλίο του, *Primates and Philosophers*, ο Frans de Waal διαλύει το «επιχρισμένο» μοντέλο του πολιτισμού, το οποίο βλέπει τη ζωικότητα ως εγγενώς βίαιη και βάνανυση, έτσι ώστε ο πολιτισμός επιτυγχάνει μόνο μέχρι το σημείο που την καλύπτει, τη συγκρατεί και δημιουργεί ένα αραχνοϋφαντο και εύθραυστο εμπόδιο μεταξύ των πρωτευόντων και των ανθρώπων. Η ηθική είναι μια «λεπτή επικάλυψη σε μια ειδήλλως άσχημη φύση». Είμαστε «κακοί» όταν ολισθαίνουμε στη «φύση» και «καλοί» όταν την αποτρέπουμε. Το μοντέλο της επίχρισης δεσμεύει δύο σοβαρά λάθη: (1) αρνείται τη συνοχή μεταξύ ζώου και ανθρώπου· και (2) δίνει μια μονοδιάστατη άποψη της ζωικής συμπεριφοράς ως εγωιστική και βίαιη, αγνοώντας εντελώς την ενσυναισθητική και συνεταιριστική πλευρά της συμπεριφοράς των πρωτευόντων.

Homο διαφορούμενους

Ενώ οι απεικονίσεις των ανθρώπων ως εκ φύσεως γεννημένοι σαρκοφάγοι, κυνηγοί και δολοφόνοι ήταν ιδιαίτερα διαστρεβλωμένες, τους τελευταίους δύο αιώνες ο Δυτικός πολιτισμός και η ανθρωπολογία εκκολάπτουν έναν ακόμα μύθο. Απορρίπτοντας την άποψη του Thomas Hobbes για τα ανθρώπινα πλάσματα ως εγγενώς βίαια και πολεμοχαρή, πολλοί θεωρητικοί κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών γύρισαν στο αντίθετο ακραίο και αγκάλιασαν το όραμα του Jean Jacques Rousseau του «ευγενούς αγρίου» και της ειρηνικής φύσης των προμορφωμένων πολιτισμών (πριν από την εμφάνιση των γεωργικών κοινωνιών δέκα χιλιάδες χρόνια πριν). Όπως συζητιέται στο *War Before Civilization* του Lawrence Kelley, παρ' όλα αυτά, μια συντριπτική ποσότητα στοιχείων δείχνει ότι ο πόλεμος, η δολοφονία και οι σφαγές κυριαρχούσαν σε όλη την προϊστορία, έτσι ώστε η βία ήταν πραγματικά πιο συχνή και πιο θανατηφόρα στις μη κρατικές απ' ότι στις κρατικές κοινωνίες, ειδικά στα σύγχρονα έθνη που θεωρούμε ως τα πιο βίαια στην ιστορία.

Η αλήθεια της ανθρώπινης φύσης είναι κάπου μεταξύ της άποψης του Hobbes για τους ανθρώπους ως εγγενώς κακόβουλων μέσω της καταναγκαστικής κοινωνικής αρχής και της πεποίθησης του Rousseau για τους ανθρώπους ως έμφυτα καλούς αλλά εξαχρειωμένους από την κοινωνία. Ακριβώς το ίδιο είδος που παρήγαγε τις τοιχογραφίες στις σπηλιές του Λασκώ, τον Παρθενώνα, τον Αμλετ, τη Σιζτίνα Καπέλα και την Ηρωική Συμφωνία λειτούργησαν επίσης τους φούρνους του Νταχάου, πέταξαν ατομικά όπλα σε πληθυσμούς πολιτών στην Ιαπωνία και λίπαναν τα πεδία θανάτου της Καμπότζης με κόκαλα και αίμα. Σαν Homο διαφορούμενους, είμαστε ένα διπρόσωπο είδος ικανό για ειρήνη και για εχθροπραξία, για αγάπη και για έχθρα, για το καλό και το κακό, για συμπόνια και περιφρόνηση και για δημιουργικότητα και καταστροφή.

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

Πρέπει να αναγνωρίσουμε τη σκοτεινή πλευρά και τις βίαιες τάσεις της ανθρώπινης φύσης χωρίς να ολισθήσουμε στην απαισιοδοξία και την αιτιοκρατία. Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η ανθρώπινη βία είναι επικρατέστερη από όσο πιστευόταν, αλλά και ότι οι ειρηνικοί πολιτισμοί έχουν υπάρξει και ότι οι ιεραρχικές κοινωνίες διαδίδουν αμετάβλητα τη βία, τις εχθροπραξίες και την οικολογική καταστροφή. Χρειαζόμαστε μια ειλικρινή αξιολόγηση της ανθρώπινης φύσης, της κοινωνικής ιστορίας και της βαρύτητας της τρέχουσας κοινωνικής και οικολογικής κρίσης, ενώ επίσης οραματιζόμαστε εναλλακτικές ηθικές και εναλλακτικά κοινωνικά όργανα. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι τα γνωρίσματα που είναι «φυσικά» δεν είναι αμετάβλητα, ούτε είναι κακά

(π.χ. αμοιβαίος αλτρουισμός στα πρωτεύοντα). Μόλις αντιληφθούμε ότι ο ίδιος ο πολιτισμός είναι ένα προϊόν της φύσης, ότι οι ικανότητές μας για γλώσσα, σκέψη και ηθική πηγάζουν από τις δυνατότητες και τη δυναμική που είναι έμφυτες στην εξέλιξη και ότι τα γονίδια απαιτούν τα κατάλληλα περιβάλλοντα για να εκφραστούν, ο άκαμπος τοίχος μεταξύ της βιολογίας και του πολιτισμού σπάει σε κομμάτια. Δεν είναι φύση εναντίον φύσης, αλλά αντίθετα φύση μέσω φύσης.

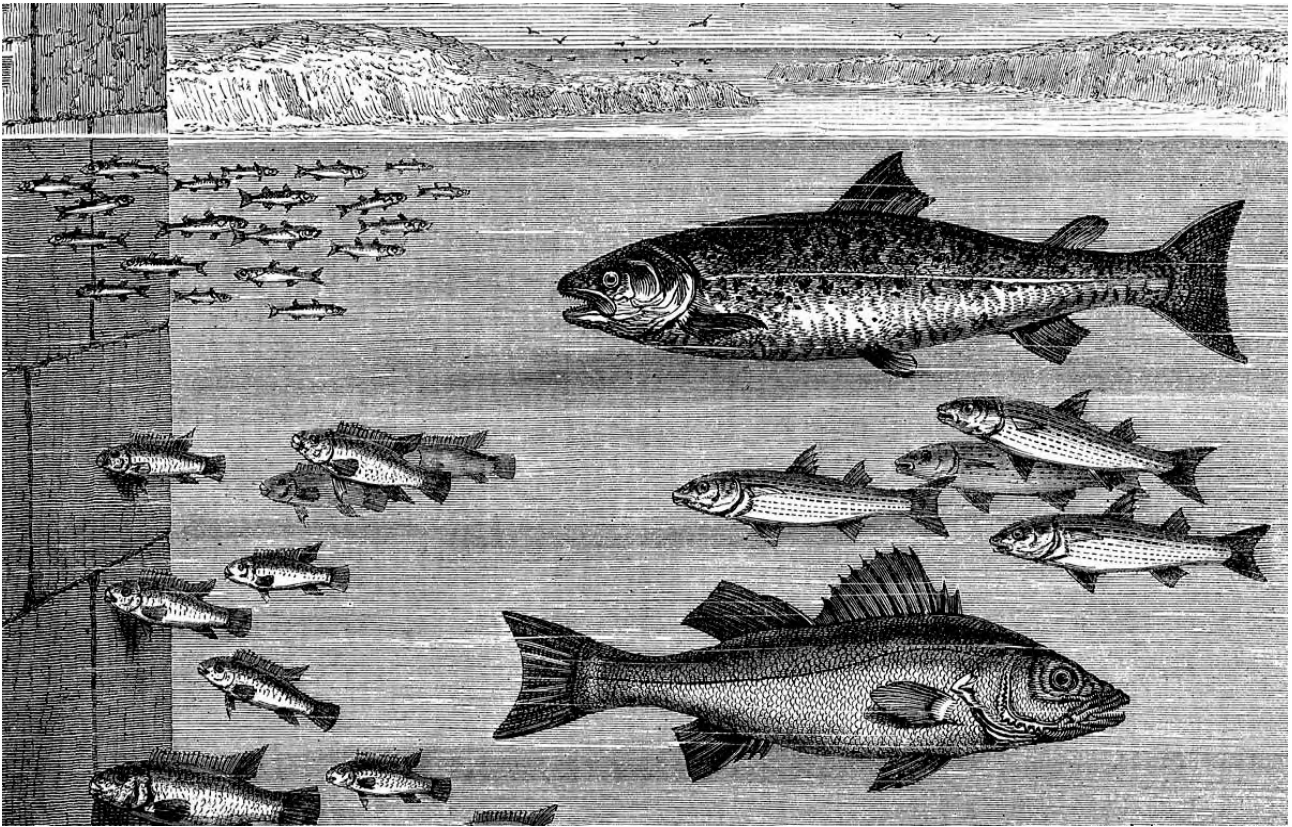
Δεν είμαστε απείρως πλαστικοί, εύκαμπτοι και εύπλαστοι, αλλά ούτε είμαστε άκαμπτοι εξαιτίας της βιολογικής μας σύνθεσης. Όλα επιστρέφουν στη βασική, αλλά κρίσιμη διάκριση ανάμεσα στο να επηρεαζόμαστε από τα γονίδια και να ελεγχόμαστε από αυτά· τα γονίδια μας διαμορφώνουν σε ένα ευρύτερο κοινωνικό, πολιτιστικό και ψυχολογικό πλαίσιο, το οποίο πλαίσιο με τη σειρά του

διαμορφώνει τα γονίδια. Εάν έχουμε την ικανότητα να αλλάζουμε μέσω της εκμάθησης και της εκπαίδευσης, όπως έχει καταδειχθεί αμέτρητες φορές στην ιστορία της ανθρωπότητας, τότε εμείς δεν καθοριζόμαστε μονάχα από τη βιολογική φύση και τη γενετική μας σύνθεση, και οι πολιτιστικές μας πρακτικές και η κοινωνικοποίησή μας παίζουν έναν σημαντικό, εάν όχι αποφασιστικό ρόλο, στο ποιοι είμαστε και γινόμαστε. Αυτό αφήνει την πόρτα ορθάνοιχτη για την εκπαίδευση, την ηθική εξέλιξη και την προοδευτική κοινωνική αλλαγή.

-----'Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Για το ψάρεμα

Η αλίευση ψαριών, οστρακοειδών, κεφαλόποδων, καρκινοειδών και εχινόδερμων είναι μια δραστηριότητα που διαβάζουμε ότι πραγματοποιεί η ανθρωπότητα για τουλάχιστον 40.000 χρόνια, από την Ανώτερη Παλαιολιθική Εποχή. Θεωρείται πως ξεκίνησε ως μέθοδος επιβίωσης στους προϊστορικούς χρόνους, με το ψάρεμα με καλάμι (angling) να θεωρείται ένα παλιό “άθλημα”, το οποίο άρχισε με πρωτόγονα μέσα τον 15ο αιώνα. Οι περισσότεροι άνθρωποι εκείνης της παλιάς εποχής – όπως αναλύσαμε και παραπάνω – υποστηρίζεται πως έζησαν έναν τρόπο ζωής προσανατολισμένο σε αυτό του κυνηγού-συλλέκτη και μετακινούνταν πολύ. Παρ' όλα αυτά, διαβάζουμε πως από τους μόνιμους σφρούς οστράκων, τα οστά ψαριών και τις βραχογραφίες στις σπηλιές καταδεικνύεται ότι ακόμη και τότε οι άνθρωποι αλιεύαν ψάρια. Για παράδειγμα, μαθαίνουμε πως στη νότια γαλλία υπάρχουν σπηλιές και έργα τέχνης σπηλαιού ηλικίας άνω των 16.000 ετών που αντιπροσωπεύουν θαλάσσια ζώα και ψαροτούφεκο με αγκαθωτούς πόλους.

Εκτός από την πλειοψηφία των ανθρώπινων φυλών της εποχής αυτής που ζούσαν μια νομαδική ζωή κυνηγών-τροφοσυλλεκτών υπάρχουν παραδείγματα φυλών με σχετικά μόνιμη εγκατάσταση, όπως π.χ. αυτή στο Lepenski Vir, οι οποίες θεωρούνται πως ήταν αλιευτικές φυλές και πως η κύρια πηγή τροφής τους προέρχονταν από το ψάρεμα. Αυτές οι φυλές υποστηρίζεται πως χρησιμοποιούσαν την περίσσεια αλιευμάτων και κοχυλιών που είχαν για ανταλλαγές με άλλα προϊόντα με άλλες φυλές με τις οποίες είχαν επαφή και δεν διέθεταν αυτά τα είδη.

Οι πρώτες τεχνικές των κύριων μεθόδων ψαρέματος καταγράφεται πως άρχισαν να εμφανίζονται στα νεολιθικά χρόνια πριν από 8.000 έως 4.000 χρόνια, με πολλές από αυτές να χρησιμοποιούνται παρόμοια ως τις μέρες μας. Για παράδειγμα, λέγεται πως ένα από τα πρώτα αγκίστρια ψαρέματος χρησιμοποιήθηκε από τους αμερικανούς ιθαγενείς της ακτής της Καλιφόρνιας

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
πριν από 7.500 έως 3.000 έτη και πως μερικές άλλες φυλές χρησιμοποίησαν φυτικές τοξίνες για να μουδιάσουν τα ψάρια και να τα ψαρέψουν εύκολα. Οι χαράπες (άνθρωποι που διαβάζουμε πως έζησαν κατά την Εποχή του Χαλκού στον τόπο του σημερινού αρχαιολογικού χώρου στο Πουντζάμπ, στο ανατολικό πακιστάν), υποστηρίζεται ότι χρησιμοποίησαν ένα από τα πρώτα χάλκινα καμάκια.

Φαίνεται να μην είναι γνωστό πότε ξεκίνησε η εμπορική αλιεία, αλλά αυτό που θεωρείται χαρακτηριστικό ήταν ότι χρησιμοποιούνταν τύποι αλιείας που επέτρεπαν μεγαλύτερα αλιεύματα.

Σύμφωνα με τις περιγραφές, για να το κάνουν αυτό, οι ψαράδες χρησιμοποίησαν απλάδια που υπήρχαν από την αρχαιότητα και τα οποία χρησιμοποιήθηκαν στη μέση ανατολή, τη βόρεια αμερική και σε άλλα μέρη και εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται στον βορειοδυτικό ειρηνικό, τον καναδά και την αλάσκα. Οι πρώτοι ψαράδες διαβάζουμε πως χρησιμοποίησαν δίχτυα κοντά στην ακτή, αλλά με τη βελτίωση τόσο στις συσκευές πλοήγησης και επικοινωνίας, όσο και στην κινητικότητα των αλιευτικών σκαφών, η οποία αυξήθηκε σε μεγάλο βαθμό, άρχισαν να κατακτούν τους ωκεανούς.

Όπως και το κυνήγι, το ψάρεμα εξελίχθηκε, με την πάροδο του χρόνου, στο πεδίο της βιομηχανίας, του αθλητισμού και της αναψυχής. Η πρώτη αναφορά της ψυχαγωγικής αλιείας χρονολογείται από τον 15ο αιώνα και έγινε δημοφιλής κατά τον 16ο και 17ο αιώνα. Όταν εμφανίστηκαν τα πρώτα μηχανοκίνητα σκάφη τον 19ο αιώνα, το ψάρεμα μεγάλων ψαριών άρχισε να είναι ακόμα περισσότερο δημοφιλές. Με την ανάπτυξη της τεχνολογίας σήμερα υπάρχει σύγχρονος εξοπλισμός αλιείας, όπως ράβδοι από μοντέρνα υλικά, χιλιάδες γάντζοι ψαριών και τόσα άλλα τεχνητά υλικά, για διαφορετικούς τύπους αλιείας, γεγονός που κάνει το ψάρεμα πολύ πιο εύκολο.

Τέλος, το ψάρεμα σήμερα είναι δημοφιλές και ως άθλημα, αλλά και ως μέρος της οικονομίας ορισμένων χωρών. Τα στατιστικά στοιχεία της Διεθνούς Οργάνωσης Τροφίμων και Γεωργίας έθεσαν τον συνολικό αριθμό ψαράδων και ιχθυοκαλλιεργητών σε περίπου 38 εκατομμύρια.

Εν κατακλείδι, σύμφωνα ακόμα και με την κυρίαρχη αφήγηση, το κυνήγι και το ψάρεμα μη ανθρώπινων ζώων θεωρούνταν ζήτημα επιβίωσης κατά βάση τις εποχές που δεν ήταν ακόμη γνωστό πως μπορείς να επιβιώσεις χωρίς αυτό. Κατά κοινή ομολογία, δε, μόλις ο άνθρωπος αντιλήφθηκε ότι μπορεί να ζήσει με φυτικές τροφές και σπόρους, το κυνήγι μετατράπηκε αμιγώς σε χόμπι και σε παιχνίδι εξουσίας μεταξύ των ανθρώπων - απ' τη μεριά τόσο των ευγενών, όσο και των αντρών έναντι των γυναικών - και σε αντικείμενο εμπορικών συναλλαγών. Πλέον, πέρα από δολοφονικά χόμπι και από ένα εργαλείο στα χέρια των κατά πλειοψηφία αντρών να επιδεικνύουν την αρρενωπότητά τους, είναι αποδεδειγμένο πως το κυνήγι και το ψάρεμα έχουν κατορθώσει να ανέλθουν και σε κερδοφόρες επιχειρηματικές δραστηριότητες, γεγονός που αποτελεί και έναν από τους κυριότερους λόγους που εξακολουθεί να υπάρχει.

Είδη κυνηγιού - ψαρέματος

Είδη κυνηγιού

Τα περισσότερα είδη μη ανθρώπινων ζώων στον πλανήτη αποτελούν στόχο των δολοφόνων με τις διαφοροποιήσεις και τις εξαιρέσεις να εξαρτώνται από την περιοχή, το είδος του κυνηγιού που επιλέγεται και τους εκάστοτε κάθε φορά νόμους. Οι κύριες κατηγορίες κυνηγιού που σχετίζονται όχι τόσο με τη μέθοδο αλλά με το είδος του ζώου που κυνηγιέται είναι το Big-Game hunting (κυνήγι μη ανθρώπινων ζώων μεγάλου μεγέθους) και το Small-Game hunting (κυνήγι ζώων μικρού μεγέθους). Η λέξη Game (παιχνίδι), αντιπροσωπευτική του πως αντιλαμβάνονται και αντιμετωπίζουν οι κυνηγοί τις δολοφονίες μη ανθρώπινων ζώων, προκύπτει από τη μεσαιωνική ορολογία για το κυνήγι στα τέλη του 13ου αιώνα και προέρχεται από το παλιό αγγλικό gamen (γερμανική * gamanan) που σημαίνει «χαρά, διασκέδαση, αθλητισμός, χαρά».

Για παράδειγμα, όσον αφορά στο **Big-Game hunting**, αυτό γίνεται στην άγρια φύση κάθε ηπείρου εκτός από την ανταρκτική. Στην αφρική κυνηγούν λιοντάρια, βουβάλια, ελέφαντες, καμηλοπαρδάλεις και άλλα μεγάλα μη ανθρώπινα ζώα, κυρίως για τρόπαια (**trophy hunting**). Στη βόρεια αμερική κυνηγιούνται ζώα όπως η φάλαινα, η αρκούδα, ο λύκος, ο θαλάσσιος ίππος, τα καριμπού, οι άλκες, οι αλιγάτορες, τα αγριογούρουνα, τα πρόβατα και ο βίσωνας. Στη νότια αμερική κυνηγούν ελάφια, κουγκαρά, άγριους χοίρους, άγρια βουβάλια, καπιμπάρα και άλλα είδη. Στην ευρώπη κυνηγούν αρκούδες, πρόβατα, αγριογούρουνα, κατσίκες, άλκες, βίσωνες, ελάφια και άλλα είδη. Στην ασία κυνηγούν διάφορα είδη ελαφιών, αρκούδες, πρόβατα και άλλα είδη. Στην αυστραλία κυνηγούν καγκουρό και πολλά εισαγόμενα είδη ελαφιών (κυρίως κόκκινα και σαμπάρ ελάφια) και αγριογούρουνα. Μερικά παραδοσιακά δημοφιλή για big-game hunting μη ανθρώπινα ζώα, όπως ο ελέφαντας, ο ρινόκερος, η τίγρης και η πολική αρκούδα, είναι πλέον παράνομο να κυνηγιούνται λόγω ανησυχιών σχετικά με τη διατήρηση των ειδών, αν η λαθροθηρία παραμένει.

Το **Small-Game hunting** περιλαμβάνει από αλεπούδες και ελάφια μέχρι λαγούς και πουλιά και εξαρτάται και πάλι από την περιοχή και τις νομοθεσίες. Στην αφρική, για παράδειγμα κυνηγιούνται διάφορα είδη αντιλόπης, πρωτευόντων όπως μανδύλια ή γορίλες και τρωκτικά όπως οι σκαντζόχοιροι. Μερικά από αυτά τα ζώα απειλούνται με εξαφάνιση ή προστατεύονται με άλλο τρόπο, και ως εκ τούτου είναι παράνομο να κυνηγιούνται.

Στην Ελλάδα, στο δασικό κώδικα (νομοθετικό διάταγμα 86/1969, όπως αυτό έχει τροποποιηθεί με διάφορους νόμους) περιλαμβάνονται διατάξεις που αφορούν στο κυνήγι, το οποίο θεσμικά αποκαλείται «άθλημα». Παράλληλα κατοχυρώνεται το

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
δικαίωμα του φόνου των ζώων (λέξη που χαρακτηριστικά χρησιμοποιεί ο ίδιος ο νόμος), καθώς και το δικαίωμα ταρίχευσης μη θηρεύσιμων θηραμάτων για εμπλουτισμό των συλλογών μουσείων και των εργαστηρίων ζωολογίας των πανεπιστημίων, αλλά και για διδακτικούς σκοπούς εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Πιο συγκεκριμένα, ως θηρεύσιμα θηράματα νοούνται όλα τα άγρια θηλαστικά και πτηνά πλην: από τα θηλαστικά: των ακανθοχοίρου, νυκτερίδας, μυγαλής, ασπάλακος. Από τα πτηνά: α) των μικρότερων κατά μέγεθος της σιταρήθρας, μη συμπεριλαμβανομένης (τουτέστι των μικρότερων σε μήκος των 17 εκ.), β) των κύκνου, πελαργού, φοινικοπτέρου ροδοχρόου, γερανού, κούκκου, όλων των ειδών γύπα (όρνεου), παντός είδους δρυοκολάπτου, έποτος (τσαλαπετεινού), όλων των ειδών κίρκου (κιρκινεζιού) και τριόρχου, ακριδοθήρα (αγιοπουλιού), σίττης (τσοπανάκου σφυρικτή), αιγοθήλου (γιδοβίζι - πλάνου), του μικρού μελανοκεφάλου γλάρου, παντός χελιδονιού, του κορακίου, παντός είδους νυκτοβίων και της δεκοχτούρας (για παραπάνω νομικές πληροφορίες βλ. Παράρτημα).

Φυσικά, αναλόγως και τον πολιτισμό και τη θρησκεία που τον συνοδεύει, κάποια ζώα προστατεύονται νομικά σε μόνιμη βάση. Αυτά χαίρουν και τη συμπάθεια και την κάποιου είδους προστασία και υποστήριξη των εκάστοτε “φιλοζώων”, που για παράδειγμα στην Ελλάδα εστιάζουν στα σκυλιά και τις γάτες. Την ίδια στιγμή, βέβαια, σε άλλες περιοχές του πλανήτη, όπως στην νότια Κορέα, σκυλιά και γατιά βασανίζονται συστηματικά (π.χ. βράζονται ζωντανά, σπάζονται τα κρανία τους, υπόκεινται σε ηλεκτροπληξία και άλλα) και αποτελούν κομμάτι - πυρήνα της βιομηχανίας κρέατος για τη διατροφή των ανθρώπων. Αυτό είναι κάτι που δε φαίνεται να προβληματίζει βέβαια τους κρεατοφάγους της Ελλάδας οι οποίοι στην πλειοψηφία τους δε χάνουν ευκαιρία να επιδεικνύουν την επιλεκτική τους ευαισθησία απέναντι στα “ζώα συντροφιάς” και να καταδεικνύουν έτσι την απροκάλυπτη αδιαφορία τους για τα υπόλοιπα μη ανθρώπινα ζώα που βασανίζονται και δολοφονούνται καθημερινά. Ακόμα και έτσι, βέβαια, τα σκυλιά και τα γατιά στην Ελλάδα εξακολουθούν να αποτελούν μία καταπιεσμένη τάξη μέσα στην ανθρωποκεντρικά δομημένη κοινωνία, υποκείμενα σε περιορισμό της κυκλοφορίας, εγκλεισμό, στερήσεις, θάνατο με φόλες και κάθε είδους δολοφονικές επιθέσεις από κακοποιητές, βασανιστές και δολοφόνους μη ανθρώπινων ζώων. Η “φιλοζωΐα” δε, των θεσμικών φιλοζωϊκών οργανώσεων σταματά σε αυτά τα “προνομιούχα” μη ανθρώπινα ζώα, με αποτέλεσμα η πλειοψηφία αυτών των ομάδων να ενσαρκώνει ακόμα μία μορφή σπισιστικής κουλτούρας.

Σε σχέση με τις υπόλοιπες πιο γνωστές κατηγοριοποιήσεις κυνηγιού, αυτές αφορούν συνήθως είτε γενικά τον σκοπό, π.χ. κυνήγι για ψυχαγωγία (Recreational hunting) και εμπορικό κυνήγι (Commercial hunting), είτε τη “μέθοδο” του κυνηγιού, π.χ. Camouflage hunting, Dog handlers hunting (κυνήγι με σκυλιά), Active hunting, Bait hunting (κυνήγι με δόλωμα), Safari, Hunting 24/7 (βλ. παρακάτω Ενότητα “Κυνήγι για Ψυχαγωγία”). Επιπλέον, υπάρχουν και διαφοροποιήσεις με βάση το όπλο που χρησιμοποιείται, με τα συνηθέστερα να είναι το τουφέκι και το μουσκέτο (guns), το τόξο (bow) και το εμπροσθογεμές όπλο (muzzleloader) και με βάση το συγκεκριμένο είδος ζώου. Μάλιστα οι άνθρωποι έχουν δημιουργήσει για το κάθε είδος ζώου ξεχωριστά, οδηγό για το πως και με τι μέσα μπορούν να τα κυνηγήσουν και τελικά να τα δολοφονήσουν. Μερικά παραδείγματα αυτών αποτελούν το κυνήγι πτηνών (Bird hunting / Upland hunting), το κυνήγι αγριόχοιρου (Wild boar hunting), το κυνήγι ελαφιών (Deer Hunting) και το κυνήγι αλεπούδων (Fox Hunting).

Είδη κυνηγιού με βάση το είδος του ζώου

Το κυνήγι με στόχο τα πτηνά (**bird hunting**) γίνεται σε όλο τον κόσμο με μικρές διαφοροποιήσεις για το ποια είδη επιτρέπεται να σκοτώνει ο άνθρωπος αλλά και με ποια όπλα. Αυτές οι διαφοροποιήσεις σχηματίζονται κυρίως λόγω της απειλής εξαφάνισης κάποιων ειδών. Φυσικά πολλά είναι τα παραδείγματα που οι περιορισμοί που έχουν τεθεί δεν τηρούνται από τους κυνηγούς. Στην Ελλάδα έχει γίνει πολλές φορές γνωστό πως κυνηγοί έχουν κάνει χρήση παράνομων εργαλείων, όπως τα

δίχτυα, η κόλλα, οι ξόβεργες δολοφονώντας άγρια πουλιά. Τα κέρδη από το παράνομο κυνήγι πτηνών είναι τεράστιο. Ένα παράδειγμα είναι αυτό της Κύπρου που το 2017 καταμετρήθηκαν 800.000 νεκρά ωδικά πτηνά όπως μαυροσκομφηδες, κοκκινολαίμηδες και κηποτσιροβάκοι, τα οποία πουλήθηκαν ακριβά σε μαύρες αγορές και μαγειρεύτηκαν σε τοπικά εστιατόρια ως τοπικά πουλιά.

Το **Upland hunting** είναι ένας αμερικανικός όρος για μια μορφή **κυνηγιού πτηνών (bird hunting)**, κατά την οποία ο κυνηγός κυνηγά ορεινά πτηνά, όπως ορτύκια, φασιανούς, πέρδικες, κοτσύφια, κοτόπουλα λιβαδιών, τσουκάρ, γκριζές πέρδικες και άλλα πτηνά της γης. Σε αντίθεση με τα υδρόβια πτηνά, τα ορεινά πτηνά είναι χερσαία και τείνουν να βρίσκονται στις ξηρές εκτάσεις πάνω από το υψηλό σημείο των υδάτινων σωμάτων, συχνά κρυμμένα σε βαριά εδαφοκάλυψη, οπότε οι κυνηγοί χρησιμοποιούν γενικά τη χρήση σκύλων για τον εντοπισμό, την έκθεση και την ανάκτηση του ζώου. Η μέση ομάδα αποτελείται από 2-4 κυνηγούς με 1-2 σκύλους. Συνήθως, εάν υπάρχει σκύλος, ο ιδιοκτήτης χειρίζεται τον σκύλο, ενώ οι υπόλοιποι επικεντρώνονται στη σκοποβολή. Ανάλογα με τη μέθοδο στην οποία έχουν εκπαιδευτεί, ορισμένοι σκύλοι (pointers και setters) έχουν ως αποστολή να εντοπίζουν θηράματα και ορισμένοι (spaniels) να τρομάζουν ("flush") σκόπιμα τα θηράματα. Όταν τα πουλιά αναγκάζονται να φύγουν από το σημείο που έχουν κρυφτεί και να βγουν στο ύπαιθρο, είτε από τον κυνηγό είτε από τον σκύλο, τότε ο κυνηγός προσπαθεί να πυροβολήσει τα πουλιά στα φτερά για να τα καταστήσει άπτερα, γνωστό και ως wingshooting. Μετά την κατάρριψη, το κυνηγούμενο ζώο είναι συνήθως είτε ανίκανο να πετάξει, είτε ακινητοποιημένο και στη συνέχεια ανακτάται από τον σκύλο (retrievers) ή από τον ίδιο τον κυνηγό.

Το κυνήγι αγριόχοιρων (**Wild boar hunting**) φαίνεται πως ξεκινά από την αρχαιότητα. Για αιώνες συμβόλιζε την γενναιότητα του άντρα κυνηγού και την ικανότητα του να είναι δυνατός μαχητής και έτοιμος για τον πόλεμο. Παλαιότερα οι κυνηγοί για να σκοτώσουν τους άγριους χοίρους χρησιμοποιούσαν ένα είδος δόρατος, το οποίο σχημάτιζε έναν σταυρό που βοηθούσε στο να εγκλωβίσει το ήδη τρυπημένο ζώο σε φυσικά εμπόδια όπως δέντρα, θάμνους κλπ. Οι αγριόχοιροι λόγω της δύναμης τους αποτελούσαν και αποτελούν μεγάλο κίνδυνο για τον κυνηγό-δολοφόνο με αποτέλεσμα ανά τα χρόνια οι άνθρωποι να χρησιμοποιούν άλλα είδη ζώων ώστε να βοηθηθούν στην εξολόθρευση τους. Στην Περσία για παράδειγμα οι κυνηγοί χρησιμοποιούσαν ελέφαντες για να πετύχουν τον εγκλωβισμό και την δολοφονία των άγριων ζώων. Αφού τα

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
σκότωναν φόρτωναν τα νεκρά σώματα τους στους ελέφαντες, οι οποίοι τα μετέφεραν πίσω στα χωριά. Επίσης, ο σκύλος είναι ακόμη ένα μη ανθρώπινο ζώο που από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα έχει εκπαιδευτεί να συμμετέχει στα κυνήγια των ανθρώπων, όπως αυτό του άγριου χοίρου. Ο σκύλος συνήθως εντοπίζει, ειδοποιεί και προσπαθεί να ακινητοποιήσει το ζώο μέχρι να έρθει ο κυνηγός να το σκοτώσει. Μια τελευταία τεχνική που χρησιμοποιείται ιδιαίτερα από τους κυνηγούς με στόχο το αγριογούρουνο είναι οι παγίδες. Αυτές στήνονται και μόλις εγκλωβίσουν το ζώο ειδοποιούν τον δολοφόνο, ο οποίος φτάνει έτοιμος να πυροβολήσει.

Το **κυνήγι ελαφιών (Deer Hunting)** για κρέας ή για άθληση είναι μια δολοφονική δραστηριότητα που χρονολογείται εδώ και δεκάδες χιλιάδες χρόνια. Υπάρχουν πολλά διαφορετικά είδη ελαφιών σε όλο τον κόσμο που κυνηγιούνται για το κρέας τους, ενώ αποτελεί μία ρυθμιζόμενη δραστηριότητα σε πολλές περιοχές. Στις ηπα, για παράδειγμα, ένας κρατικός κυβερνητικός οργανισμός, όπως το Τμήμα Αλιείας και Άγριας Ζωής (Department of Fish and Wildlife - DFW) ή το Τμήμα Φυσικών Πόρων (Department of Natural Resources – DNR) είναι αυτό που επιβλέπει τους κανονισμούς.

Το **κυνήγι αλεπούδων (Fox Hunting)** περιλαμβάνει την ανίχνευση, την καταδίωξη και, αν πιαστεί, τη δολοφονία μιας αλεπούς, παραδοσιακά μιας κόκκινης αλεπούς, από εκπαιδευμένα “κυνηγόσκυλα αλεπούδων” ή άλλα “κυνηγόσκυλα οσμής”. Μια ομάδα άοπλων κυνηγών, με επικεφαλής έναν "master of foxhounds" ("κύριο των κυνηγόσκυλων"), ακολουθούν τα

κυνηγόσκυλα πεζοί ή έφιπποι. Στην αυστραλία το fox hunting αναφέρεται επίσης στο κυνήγι αλεπούδων με πυροβόλα όπλα, παρόμοιο με το κυνήγι ελαφιών (deer hunting). Το κυνήγι αλεπούδων με “κυνηγόσκυλα”, ως επίσημη δραστηριότητα, προέρχεται από την αγγλία τον 16ο αιώνα, σε μια μορφή που έμοιαζε πολύ με αυτή που γινόταν μέχρι τον Φεβρουάριο του 2005, όταν τέθηκε σε ισχύ νόμος που απαγόρευσε τη δραστηριότητα αυτή στην αγγλία και την ουαλία. Η απαγόρευση του κυνηγιού στη σκωτία είχε ψηφιστεί το 2002, αλλά συνεχίζει να εμπίπτει στη νομοθεσία της βόρειας ιρλανδίας και αρκετών άλλων περιοχών όπως η αυστραλία, ο καναδάς, η γαλλία, η δημοκρατία της ιρλανδίας και οι ηπα.

Είδη ψαρέματος

Ένας βασικός παράγοντας που αποτελεί λόγο διάκρισης ανάμεσα στα είδη θαλάσσιας ζωής που κυνηγιούνται είναι οι συγκεκριμένοι χώροι στους οποίους αυτό πραγματοποιείται. Ανάλογα με τον χώρο, το ψάρεμα κατηγοριοποιείται σε θαλάσσια αλιεία και αλιεία εσωτερικών υδάτων (λιμνών ποταμών). Η θαλάσσια αλιεία διακρίνεται και σε άλλα είδη όπως ελεύθερη αλιεία, ή αλιεία βαθέων υδάτων ή αλιεία ανοικτής θάλασσας ή ωκεάνια αλιεία ή υπερπόντια αλιεία (offshore fishery) που επιχειρείται στα διεθνή ύδατα, παράκτια αλιεία (inshore fishery) ή αλιεία εσωτερικών υδάτων που επιχειρείται στα χωρικά ύδατα, ατομική αλιεία (μικρής έκτασης χειρωνακτική), μεγάλη αλιεία ή βιομηχανική αλιεία, (με χρήση μηχανοκινήτων σκαφών για αλιεία μεγάλων ποσοτήτων ψαριών), αλιεία επιφανείας (αφρόψαρων όπως τόνοι, παλαμίδες, ρέγγες, κολιοί, σαρδέλες κ.ά.) και αλιεία βυθού (π.χ. για γλώσσες, μπακαλιάρους, μπαρμπούνια κ.ά.). Πιο, συγκεκριμένα, οι βασικοί τόποι ψαρέματος είναι ο Ειρηνικός Ωκεανός με 64%, ο Ατλαντικός ωκεανός που αντιπροσωπεύει το 27% και ο Ινδικός με 9%. Στον Ειρηνικό ωκεανό οι τοποθεσίες αφορούν κυρίως στα βορειοδυτικά και βορειοανατολικά περιθωριακά μέρη του. Σε αυτά τα σημεία το κυνήγι ζώων της θάλασσας πραγματοποιείται κυρίως από τη ρωσία, την κίνα, την ιαπωνία, την κορέα, τις ηπα, τον καναδά και από παράκτιες χώρες της νότιας αμερικής. Στον Ατλαντικό Ωκεανό τα κύρια σημεία ψαρέματος είναι το βορειοανατολικό τμήμα που βρίσκεται στα ανοικτά των θαλασσών της δυτικής ευρώπης και το βορειοδυτικό που βρίσκεται στα ανοικτά των ακτών των ηνωμένων πολιτειών και του καναδά.

Το ψάρεμα με θαλάσσια αλιεία επιχειρείται με ειδικά σκάφη που φέρουν ανάλογο εξοπλισμό χαρακτηριζόμενα γενικά ως αλιευτικά τα οποία μπορεί να είναι σε μέγεθος από λέμβοι, (βάρκες), μέχρι μεγάλα πλοία (ανοικτής θάλασσας). Επιπλέον, το ψάρεμα διαφοροποιείται και ανάλογα με τη μέθοδο και τα εργαλεία ψαρέματος που χρησιμοποιούνται. Κάποια παραδείγματα είναι η υποβρύχια αλιεία, με ψαροντούφεκο, αυτή που γίνεται με συρόμενα δίχτυα, (μηχανότρατα), ή κυκλικά με τη βοήθεια έντονου φωτισμού (γρι-γρί), με συρόμενα δίχτυα από τη ξηρά, (πεζότρατα), με συρτή και άλλα. Το ψάρεμα από τη ξηρά διενεργείται και με καλάμι, ή καθετή, πεζόβολο και άλλα.

Μία άλλη διαφοροποίηση η οποία αφορά στον σκοπό του ψαρέματος είναι όπως και στο κυνήγι η εμπορική αλιεία (commercial fishing) και η ψυχαγωγική/αθλητική αλιεία (recreational fishing) και μία άλλη που αντικατοπτρίζεται και πάλι στην ονομασία έρχεται και από το είδος των θαλάσσιων ειδών που στοχεύονται, με παραδείγματα τη φαλαινοθηρία (whaling), την αλιεία καρχαρία για τα πτερύγιά του (shark finning), το κυνήγι δελφινιών (dolphin drive hunting/fishing), τη σπογγαλιεία και την αλιεία μαργαριταριών.

Είδη ψαρέματος με βάση το είδος του ζώου

Η **φαλαινοθηρία (whaling)** ορίστηκε ως οργανωμένη βιομηχανία από το 875 μ.Χ. και μέχρι τον 16ο αιώνα είχε γίνει μια από τις κυριότερες βιομηχανίες στην ισπανία και την γαλλία.

Μέχρι και τον 20ο αιώνα η βιομηχανία της φαλαινοθηρίας είχε εξαπλωθεί στον κόσμο και είχε ήδη προκαλέσει την αισθητή μείωση των φαλαινών, ενώ κάποια είδη φάλαινας τα οδήγησε στην εξαφάνιση. Αυτή η κατάληξη οδήγησε στην απαγόρευση της φαλαινοθηρίας σε πολλές χώρες. Μέχρι το 1969 η IWC (διεθνής επιτροπή φαλαινοθηρίας) είχε καταφέρει να απαγορεύσει το κυνήγι φαλαινών στις περισσότερες χώρες του πλανήτη, ενώ μέχρι το 1980 η φαλαινοθηρία είχε σταματήσει να αποτελεί τμήμα της βιομηχανίας. Το 1986 υπογράφηκε το μορατοριουμ που μέχρι σήμερα απαγορεύει το κυνήγι αυτών των θηλαστικών. Παρόλα αυτά, η ιαπωνία -μία από τις χώρες που υποστήριξε την παραπάνω απόφαση- συνέχισε να κυνηγά μικρό αριθμό φαλαινών με την δικαιολογία της επιστήμης. Αυτό βέβαια μέχρι που πριν κάποια χρόνια αποφάσισε να αποχωρήσει πλήρως από το μορατοριουμ εγκρίνοντας μάλιστα το 2010 προϋπολογισμό ύψους 18 εκ. ευρώ για ενίσχυση της φαλαινοθηρίας, τα οποία όμως εν τέλει ξεπέρασαν τα 28 εκ. ευρώ. Και αυτό άσχετα αν ο πόλεμος που γίνεται στις θάλασσες που βρίσκονται ανάμεσα στην ιαπωνία και την χιλή μεταξύ ακτιβιστών και δολοφόνων, φέρνει αποκαλύψεις για παράνομες άδειες και κρατικά μυστικά, τραυματισμούς και επιθέσεις έναντι των ακτιβιστών. Όπως επίσης, άσχετα αν το κρέας της φάλαινας συναντάται να πωλείται στην μαύρη αγορά και άσχετα αν τα πλοία-τέρατα μολύνουν με τα λύματα τους τον ωκεανό οδηγώντας ακόμα πιο γρήγορα τους πάγους στο να λιώσουν. Φυσικά, ακόμα κι αν η επιστήμη είχε στα αλήθεια κάποιο όφελος από αυτό μας είναι παντελώς αδιάφορο. Τα μη ανθρώπινα ζώα δεν είναι εδώ για να εξυπηρετούν τις ανάγκες των ανθρώπινων, αλλά ούτε και την ευχαρίστηση τους.

Οι υπόλοιπες χώρες πλην της ιαπωνίας που συνέχισαν και συνεχίζουν μέχρι και σήμερα να κυνηγούν φάλαινες για εμπορικούς, θρησκευτικούς, επιστημονικούς και οποιουσδήποτε άλλους λόγους είναι η ισλανδία, ο καναδάς, η νορβηγία, η ρωσία, η νότια κορέα, οι ηνωμένες πολιτείες και οι νήσοι φερόε. Παρότι λοιπόν αρκετά είδη φάλαινας έχουν ήδη εξαφανιστεί, άλλα κινδυνεύουν με εξαφάνιση και διεθνείς φορείς υποστηρίζουν την άμεση ανάγκη ολικής διακοπής του κυνηγιού φάλαινας, αυτό σε κάποιες χώρες συνεχίζει ακόμη και σήμερα. Ένας από τους λόγους είναι ότι η φαλαινοθηρία αποτελεί και κομβικό πεδίο κερδοφορίας στις χώρες αυτές αφού θέτει ως εμπόρευμα στην αγορά τα "χρησιμοποιήσιμα" προϊόντα των ζώων όπως το κρέας και το λίπος (το οποίο μετατρέπεται σε ένα είδος λαδιού). Στις χώρες μάλιστα που οι νόμιμες αγορές θέτουν περιορισμούς

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
στο εμπόριο των παράγωγων της φάλαινας ανθεί και το παρεμπόριο.

Το **κυνήγι καρχαρία για τα πτερύγιά του (shark finning)** είναι η πράξη της αποκοπής των πτερυγίων του καρχαρία και η απόρριψη του υπόλοιπου σώματός του πίσω στον ωκεανό. Οι καρχαρίες είναι ακόμα ζωντανοί όταν πετιούνται πίσω στον ωκεανό, αλλά ανίκανοι πλέον να κολυμπήσουν χωρίς τα πτερύγιά τους, βυθίζονται στον πυθμένα του ωκεανού και ή αιμορραγούν μέχρι θανάτου, ή πεθαίνουν από ασφυξία ή τρώγονται από άλλα αρπακτικά. Το shark finning επιτρέπει στα αλιευτικά σκάφη να αυξήσουν την κερδοφορία τους και τον αριθμό των καρχαριών

που αλιεύονται, καθώς πρέπει να αποθηκεύουν και να μεταφέρουν μόνο τα πτερύγια, το μακράν πιο κερδοφόρο μέρος του καρχαρία, αφού το κρέας του καρχαρία είναι ογκώδες για να μεταφερθεί. Από το 1997 και μετά αυξήθηκε κυρίως λόγω της αυξανόμενης ζήτησης πτερυγίων καρχαρία για σούπα από πτερύγια καρχαρία και παραδοσιακές θεραπείες, ιδίως στην κίνα

και τα εδάφη της, ως συνέπεια της οικονομικής της ανάπτυξης, και ως αποτέλεσμα της βελτιωμένης αλιευτικής τεχνολογίας και των οικονομικών της αγοράς.

Η Ειδική Ομάδα για τους Καρχαρίες της Διεθνούς Ένωσης για τη Διατήρηση της Φύσης (International Union for Conservation of Nature's Shark Specialist Group) αναφέρει ότι η αφαίρεση πτερυγίων καρχαρία είναι ευρέως διαδεδομένη και ότι "το ταχέως αναπτυσσόμενο και σε μεγάλο βαθμό ανεξέλεγκτο εμπόριο πτερυγίων καρχαρία αποτελεί μία από τις σοβαρότερες απειλές για τους πληθυσμούς καρχαριών παγκοσμίως". Οι εκτιμήσεις για την παγκόσμια αξία του εμπορίου πτερυγίων καρχαρία κυμαίνονται από 540 εκατομμύρια δολάρια ηπα έως 1.2 δισεκατομμύρια δολάρια (2007) Τα πτερύγια καρχαρία είναι από τα πιο ακριβά θαλασσινά προϊόντα που συνήθως πωλούνται στη λιανική πώληση σε 400 δολάρια ηπα ανά κιλό. Στις ηνωμένες πολιτείες, όπου απαγορεύεται το shark finning, ορισμένοι αγοραστές θεωρούν τον φαλινοκαρχαρία και τον καρχαρία που λιάζεται ως "είδη τρόπαια" και πληρώνουν 10.000 έως 20.000 δολάρια για ένα πτερύγιο. Τα ρυθμιζόμενα παγκόσμια αλιεύματα καρχαριών που αναφέρονται στον Οργανισμό Τροφίμων και Γεωργίας των ηνωμένων εθνών είναι σταθερά τα τελευταία χρόνια σε έναν ετήσιο μέσο όρο λίγο πάνω από 500.000 τόνους. Αντίστοιχα σε νούμερα θεωρείται ότι είναι και τα μη ρυθμιζόμενα και αδήλωτα αλιεύματα.

Η αλιεία καρχαριών για τα πτερύγιά τους, έχει προκαλέσει καταστροφική ζημιά στο θαλάσσιο οικοσύστημα. 73-100 εκατομμύρια καρχαρίες περίπου σκοτώνονται κάθε χρόνο από το shark finning, με διάφορα είδη καρχαρία να απειλούνται με εξαφάνιση, συμπεριλαμβανομένου του καρχαρία σφυροκέφαλου. Ορισμένες χώρες έχουν απαγορεύσει αυτή την πρακτική. Ωστόσο, είναι σημαντικό, να μην συγχέεται η απαγόρευση του shark finning με την απαγόρευση της αλιείας καρχαριών. Χώρες που έχουν απαγορεύσει αυτή την πρακτική, δεν έχουν απαγορεύσει το κυνήγι καρχαρία και απλά απαιτούν να φέρνουν ολόκληρο τον καρχαρία στο λιμάνι πριν αφαιρέσουν τα πτερύγια. Σαν αποτέλεσμα, εφόσον ο ψαράς επιστρέφει στην ακτή με το κουφάρι του καρχαρία, μπορεί να ψαρέψει όσους καρχαρίες θέλει.

Το κυνήγι δελφινιών (**dolphin drive hunting/fishing**) είναι μια μέθοδος κυνηγιού δελφινιών και περιστασιακά άλλων μικρών κητωδών, κατά την οποία στη συνέχεια τα οδηγούν με βάρκες συνήθως σε έναν κόλπο ή σε μια παραλία. Η διαφυγή τους εμποδίζεται με το κλείσιμο της διαδρομής προς την ανοιχτή θάλασσα ή τον ωκεανό με βάρκες και

δίχτυα. Τα δελφίνια κυνηγιούνται με αυτόν τον τρόπο σε διάφορα μέρη του κόσμου, όπως στις νήσους σολομώντα, στις νήσους φερόε, στο περού και στην ιαπωνία, την πιο γνωστή χώρα εφαρμογής αυτής της μεθόδου. Τα δελφίνια κυνηγιούνται κυρίως για το κρέας τους και μερικά καταλήγουν σε δελφινάρια. Παρά τον αμφιλεγόμενο χαρακτήρα του κυνηγιού που έχει ως αποτέλεσμα διεθνείς επικρίσεις, δεκάδες χιλιάδες δελφίνια ψαρεύονται κάθε χρόνο.

Σε σχέση με τη **σπογγαλιεία**, ο φυσικός σπόγγος (λατ. Euspongia) ανήκει στο γένος των κοιλεντερωτών ζώων της οικογένειας των σπογγοειδών (είδος ασπόνδυλων υδρόβιων ζώων, στο οποίο εντάσσονται και οι μέδουσες) που απαντώνται σε διάφορες θάλασσες ειδικά με χλιαρά ύδατα και θαλάσσια ρεύματα ήπια, σε διάφορα βάθη, συνήθως κατά ομάδες. Οι σπόγγοι (ή αλλιώς “σφουγγάρια”) ψαρεύονται από γυμνούς βουτηχτές, με ειδικά καμάκια, με σκάφανδρα, ιδιαίτερα όμως από δύτες που καταδύονται με αυτόνομες αναπνευστικές συσκευές. Τα παλαιά χρόνια ελλαδίτες ψαράδες ψάρευαν σφουγγάρια στις κυπριακές θάλασσες με τη γκαγκάβα που έσυραν με τις ανεμότρατές τους. Τα σφουγγάρια, αφού ψαρευτούν τρίβονται, πλένονται και πατιούνται για να αφαιρεθεί η μαλακή σαρκώδης μάζα τους. Στη συνέχεια, με κατάλληλη επεξεργασία, παραμένει ο κεράτινος σκελετός τους, το γνωστό κιτρινωπό σφουγγάρι του εμπορίου.

Η σπογγαλιεία για χρήση σπόγγων “μπάνιου” ήταν δημοφιλής από την αρχαιότητα στις περισσότερες Μεσογειακές περιοχές, ενώ στην πορεία εξαπλώθηκε σε όλη την ηπειρωτική ευρώπη. Η δημοκρατία της βενετίας ήταν ο ηγεμόνας των εμπορικών συναλλαγών προς την ανατολή, ενώ τον 19ο αιώνα το παρίσι έγινε το κέντρο μιας αυξανόμενης εμπορίας σπόγγων. Την ίδια στιγμή, εκατοντάδες πλοία και χιλιάδες αλιείς και δύτες από ιταλία, μάλτα, ελλάδα, τουρκία και τυνησία αλιεύαν από περιοχές πλούσιες σε σπόγγους χωρίς κανένα περιορισμό, ενώ η παγκόσμια ζήτηση παρουσίαζε συνεχή αύξηση. Από το 1870-1890 πολλά εργοστάσια σπόγγων ιδρύθηκαν στην ελλάδα (Κάλυμνος), στο λονδίνο, στην αυστρία, στη γαλλία, ιταλία, σουηδία και μεγάλη βρετανία.

Στην ελλάδα, η περιοχή που έχει συνδεθεί με τη σπογγαλιεία περισσότερο από όλες είναι η Κάλυμνος, γι’ αυτό άλλωστε και είναι ευρύτερα γνωστή ως το «νησί των σφουγγαράδων». Η μεγάλη ανάπτυξη της σπογγαλιείας στο νησί από το 18ο αιώνα ως σήμερα υπήρξε κομβικός παράγοντας οικονομικής κερδοφορίας για την Κάλυμνο, με τους Καλύμνιους να έχουν ταξιδέψει όλη τη Μεσόγειο με τα σφουγγαράδικα καΐκια, ψαρεύοντας σπόγγους στα νερά του Αιγαίου, της ιταλίας, της κύπρου καθώς και σε όλο το μήκος των ακτών της αφρικής. Η Κάλυμνος και οι Καλύμνιοι/ες επομένως στήριζαν τις τύχες τους και πέτυχαν τα πάντα εκμεταλλευόμενοι/ες τους σπόγγους. Έπειτα από την υπεραλίευση, ωστόσο, και από ένα μείζον περιστατικό ασθένειας που έπληξε τους μεσογειακούς σπόγγους το 1986 η υποβάθμιση των φυσικών πληθυσμών επιδεινώθηκε εξαιρετικά με τον πληθυσμό των περισσότερων ειδών σπόγγου που αλιεύονται για εμπορικούς σκοπούς να έχει μειωθεί σε ακραίο βαθμό. Στην Κάλυμνο ωστόσο δεν υπάρχει κάποια διάθεση από

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
τους ψαράδες να αφήσουν τη ζωή στον βυθό ήσυχη. Σαν αποτέλεσμα έχουν στραφεί σε άλλες μορφές αλιείας και συγκεκριμένα στο ψάρεμα ξιφία και τόνου, ενώ μερικές δεκάδες σπογγαλιείς να επιμένουν στη σπογγαλιεία.

Αν και τα συνθετικά σφουγγάρια εκτόπισαν ως ένα μεγάλο βαθμό τα φυσικά, εν τούτοις αγοράζονται ακόμη είτε για σωματική καθαριότητα και οικιακή χρήση, είτε σαν διακοσμητικά. Πέρα από τη χρήση σπόγγων για σφουγγάρια μπάνιου, ωστόσο, οι σπόγγοι κατέχουν εξέχουσα θέση στο σύγχρονο βιοτεχνολογικό γίνεσθαι κυρίως λόγω της ιδιότητάς τους να παράγουν βιοδραστικές ουσίες με πιθανές θεραπευτικές και άλλες ιδιότητες, όπως ο καθαρισμός του νερού από ρυπογόνους μικροοργανισμούς. Αυτή η δυνατότητα έχει χρησιμοποιηθεί για ενός τύπου “μικτής υδατοκαλλιέργειας” σπόγγων και ψαριών στις παράκτιες περιοχές, καθώς οι ιχθυοκαλλιέργειες με επιπλέοντα κλουβιά απελευθερώνουν πολλά οργανικά απόβλητα, που ανακυκλώνονται ως πηγή τροφής για τις γύρω εντατικές καλλιέργειες εμπορικών σπόγγων. Όλοι οι παραπάνω πρακτικοί λόγοι, μαζί με το μεγάλο επιστημονικό ενδιαφέρον που παρουσιάζουν οι σπόγγοι λόγω της φυλογενετικής θέσης τους στη βάση του ζωικού βασιλείου, έχουν οδηγήσει σε μια άνευ προηγουμένου εντατικοποίηση της έρευνας που έχει στόχο την ανεύρεση και τελειοποίηση μεθόδων καλλιέργειάς τους στο πεδίο και στο εργαστήριο, τις τελευταίες δεκαετίες, με τις πρώτες προσπάθειες σπογγοκαλλιέργειας να γίνονται τον 19ο αιώνα στην Κροατία με χρηματοδότη την κυβέρνηση της Αυστραλίας.

Όσον αφορά στην **αλιεία μαργαριταριών**, τα φυσικά μαργαριτάρια δημιουργούνται από μια βιολογική διαδικασία που έχουν τα στρείδια για να αμύνονται στους εισβολείς, παράγοντας μια ουσία από ανθρακικό ασβέστιο. Όσο ο εισβολέας παραμένει στο εσωτερικό του στρειδιού το στρείδι συνεχίζει να παράγει ανθρακικό ασβέστιο, με αποτέλεσμα μετά από μερικά χρόνια ο εισβολέας να έχει μεταμορφωθεί σε ένα μαργαριτάρι. Στο παρελθόν τα φυσικά μαργαριτάρια ήταν τα πιο περιζήτητα μετά τους πολύτιμους λίθους. Στο κατάρ, για παράδειγμα, προτού ανακαλυφθεί το πετρέλαιο, η οικονομία στηριζόταν στην αλιεία ψαριών και μαργαριταριών. Ομοίως, σε εξωτικά μέρη της ανατολής και ειδικά στον περσικό κόλπο, οι στρειδότοποι αφθονούσαν γύρω από το νησιωτικό σείχάτο του μπαχρέιν και κάθε Μάιο, άρχιζε η περίοδος αλιείας των μαργαριταριών με διάταγμα του σείχη. Αυτό άλλαξε τις δεκαετίες του 1920 και 1930, όταν τα αποθέματα στρειδιών είχαν σχεδόν εξαντληθεί εξαιτίας της αλιείας φυσικών μαργαριταριών. Τότε ήταν που ξεκίνησε η καλλιέργεια μαργαριταριών και συγκεκριμένα η παγκόσμια αγορά πλημμύρισε από τα ιαπωνικά μαργαριτάρια καλλιέργειας. Έλληνες και ιθαγενείς αυστραλοί έχουν εργαστεί μαζί σε βιομηχανίες μαργαριταριών στην βόρεια επικράτεια, στην δυτική Αυστραλία και στην βόρεια Κουνισλάνδη, σε περιοχές δηλαδή της Αυστραλίας όπου η βιομηχανία μαργαριταριών ήταν εξαιρετικά κερδοφόρα στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ού.

Στο σήμερα, η μόλυνση των θαλασσών και γενικώς του οικολογικού συστήματος έχει οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη μείωση των φυσικών μαργαριταριών και πλέον αυτά καλλιεργούνται κατά βάση σε ειδικές φάρμες μαργαριταριών. Περισσότερο από το 99% των μαργαριταριών γλυκού νερού στον κόσμο προέρχονται από λίμνες και ποτάμια δυτικά της Σαγκάη. Όλα τα μαλάκια με όστρακα μπορούν να παράγουν μαργαριτάρια. Εξαιτίας της εφαρμογής τους στην κατασκευή κοσμημάτων και της μεγάλης τους εμπορικής αξίας, υπάρχουν ειδικές εγκαταστάσεις καλλιέργειας μαργαριτοφόρων στρειδιών (pearl oysters), στις οποίες, ο άνθρωπος επεμβαίνει στον υδρόβιο αυτό οργανισμό ώστε να αυξήσει τους ρυθμούς παραγωγής των μαργαριταριών. Σε τοπικές αγορές ορισμένων χωρών (π.χ. Κίνα), μπορεί κανείς να αγοράσει κάποιο μαργαριτοφόρο οστρακοειδές, να το ανοίξουν μπροστά του και να του φτιάξουν κάποιο κόσμημα

-----*Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters*-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
με τα μαργαριτάρια που θα βρουν μέσα σε αυτό. Ένα μαργαριτάρι ουσιαστικής οικονομικής αξίας είναι πολύ σπάνιο να βρεθεί σε κάποιο μαργαριτοφόρο στρείδι στη φύση (ούτε 1 σε 10.000 στρείδια). Σαν αποτέλεσμα, πολλά όστρακα διαλύονται (άρα θανατώνονται) χωρίς καν να έχουν μέσα τους δημιουργήσει μαργαριτάρια, άλλα ανακυκλώνονται μέσω της επανεμφύτευσης του ξένου υλικού, ενώ τα «άχρηστα» καταλήγουν στα σκουπίδια. Εν κατακλείδι, η βιομηχανία παραγωγής μαργαριταριών, εμπλέκοντας στρείδια και άλλα οστρακοειδή μαλάκια, αποτελεί μία από τις συστηματικότερες μορφές εκμετάλλευσης και κακοποίησης ζώων της θάλασσας από τους ανθρώπους για παραγωγή οικονομικού κέρδους.

Με όλα τα παραπάνω, δεν προκαλεί εντύπωση το γεγονός πως η υπεραλίευση είναι μια δεδομένη πραγματικότητα και οι καταστροφικές συνέπειες της παρούσες πολλά χρόνια τώρα. Από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και την υπερανάπτυξη του εμπορικού ψαρέματος, η αρχή της

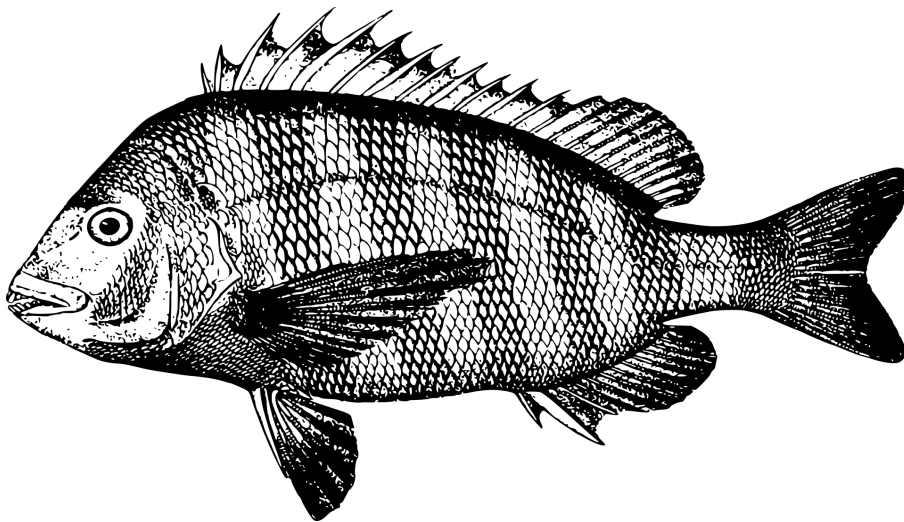
έντονης απουσίας των ζώων της θάλασσας έφερε μια νέα μέθοδο ψαρέματος που στόχο είχε και έχει την ανταπόκριση στην αυξανόμενη ζήτηση ψαριών και αυτή είναι η **υδατοκαλλιέργεια** ή αλλιώς **ιχθυοκαλλιέργεια**.

Η υδατοκαλλιέργεια, δηλαδή η καλλιέργεια υδρόβιων οργανισμών σε περιορισμένο περιβάλλον (θαλάσσιο, γλυκά νερά ή δεξαμενές), αποτελεί πλέον μία από τις βασικές μεθόδους κυνηγιού των ζώων της θάλασσας. Ήδη από τις αρχές του 1990 η παραγωγή ζώων από τις υδατοκαλλιέργειες φαίνεται να ξεπερνά τους δεκαπέντε εκατομμύρια τόνους ετησίως παγκοσμίως. Τα 4/5 προέρχονται από ασιατικές χώρες. Ωστόσο, η μέθοδος αυτή φαίνεται να κερδίζει οπαδούς τόσο στην ευρώπη, όσο και στην βόρεια αμερική. Στις υδατοκαλλιέργειες ζουν φυλακισμένα κάθε λογής ψάρια που θα χρησιμοποιηθούν για να καλυφθεί η επιθυμία του ανθρώπου για κατανάλωση νεκρών ζώων και φυσικά για να παραχθεί οικονομικό κέρδος στους εκάστοτε ιδιοκτήτες. Στην Ελλάδα τα είδη που αναπαράγονται στις υδατοκαλλιέργειες είναι το λαυράκι, η τσιπούρα, ο κρانيός, το φαγκρί, το μυτάκι, η χιόνα, το μαγιάτικο, ο σαργός, το λυθρίνι, η συναγρίδα, η σφυρίδα, και ο σηκιός. Οι κόλποι στους οποίους λαμβάνει χώρα η υδατοκαλλιέργεια είναι ο βόρειος και νότιος Ευβοϊκός, ο Αμβραϊκός, ο Μαλιακός και άλλοι στους νομούς Αρκαδία, Κορινθία, Βοιωτία, Χαλκιδική, Θεσπρωτία, Πιερία, Κεφαλονιά, Εχινάδες, Αργολίδα, Χίος, Λέσβος, Λέρος, Κάλυμνος, Ρόδος, Χάλκη, Αγαθονήσι, Πόρος, Σαλαμίνα, Μεγαρα, Δυτικός Σαρωνικός, Γαλαξίδι, Τροιζηνία, Λάρυμνα, Αταλάντη κ.α. Η ανάπτυξη αυτής της μεθόδου από την αρχή της έδειξε το πόσο ρυπογόνα είναι. Αυτό γιατί τα τοξικά απόβλητα που προκαλεί μειώνουν το οξυγόνο στο νερό με αποτέλεσμα αυτό να μην επαρκεί για άλλα ζώα της θάλασσας που ζουν στα ύδατα. Αυτό καταλήγει στον θάνατο πολλών ζώων και στη δημιουργία έρημων περιοχών, περιοχών δηλαδή που δε μπορούν να αποτελέσουν βίοτοπο για τα ψάρια. Ένα παράδειγμα αφορά σε εκείνο της σκωτίας όπου οι καλλιέργειες σολωμού παράγουν τόση ποσότητα αποβλήτων αζώτου όση προκαλούν 3,2 εκατομμύρια άνθρωποι με τα ακατέργαστα λύματα τους.

Τα παραπάνω αποτελούν ακραία μεν μερικά δε από τα παραδείγματα κυνηγιού των ζώων της θάλασσας από τον άνθρωπο. Φυσικά υπάρχουν πολλά ακόμα όπως εκείνο του κοινού ψαρά που

-----Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
με διάφορα εργαλεία ξαμολιέται σε βράχια, αμμουδιές και βάρκες κυνηγώντας και δολοφονώντας όποιο πλάσμα βρεθεί στον δρόμο του. Η εκείνο της επιστήμης που χρησιμοποιεί τα ζώα της θάλασσας για εκπαιδευτικούς λόγους στα πανεπιστήμια ή για πειράματα σε εργαστήρια προς όφελος των ανθρώπων. Στο σήμερα ο άνθρωπος συνεχίζει κάθε μέθοδο νόμιμη ή μη ψαρέματος, ενώ ο πλανήτης και η ζωή σε αυτόν δείχνουν τα όρια των αντοχών τους. Για παράδειγμα, κάποιες μεγάλες περιοχές του βυθού της μεσογείου και της βόρειας θάλασσας μοιάζουν με έρημο. Το 1/4 των αλιευμάτων της ε.ε. αλιεύεται πλέον εκτός ευρωπαϊκών υδάτων κι αυτό γιατί η καταστροφή είναι τόσο μεγάλη που η ε.ε. έχει στραφεί στις τροπικές θάλασσες όπως αυτής της δυτικής αφρικής. Σύμφωνα με το Υπουργείο Τροφίμων και Γεωργίας του ΟΗΕ τα ζώα που ζουν στη θάλασσα και κυνηγά ο άνθρωπος έχουν μειωθεί κατά 50% και μέχρι το 2050 υπολογίζεται να έχουν μειωθεί εξίσου και τα ζώα στις τροπικές θάλασσες στις οποίες βασίζεται τώρα η ε.ε. Κάποιες μελέτες δείχνουν πως ετησίως η παγκόσμια κατανάλωση ψαριών φτάνει τα 17 κιλά ανά άτομο. Σε αυτό τον αριθμό δεν υπολογίζονται όμως και τα ζώα που πεθαίνουν ως 'παράπλευρες απώλειες' όπως τα 320.000 θαλασοπούλια που κάθε χρόνο χάνουν τη ζωή τους από αλιευτικά εργαλεία όπως η μηχανότρατα. Τα ζώα της θάλασσας είναι πρώτα στην λίστα των άγριων ζώων που κυνηγιούνται παγκόσμια από τον άνθρωπο.

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Κυνήγι και ψάρεμα άγριων ζώων για συστηματική παραγωγή κέρδους

Το κυνήγι και το ψάρεμα άγριων μη ανθρώπινων ζώων έχει αποδειχθεί μία από τις πιο κερδοφόρες επιχειρηματικές δραστηριότητες, με αμέτρητα άγρια ζώα να κυνηγιούνται, να αρπάζονται από το φυσικό τους περιβάλλον και να αιχμαλωτίζονται ζωντανά με σκοπό να μεταφερθούν και να περάσουν το υπόλοιπο κομμάτι της σύντομης ζωής τους ως αντικείμενα παραγωγής κέρδους για τους ανθρώπους. Οι δομές στις οποίες τα μη ανθρώπινα ζώα καταλήγουν αιχμάλωτα, όντας ως επί το πλείστον κοινωνικά νομιμοποιημένοι, αντιμετωπίζονται σαν μία πραγματικότητα πέρα από ερωτήματα και αμφισβητήσεις, σαν μία απλή, δηλαδή, κανονικότητα μαζί με όλες τις άλλες. Από την άλλη, κόσμος που ενοχλείται από την συνθήκη αυτή συνήθως αναγνωρίζει την εκμετάλλευση των μη ανθρώπινων ζώων που συμβαίνει στους χώρους εγκλεισμού τους. Σπανίως, ωστόσο, εντάσσεται στο κομμάτι της συζήτησης το πώς αυτά τα άγρια ζώα βρέθηκαν εκεί εξαρχής. Και εδώ είναι που μπαίνει στην κουβέντα το κυνήγι και το ψάρεμα, καθώς τα ζώα καταλήγουν εκεί μέσα αφού κυνηγηθούν και αρπαχτούν από το φυσικό τους περιβάλλον.

Μία από τις δομές στις οποίες μεταφέρονται τα μη ανθρώπινα ζώα μετά την αρπαγή τους είναι οι **αγορές άγριων ζώων (wet markets)**. Τα μη ανθρώπινα ζώα που βιαίως φτάνουν εκεί στοιβάζονται σε κλουβιά και όσα επιβιώσουν των άθλιων συνθηκών προορίζονται είτε για να σφαγιαστούν και να γίνουν κρέας, είτε για να μετατραπούν σε «κατοικίδια». Παράδειγμα αυτών αποτελούν τα wet markets της Κίνας, που έγιναν γνωστά μέσα από τις θεωρίες για την εξάπλωση της νόσου του ιού covid-19 το 2020. Φυσικά η πλειοψηφία της κοινωνίας παγκοσμίως δεν ασχολήθηκε, ούτε βεβαίως ενοχλήθηκε από τις εικόνες που δημοσιεύτηκαν με μη ανθρώπινα ζώα ζωντανά σε απερίγραπτα άθλια κατάσταση ή νεκρά. Ασχολήθηκε με την προσβολή της υγείας της από κάποιον ιό. Και ασχολήθηκε αποκλειστικά και μόνο με αυτό.

Άλλες δομές εκμετάλλευσης και κερδοφορίας στις οποίες καταλήγουν φυλακισμένα τα άγρια μη ανθρώπινα ζώα αφού κυνηγηθούν και αρπαχτούν από το φυσικό τους περιβάλλον είναι εκείνες που έχουν στηθεί γύρω από το εμπόριο του θεάματος, όπως τα **τσίρκο**, τα **θαλάσσια πάρκα** και οι **ζωολογικοί κήποι**. Εκεί μέσα τα ζώα υποβάλλονται σε αναγκαστική αναπαραγωγή-βιασμό με σκοπό την παραγωγή απογόνων που θα γεμίσουν τα κλουβιά και τις πισίνες, ενώ ο κύριος σκοπός είναι η παραγωγή

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
κέρδους. Ζώα που γεννιούνται εκεί μέσω του βιασμού των μανάδων τους, που δεν έχουν άρα ποτέ ζήσει στο φυσικό τους περιβάλλον και επομένως δεν έχουν τα χαρακτηριστικά της άγριας ζωής, εκτίθενται σε κλουβιά ως εκπρόσωποι του είδους τους στην άγρια φύση. Ένα καλά συγκαλυμμένο ψέμα που κρύβει πίσω του μία αιματηρή ιστορία. Η εκμετάλλευσή τους συνεχίζεται μέσω της εκπαίδευσης με σκοπό να υπηρετηθεί το εμπόριο του θεάματος. Εκπαιδεύονται για να κάνουν ζογκλερικά και κόλπα για το φιλοθεάμον κοινό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα στην Ελλάδα αποτελεί το Αττικό Ζωολογικό Πάρκο που έχει αιχμαλωτίσει μεγάλο αριθμό μη ανθρώπινων ζώων, που εκπαιδεύει δελφίνια ώστε να δίνουν παραστάσεις και που δολοφονεί αν κάποιος μη ανθρώπινο ζώο αντισταθεί ή δραπετεύσει. Τρανταχτή περίπτωση αποτελεί η δολοφονία των δύο τζάγκουαρντ τον Δεκέμβρη του 2018. Τα εν λόγω τζάγκουαρντ επέλεξαν να δραπετεύσουν από την αιχμαλωσία τους και βρήκαν τραγικό θάνατο από τους υπεύθυνους του πάρκου, οι οποίοι τα πυροβόλησαν.

Άγρια ζώα μέσω του κυνηγιού καταλήγουν και σε **pet shop**. Εκεί όσα είναι νόμιμα πωλούνται σε υψηλές τιμές λόγω της μοναδικότητας του είδους και της «εξωτικής» τους προέλευσης. Ταυτόχρονα, άγρια ζώα καταλήγουν να εξυπηρετούν και το **παρεμπόριο**, καθώς αναλόγως και τη χώρα, το εμπόριο ορισμένων άγριων ζώων είναι παράνομο. Σε τέτοιες περιπτώσεις, για την ομαλή διεξαγωγή του εμπλέκονται ιδιώτες και συμπλέγματα αποτελούμενα από pet shop, κτηνιάτρους και μπάτσους. Ένα παράδειγμα τέτοιου παρεμπορίου στην Ελλάδα είναι το **pet shop «Zoo Planet»**. Εκεί ο ιδιοκτήτης του pet shop εκτός από το ότι στοιβάζει πλήθος πτηνών χωρίς νερό και τροφή, πουλάει μη ανθρώπινα ζώα που είτε προέρχονται από παράνομους εκτροφείς ή ανεπιθύμητες γέννες, είτε είναι άρρωστα και μετά την αγορά πεθαίνουν, ενώ γίνονται και αγοραπωλησίες άγριων ζώων (μαϊμούδες, φίδια, καρχαρίες κ.α.). Μετά από πολλές μηνύσεις το

2018 ο ιδιοκτήτης αναγκάστηκε να βρει έναν τρόπο ώστε να συνεχίσει την επιχειρηματική του δραστηριότητα και έτσι έκλεισε το μαγαζί του στην οδό Αθηνάς 59 στην Αθήνα, μεταβίβασε την επιχείρησή του σε συγγενικό του πρόσωπο και άνοιξε καινούριο μαγαζί με το ίδιο όνομα και τις ίδιες συνθήκες λίγο πιο πέρα από το προηγούμενο, στην οδό Σοφοκλέους 25.

Άλλες δομές εκμετάλλευσης μη ανθρώπινων ζώων στις οποίες οδηγούνται τα ζώα αφού αρπαχτούν και αιχμαλωτιστούν είναι τα **πειραματικά εργαστήρια**. Πλέον βέβαια εκεί καταλήγουν μη ανθρώπινα ζώα -όχι “άγρια” ως επί το πλείστον- κυρίως από εκτροφεία πειραματόζωων και μετατρέπονται σε αντικείμενα ερευνητικού ενδιαφέροντος για την ανθρωποκεντρική επιστήμη η οποία λαμβάνει γι’ αυτόν τον σκοπό και αξιοσέβαστα ποσά επιχορηγήσεων. Αυτός είναι και ένας βασικός λόγος που εξακολουθεί να βασανίζει μη ανθρώπινα ζώα, μιας και αμέτρητες μελέτες έχουν δείξει πως τα πειράματα αυτά είναι σχεδόν παντελώς άχρηστα όταν πρόκειται να βγουν συμπεράσματα για τον ανθρώπινο οργανισμό. Σε κάθε περίπτωση, βέβαια, η αξίωση πως ο άνθρωπος είναι ανώτερο είδος όλων και αξίζει για χάρη του να βασανίζονται και να δολοφονούνται άλλα ζώα δεν αποτελεί τίποτε άλλο από μία ακόμα μορφή σπισιστικής κουλτούρας βασισμένη στο κυρίαρχο οικοδόμημα του ανθρωποκεντρισμού. Τα πειραματικά εργαστήρια δε στα οποία καταλήγουν μη ανθρώπινα ζώα δεν αφορούν μόνο στον τομέα της ανθρώπινης υγείας αλλά και σε παραγωγή προϊόντων οικιακής χρήσης, όπως καθαριστικών για το σπίτι, καπνικών, και καλλυντικών.

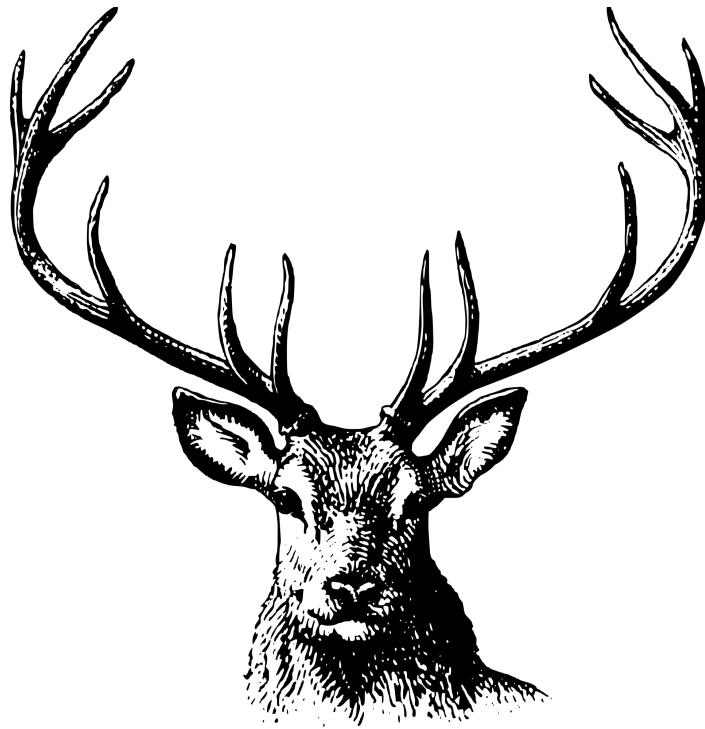
-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

Επιπλέον, από τα λιγότερο γνωστά είδη πειραμάτων σε ζώα αφορούν αυτά που γίνονται από αυτοκινητοβιομηχανίες και άλλους οργανισμούς για μελέτη ατυχημάτων (car-crash tests) και από το στρατό για μιλιταριστικούς σκοπούς, όπως είναι οι δοκιμές όπλων. Όσον αφορά στο πρώτο, η πιο γνωστή περίπτωση αυτοκινητοβιομηχανίας που διεξήγαγε τέτοιου είδους πειραματισμούς στο παρελθόν ήταν η General Motors Corporation (GM), η οποία χρησιμοποιούσε από μικρά ζώα όπως ποντίκια και αρουραίους μέχρι και γουρούνια. Πιο πρόσφατα έγινε γνωστό πως η Ford το 2018 είχε χρηματοδοτήσει ένα ερευνητικό πρόγραμμα του κρατικού πανεπιστημίου Wayne των ηπα, που χρησιμοποιούσε γουρούνια για να ερευνήσει τις επιπτώσεις των πλευρικών συγκρούσεων σε τροχαία ατυχήματα. Τα ζώα ακινητοποιούνταν σε θέσεις οχημάτων που στη συνέχεια έριχναν πάνω σε τοίχους. Ένα ακόμα παράδειγμα είναι αυτό της κίνας, όπου το 2019 βγήκε στη δημοσιότητα πως το Ερευνητικό Ινστιτούτο Κυκλοφοριακής Ιατρικής της κίνας και το νοσοκομείο Daping διεξήγαγαν αντίστοιχα πειράματα, κατά τα οποία ακινητοποιούσαν σκυλιά και γουρούνια σε καθίσματα οχήματος χτυπώντας τα για να μπορούν να σταθούν στη θέση που ήθελαν μέχρι να σκοτωθούν από τη σύγκρουση. Παράλληλα, τοποθετούσαν συρματόσχοινα και έραβαν αισθητήρες στα κεφάλια των σκύλων και ηλεκτρόδια στις κοιλίες των γουρουνιών για να μελετήσουν τις επιπτώσεις από το τρακάρισμα. Και στις δύο περιπτώσεις όσα ζώα επέζησαν, έχοντας φυσικά τραυματιστοί ακραία, δολοφονήθηκαν ενώ όλα τεμαχίστηκαν.

Όσον αφορά στα πειράματα ζώων από το στρατό, μερικά παραδείγματα έρχονται από το ηνωμένο βασίλειο στο Porton Down όπου γουρούνια το 2012 εκτέθηκαν σε ένα πολύ τοξικό αέριο, το φωσγένιο, για να μελετηθούν οι επιπτώσεις του αερίου και φυσικά όσα επέζησαν δολοφονήθηκαν. Στο ίδιο μέρος την περίοδο 2006-2009 γουρούνια χρησιμοποιήθηκαν σε δομικές εκρηκτικών ενώ αμέτρητα ζώα έχουν χρησιμοποιηθεί για δοκιμές χημικών και βιολογικών όπλων. Άλλο παράδειγμα έρχεται από τις ηπα όπου η Υπηρεσία Προηγμένων Αμυντικών Ερευνητικών Προγραμμάτων (DARPA), διεξήγαγε το 2010 μια μελέτη στην οποία γουρούνια και αρουραίοι υποβλήθηκαν σε περίπου 200 εκρήξεις εκρηκτικών υλών. Τέλος, πειραματικά εργαστήρια τα οποία χρησιμοποιούν μη ανθρώπινα ζώα υπάρχουν και σε εκπαιδευτικά ιδρύματα, όπου ζώα βασανίζονται μέχρι να δολοφονηθούν ή θανατώνονται απευθείας για “διδασκικούς” και “ερευνητικούς” σκοπούς.

-----Ήρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Φυλακισμένα και δολοφονημένα αυτή τη φορά μετά το κυνήγι άγρια μη ανθρώπινα ζώα καταλήγουν και σε **μουσεία**. Εκεί κοσμούν ταριχευμένα εκθέσεις στις οποίες άνθρωποι έρχονται να θαυμάσουν την κατακρεουργημένη φύση, ενώ αποτελούν και προορισμό εκπαιδευτικών εκδρομών σχολείων, όπου τα παιδιά καλούνται να εξοικειωθούν με τη δολοφονημένη άγρια φύση και ζωή και να μυηθούν στην αξία του κυνηγιού, σαν δραστηριότητα που την προστατεύει και τη διαφυλάσσει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα μουσείου στο εξωτερικό που διατυμπανίζει τη σχέση του με το κυνήγι είναι το Μουσείο Άγριων Ζώων στην ουγγαρία. Στην Ελλάδα το Μουσείο Ζωολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, που ανήκει στο τμήμα Βιολογίας, εκθέτει επίσης ταριχευμένα ζώα που έχουν προέλθει από κυνηγούς άγριων ζώων, πράγμα που αναφέρεται και στην ιστοσελίδα τους, ενώ παρόμοια συνθήκη επικρατεί και με τα περισσότερα μουσεία φυσικής ιστορίας στην Ελλάδα, με τα μη ανθρώπινα ζώα που εκθέτουν στο ζωολογικό τους τμήμα. Το μουσείο φυσικής ιστορίας της Κρήτης μάλιστα διαθέτει και το “Ζωντανό Μουσείο” στο οποίο υπάρχουν ενυδρεία γλυκού νερού με ζωντανές οχιές, αγκαθοπόντικες, τρίτωνες, βατράχια και πολλά άλλα μικρά ζώα.

Ενδιαφέρον έχει το γεγονός ότι όλες αυτές οι δομές, από μουσεία μέχρι περιβαλλοντικά κέντρα και ιδιώτες ταριχευτές ρητορεύουν υπέρ του περιβάλλοντος, του οικοσυστήματος και της προστασίας της φύσης και της άγριας ζωής τη στιγμή που δεν έχουν πρόβλημα να συνεργάζονται με κυνηγούς που τους παρέχουν δολοφονημένα ζώα προς έκθεση. Και φυσικά στα περισσότερα η είσοδος πραγματοποιείται έναντι αντιτίμου με εισιτήριο, έτσι ώστε να μην είναι καθόλου δυσδιάκριτη η εμπορευματοποίηση των σωμάτων των μη ανθρώπινων ζώων.

Πλέον πέρα από τις οργανωμένες υλικές δομές αιχμαλωσίας, εκμετάλλευσης ή/και αγοραπωλησίας μη ανθρώπινων ζώων στις οποίες καταλήγουν άγρια ζώα μέσω του κυνηγιού, η εμπορική τους διαχείριση μεσολαβείται και από τα **social media**. Με σελίδες όπως το facebook αλλά και όχι μόνο, να ανεβαίνουν αγγελίες με αιχμάλωτα ζώα και να γίνονται παζάρια για την αγορά τους, τα social media και οι online πλατφόρμες έχουν μετατραπεί σε virtual εκδοχές pet shop.

Μαζί με όλα τα προηγούμενα, το κυνήγι και το ψάρεμα παγκοσμίως αποτελεί και ένα πεδίο

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν προβολούν τους φίλους μου-----
στο τραπέζι των διακρατικών ανταγωνισμών. Στο πλαίσιο της εμπορικής αλιείας, απονέμονται **τίτλοι** σε χώρες με βάση “επιτεύγματα” στον χώρο του ψαρέματος. Ένας από αυτούς είναι ο τίτλος της “Καλύτερης Χώρας”, που απονέμεται στις χώρες που καταφέρνουν να φέρουν το μεγαλύτερο απόθεμα νεκρών ζώων στην αγορά. Για παράδειγμα, στοιχεία του 2005 ξεχωρίζουν τις χώρες ιαπωνία, ηπα, χώρες της πρώην εσσοδ, κίνα, νορβηγία, μεγάλη βρετανία, ινδία, καναδά, γερμανία, και δανία οι οποίες παρείχαν μέχρι και το 70% των παγκόσμιων αλιευμάτων. Ένας ακόμα τίτλος που απονέμεται σε χώρες για το ψάρεμα αφορά στα μεγαλύτερα ανά κεφαλή αλιεύματα. Την πρωτιά σ’ αυτή την κατηγορία την έχει η ισλανδία με την γροιλανδία και τα νησιά φερόε να ακολουθούν.

Στο πλαίσιο της συστηματικής παραγωγής κέρδους από τις δολοφονίες μη ανθρώπινων ζώων παγκοσμίως, θέλουμε να καταστήσουμε σαφές πως το **οργανωμένο έγκλημα** και το παράνομο κυνήγι δεν απέχουν τόσο όσο θα φανταζόταν κανένα. Για την ακρίβεια, το παράνομο κυνήγι το οποίο γίνεται συνήθως για εμπορία άγριας ζωής καμαρώνει στην τρίτη θέση της μαύρης αγοράς μετά τα όπλα και τα ναρκωτικά.

Δύο από τα ισχυρότερα παραδείγματα ομάδων οργανωμένου εγκλήματος στην εμπορία άγριων ζώων προέρχεται από το ελεφαντόδοντο και τα κέρατα ρινόκερου. Όσον αφορά στο πρώτο, στην ε.ε. το διεθνές εμπόριο ελεφαντόδοντου απαγορεύεται με περιορισμένες εξαιρέσεις. Η κίνα και οι ηπα, μάλιστα, που ήταν περιοχές με τα ψηλότερα επίπεδα εμπορίου ελεφαντόδοντου συμφώνησαν σε σχεδόν ολοκληρωτικές απαγορεύσεις της αγοραπωλησίας του με μερικές και πάλι εξαιρέσεις. Η απαγόρευση στο εμπόριο ελεφαντόδοντου στις ηπα τέθηκε σε ισχύ τον Ιούνιο του 2016, ενώ η αντίστοιχη στην κίνα τέθηκε σε ισχύ την πρώτη ημέρα του 2018. Παρ' όλα αυτά ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος εμπορεύονται ελεφαντόδοντο συστηματικά. Στην ουγκάντα, για παράδειγμα, έρευνα του 2019 έχει δείξει ότι οι έμποροι ελεφαντόδοντου αποτελούν τοπικά ένα ανοργάνωτο δίκτυο, το οποίο τροφοδοτεί ένα αμιγές παράνομο φορτίο εμπορευματοκιβωτίων που διακινείται από ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος με αποτέλεσμα το ελεφαντόδοντο από την ουγκάντα να καταλήγει λαθραία στην ασία. Ομάδες των τοπικών λαθροκυνηγών ελεφάντων συχνά συνδέονται κι εκείνες με ομάδες ανοργάνωτου εγκλήματος, ενσωματωμένες στις τοπικές κοινότητες που περιβάλλουν τα φυσικά καταφύγια όπου ζουν οι άγριοι ελέφαντες. Οι ομάδες αυτές είναι εξοικειωμένες με το έδαφος και εξειδικευμένες στον εντοπισμό ζώων και πωλούν τα προϊόντα τους από την άγρια φύση μέσω ενός μεσάζοντα. Σε ολόκληρη την ασία δραστηριοποιούνται παρόμοια ανοργάνωτα δίκτυα λαθροθηρίας που λαθροθηρεύουν σε καθημερινή ή ad hoc βάση, μερικές φορές μετά από αιτήματα κινέζων μεσαζόντων στη μιανμάρ και το λάος, αλλά τακτικά για να πουλήσουν είδη άγριας ζωής χαμηλής αξίας στις τοπικές αγορές άγριας ζωής σε τοπικούς εμπόρους.

Όσον αφορά στο εμπόριο κεράτων ρινόκερου, αυτό απαγορεύτηκε διεθνώς το 1977 και μόλις το 2008 στη νότια αφρική, στην οποία εκτιμάται πως ζει περίπου το 80% του παγκόσμιου πληθυσμού τους. Η σφαγή των ρινόκερων οφείλεται κατά βάση στη ζήτηση για τα κέρατά τους κυρίως σε χώρες της ασίας όπως η κίνα και το βιετνάμ, όπου αποτελούν σύμβολο κύρους και πιστεύεται ότι διαθέτουν ιαματικές ιδιότητες. Το τελευταίο μάλιστα έχει ευρέως καταρριφθεί, ενώ είναι γνωστό πως τα κέρατα του ρινόκερου αποτελούνται από το ίδιο συστατικό που αποτελείται και το ανθρώπινο νύχι. Ωστόσο, ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος γύρω από το εμπόριο κεράτων ρινόκερου λειτουργούν και στην ευρώπη ενώ κέρατα ρινόκερου φτάνουν και στην αυστραλία, στο χονγκ κονγκ, στις φιλιππίνες και στις ηπα. Ταυτόχρονα, η κίνα ενώ από το 1993 απαγόρευσε το εμπόριο κεράτων ρινόκερου, το 2018 ανακοίνωσε την επανανομιμοποίησή του. Στο

-----*Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters*-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
εμπόριο κεράτων ρινόκερου μάλιστα συμμετέχουν ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος που παράλληλα εμπλέκονται και στο εμπόριο ναρκωτικών και καπνού. Και σε όλες αυτές τις περιπτώσεις υπάρχουν φυσικά και οι απαραίτητες διασυνδέσεις με υψηλόβαθμα κρατικά στελέχη και μπάτσους.

Ομοίως, με βάση έρευνα του 2016, η λαθροθηρία παπαγάλων προκύπτει από καιροσκοπικές ανοργάνωτες ομάδες λαθροθηρών στη βολιβία και το περού, οι οποίες πωλούν τα πτηνά στις παράνομες αγορές κατοικίδιων ζώων. Παρόμοια συνθήκη βρέθηκε να επικρατεί και με το εμπόριο άλλων ειδών άγριων ζώων από λιγότερο ή περισσότερο οργανωμένες ομάδες σε διάφορες χώρες της γης. Παραδείγματα αυτών είναι το εμπόριο κολιμπρί (hummingbirds) και ηλιόπουλων (sunbirds) από τη νότια αμερική στις κάτω χώρες, μαϊμούδων από το μαρόκο στην ευρώπη και χαβιαριού από το ιράν στην ευρώπη. Συγκεκριμένα για το χαβιάρι, στο εμπόριο του έχει αποδειχθεί ότι είναι κυρίαρχη η συμμετοχή μπάτσων που ελέγχουν τη μεταφορά του από τις περιοχές λαθροθηρίας, π.χ. από το νταγκεστάν, στις χώρες προορισμού στην ευρώπη.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι το μεξικανικό ψάρι - το totoaba. Αυτά τα ψάρια έχουν κολυμβητικές κύστες που είναι πολύτιμες στην παραδοσιακή κινεζική ιατρική και σήμερα βρίσκονται στο στόχαστρο ομάδων του οργανωμένου εγκλήματος, οι οποίες οργανώνουν την αλιεία του totoaba, καθώς και την περίπλοκη λαθρεμπορία από την Baja του μεξικού μέσω των ηνωμένων πολιτειών στην κινεζική αγορά. Έρευνα του 2019 διαπίστωσε ότι τα πρώην καρτέλ ναρκωτικών διακινούν λαθραία το totoaba επειδή είναι πολύ πιο κερδοφόρο και λιγότερο επικίνδυνο από τη διακίνηση ναρκωτικών.

Εντός και εκτός Bonus - ζωές αναλώσιμες

Εντός και εκτός θέματος, ταυτόχρονα όμως τρομακτικά σημαντικό για να μην αναφερθεί, αποτελεί το ότι αμέτρητα είναι τα μη ανθρώπινα ζώα θάλασσης που πεθαίνουν και ως παράπλευρες απώλειες από κρατικούς милитарιστικούς και πολεμικούς μηχανισμούς που πειραματίζονται σε θάλασσες και ωκεανούς για όπλα. **Γιατί πάντα κάποιες ζωές θεωρούνται εσαεί αναλώσιμες.** Το πρώτο πυρηνικό όπλο που πυροδοτήθηκε για δοκιμή από τις ηπα ήταν στην περιοχή Αγίας Τριάδας στις 16 Ιουλίου του 1945, με απόδοση περίπου ισοδύναμη με 20 χιλιάδες τόνους της TNT(τρινιτροτολουόλης). Εκ των υστέρων, τα πειράματα όπλων στους ωκεανούς και ειδικά στον Ειρηνικό Ωκεανό, ακολουθούσαν το ένα το άλλο.

Στις 31 Οκτωβρίου του 1952, κατά τη διάρκεια του “ψυχρού πολέμου”, έγινε από τις ηπα στο κοραλλιογενές σύμπλεγμα Enewetak, στα νησιά μάρσαλ του Ειρηνικού ωκεανού, η πρώτη δοκιμή βόμβας υδρογόνου, ενός όπλου που θεωρείται ένα από τα πιο καταστροφικά του πλανήτη. Η έκρηξη εξαέρωσε 80 τόνους εδάφους και είχε 8 μίλια διάμετρο με 27 μίλια ύψος. Η δοκιμή είχε το κωδικό όνομα Ivy Mike και ήταν μέρος της όλης θερμοπυρηνικής δοκιμαστικής επιχείρησης των ηπα, της λεγόμενης “Operation Ivy”. Στις 12 Αυγούστου του 1953 η σοβιετική ένωση δοκίμασε κι αυτή με τη σειρά της τη βόμβα υδρογόνου. Το 1954 οι ηπα προχώρησαν στη δοκιμαστική επιχείρηση “Operation Castle”, μέρος της οποίας ήταν η πυρηνική δοκιμή “Castle Bravo” 15.000 Κιλοτόνων, και πραγματοποιήθηκε στο κοραλλιογενές σύμπλεγμα Bikini στα νησιά μάρσαλ. Δύο εβδομάδες αργότερα στο πλαίσιο του ίδιου προγράμματος οι ηπα προχώρησαν στην δοκιμαστική έκρηξη Ivy King 500 κιλοτόνων. Για να γίνει σαφές το μέγεθος της καταστροφής, να πούμε μόνο πως η βόμβα στη Χιροσίμα ήταν μεγέθους μόλις 15 Κιλοτόνων.

-----Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It’s time to hunt the hunters-----

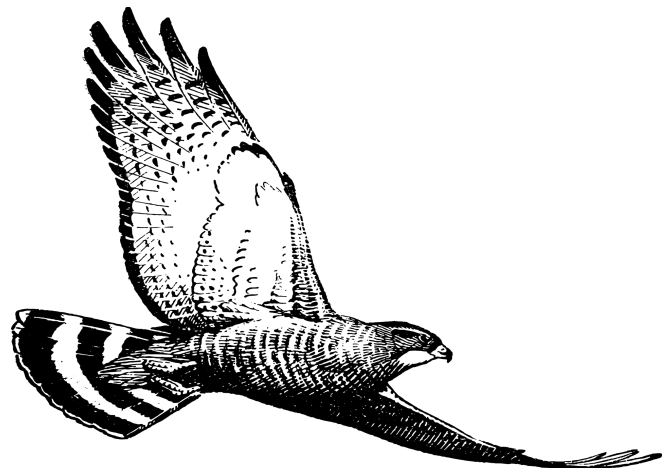
Οι δοκιμές πυρηνικών όπλων στον Ειρηνικό Ωκεανό από τις ηπα διήρκησαν 12 ολόκληρα χρόνια, με τις νήσους μάρσαλ να βρίσκονται στο επίκεντρο και με τη στήριξη, παρ' όλα αυτά της Αυστραλίας. Η ραδιενέργεια ήταν καταστροφική. Από δηλητηριάσεις μέχρι γενετικές διαταραχές, λευχαιμία και πολλές ακόμη μορφές καρκίνου παρατηρήθηκαν στους/ις κατοίκους της περιοχής, τουλάχιστον τέσσερα νησιά εξαφανίστηκαν μερικώς ή ολοκληρωτικά, ενώ οι πολίτες «έγιναν πειραματόζωα ενός ερευνητικού ιατρικού προγράμματος» και πρόσφυγες καθώς εκείνοι/ες που έλειπαν εκείνη την περίοδο, έπρεπε να περιμένουν τουλάχιστον μία δεκαετία μέχρι να επιστρέψουν. Οι επιπτώσεις επάνω στα μη ανθρώπινα ζώα που ζούσαν εκεί δεν αναφέρονται καν.

Και οι δοκιμές όπλων στους ωκεανούς δε σταμάτησαν εκεί. Στις 30 Οκτωβρίου 1961 δοκιμάστηκε από τη σοβιετική ένωση στο νησί νόβαγια ζεμλιά του Αρκτικού Ωκεανού, το πιο ισχυρό πυρηνικό όπλο που χρησιμοποιήθηκε ποτέ, μια βόμβα πυρηνικής σύντηξης, η Tsar Bomba. Η ισχύς της ισοδυναμούσε με 57.000.000 τόνους TNT. Εξερράγη 4 χλμ πάνω από το έδαφος. Μπορούσε να προκαλέσει εγκαύματα 3ου βαθμού σε απόσταση 100 χλμ, ενώ η δόνηση από την έκρηξη έγινε αισθητή μέχρι και τη φινλανδία. Η βόμβα ζύγιζε 27 τόνους. Στις 24 Αυγούστου του 1968 πραγματοποιήθηκε στην ατόλη της φανγκατάουφα, στο σύμπλεγμα της μουρουόρα στον νότιο Ειρηνικό, η πρώτη ατμοσφαιρική δοκιμή της γαλλικής βόμβας υδρογόνου, σηματοδοτώντας την είσοδο της γαλλίας στην ομάδα των πέντε πυρηνικών δυνάμεων (ηπα, ρωσία, κίνα, ηνωμένο βασίλειο και γαλλία). Τη δεκαετία του '70, τα πυρηνικά απορρίμματα συγκεντρώθηκαν στο θόλο του ράνιτ, στο ενεγοετάκ. Πρόσφατες έρευνες εξηγούν πως η συγκεκριμένη δομή παραμένει επικίνδυνη εξαιτίας της φθοράς που έχει υποστεί από το πέρασμα του χρόνου, τη μόλυνση των υδάτων και την κλιματική αλλαγή που εκτοξεύθηκε.

Δε χρειάζεται να πούμε μάλλον πόσα μη ανθρώπινα ζώα έχουν πεθάνει ούτε το μέγεθος της καταστροφής που οι δοκιμές αυτές έχουν επιφέρει στο θαλάσσιο οικοσύστημα. Ενδεικτικά, από το 2019 μέχρι και σήμερα, ερευνητές έχουν εστιάσει τις μελέτες τους στον πυθμένα του Ειρηνικού Ωκεανού αναλύοντας τις επιπτώσεις που είχαν στον βυθό μόνο οι Αμερικάνικες πυρηνικές δοκιμές

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
που έγιναν εκεί κατά τη διάρκεια του “ψυχρού πολέμου”. Πόσο ψυχρός ήταν αυτός ο πόλεμος όμως τελικά και για ποιους δεν είναι ο τόπος να συζητηθεί. Εξάλλου τα δεδομένα μιλάνε από μόνα τους.

Και κλείνοντας θα πούμε ότι **οι δοκιμές όπλων σε θάλασσες και ωκεανούς φυσικά δεν έχουν σταματήσει**. Ενδεικτικά, στο πιο πρόσφατο παρελθόν, το 2003 για ακόμη μια φορά το ΝΑΤΟ πραγματοποίησε πολεμικές ασκήσεις κάνοντας χρήση του συστήματος ραντάρ LFAS στην περιοχή των Κανάριων Νήσων δολοφονώντας δεκατέσσερις φάλαινες. Περίπου τέσσερις ώρες μετά την έναρξη των ασκήσεων οι φάλαινες ξεβράστηκαν νεκρές με σοβαρά αιματώματα και βλάβες στα ζωτικά όργανα. Και ακόμα πιο πρόσφατα, τον Μάη του 2020 το πολεμικό Ναυτικό της αμερικής έκανε δοκιμή με όπλο λέιζερ στον Ειρηνικό Ωκεανό, πράγμα που επανέλαβε στα τέλη του 2021, στις 13 Δεκέμβρη, στον κόλπο του Άντεν στην Αραβική Θάλασσα. **Γιατί πάντα κάποιες ζωές θεωρούνται εσαεί αναλώσιμες.**

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It’s time to hunt the hunters-----

Κυνήγι και ψάρεμα μη ανθρώπινων ζώων για χόμπι

Κυνήγι για Ψυχαγωγία (Recreational Hunting)

Όποια μέθοδο και να επιλέξει ο κάθε κυνηγός εκεί έξω, όσο κι αν υποστηρίζει πως το κυνήγι αποτελεί και στο σήμερα μια μέθοδο επιβίωσης για τον ίδιο, ένα είναι σίγουρο, ο άνθρωπος κυνηγά και σκοτώνει ζώα για την προσωπική του ευχαρίστηση. Κατ' επέκταση, με δεδομένη τη θεώρηση του κυνηγιού ως χόμπι ή/και αθλήματος έχουν δημιουργηθεί και διαφορετικά είδη κυνηγιού για ψυχαγωγία, με παραδείγματα το Camouflage hunting, το Dog handlers hunting και το Safari hunting.

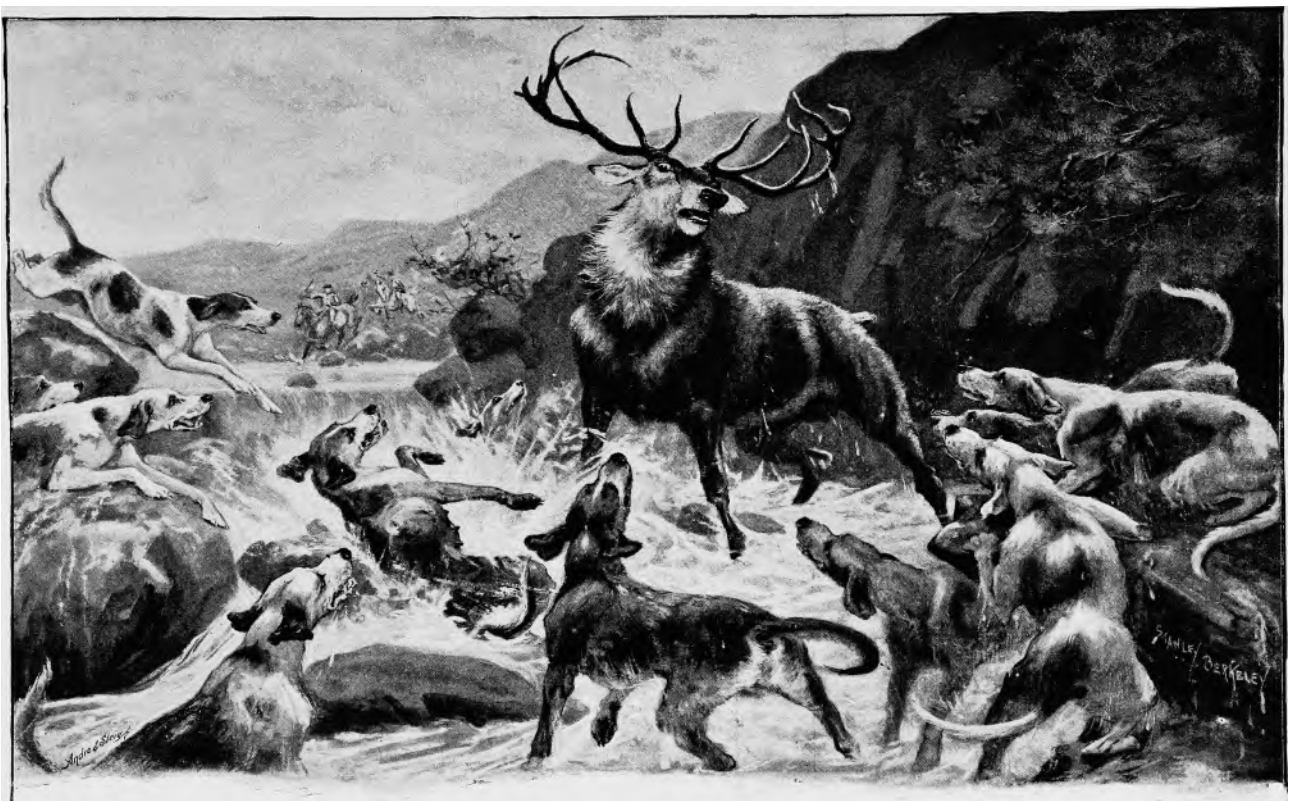
Camouflage hunting

Κατά την διάρκεια του "Camouflage hunting/Κυνήγι καμουφλάζ" ο κυνηγός χρησιμοποιεί διάφορα μέσα καμουφλάζ με στόχο να μπορεί να παραμένει σε κοινή θέα χωρίς να γίνεται αντιληπτός από τα μη ανθρώπινα ζώα που έχει βάλει στο στόχαστρο. Τα είδη καμουφλάζ που χρησιμοποιεί ο κυνηγός διαφοροποιούνται ανάμεσα σε πολλά μοτίβα, χρώματα και στυλ ανάλογα με τα χαρακτηριστικά του ζώου που θέλει να δολοφονήσει. Συγκεκριμένα οι δημιουργοί των ρούχων και των αξεσουάρ που χρησιμοποιούνται στο κυνήγι καμουφλάζ, μελετούν τα χαρακτηριστικά των ζώων και σύμφωνα με αυτά δημιουργούν ανάλογα μέσα ώστε να επιτύχουν ο κυνηγός να μείνει αόρατος γι' αυτά. Σημασία βέβαια για το είδος και την ποσότητα καμουφλάζ έχει και η τοποθεσία που πραγματοποιείται κάθε φορά το κυνήγι. Θα ληφθεί υπόψιν το κατά πόσο υπάρχουν δέντρα, φύλλα, κλαδιά, χιόνι, έντονη ή μη βλάστηση. Ένα παράδειγμα είναι εκείνο των υδρόβιων πτηνών, όπως οι πάπιες κ.α. που έχουν την δυνατότητα να ξεχωρίζουν καλά τα χρώματα. Σε αυτή την περίπτωση ο κυνηγός χρησιμοποιεί ρούχα και αξεσουάρ που ταιριάζουν στους χρωματισμούς των καλαμιών και του ανοιχτόχρωμου γρασιδιού, ώστε να μην ξεχωρίζει από το τοπίο. Ακόμη ένα παράδειγμα είναι εκείνο των ελαφιών και άλλων μεγαλόσωμων ζώων. Αυτά

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
έχουν την ευκολία να διακρίνουν τις φιγούρες και τα περιγράμματα, όμως δυσκολεύονται να αναγνωρίσουν κάποια χρώματα όπως το κόκκινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο. Οπότε όταν ένας κυνηγός βγαίνει στα δάση ψάχνοντας να δολοφονήσει ελάφια ή άλλα μεγάλα ζώα φροντίζει να φορά ρούχα στους παραπάνω χρωματισμούς ώστε να τα δυσκολεύει στο να τον εντοπίσουν. Ένα τελευταίο παράδειγμα που θα αναφέρουμε είναι αυτό της γαλοπούλας η οποία διαθέτει εξαιρετική όραση. Όταν λοιπόν κάποιος την βάζει στο στόχαστρο θα χρησιμοποιήσει την ίδια την φύση ως βασικό μέσο καμουφλάζ. Ο κυνηγός θα προσπαθήσει να μείνει κρυμμένος όσο το δυνατόν καλύτερα και συνήθως φορά ρούχα που ταιριάζουν στους χρωματισμούς της φύσης γύρω του, συνήθως σκούρο πράσινο με έντονες σκιάσεις.

Dog handlers hunting (κυνήγι με σκυλιά)

Σε αυτή την περίπτωση κυνηγιού ο άνθρωπος πέρα από το ότι βγαίνει να δολοφονήσει για λόγους όπως χόμπι, άθληση κ.α. ανυποψίαστα μη ανθρώπινα ζώα βάζει στην αρένα της δολοφονικής του συνήθειας κι άλλα ζώα, τα σκυλιά. Οι κυνηγοί με τα εκπαιδευμένα σκυλιά "τους" βγαίνουν για κυνήγια μαζί εδώ και χιλιετίες. Μάλιστα μέσα στα χρόνια πολλές φυλές σκύλων αναπτύχθηκαν μέσω της ανθρώπινης παρέμβασης ώστε να είναι αποδοτικότερα στις απαιτήσεις του ανθρώπου στο κυνήγι. Η εκπαίδευση των σκύλων πριν αυτοί ακολουθήσουν τους "αφέντες" τους στα κυνήγια είναι δυσάρεστη στην καλύτερη, κακοποιητική στην πλειοψηφία. Τα σκυλιά για αρχή πρέπει να μάθουν να μην φοβούνται, αλλά να αντέχουν τους δυνατούς ήχους ώστε να μπορούν να αποδίδουν παρ'όλους τους πυροβολισμούς από τα όπλα των ανθρώπων. Διαβάζοντας σελίδες "θετικών" εκπαιδευτών κουταβιών για κυνήγι είδαμε πως οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται ώστε αυτά να συνηθίσουν τους ήχους των όπλων είναι η χρήση πριονιών και ελαφριών εκρηκτικών για αρχή και όπλων στο τέλος. Τα κουτάβια μαθαίνουν επίσης να ακολουθούν την μυρωδιά του αίματος ώστε να μπορούν να εντοπίζουν τα τραυματισμένα από τους πυροβολισμούς ζώα. Αμέτρητες είναι οι καταγγελίες ανά τον κόσμο για κακοποίηση ή θανάτωση σκύλων όταν πια είναι "άχρηστα" από τους κυνηγούς αφέντες τους. Φυσικά δεν περιμέναμε κάτι διαφορετικό από ανθρώπους που θεωρούν διασκεδαστικό το να χρησιμοποιούν όπλα και να δολοφονούν μη ανθρώπινα ζώα.

Bait hunting (κυνήγι με δόλωμα)

Το bait hunting δηλαδή το κυνήγι ζώων στεριάς με τη χρήση δολώματος εφαρμόζεται κυρίως σε περιπτώσεις που τα ζώα που θέλει να δολοφονήσει ο άνθρωπος είναι αρκετά μεγάλα και επικίνδυνα για τον ίδιο. Ο κυνηγός λοιπόν ανάλογα με το ζώο τοποθετεί σε κατάλληλη τοποθεσία ένα δελεαστικό γεύμα. Αυτός караδοκεί κρυμμένος ώστε όταν το επικίνδυνο για εκείνον ζώο πλησιάσει να φάει να το πυροβολήσει. Για παράδειγμα, όταν ένας κυνηγός θέλει να σκοτώσει μια αρκούδα χρησιμοποιεί ως δόλωμα διάφορες γλυκές ουσίες όπως την μελάσα και σάπιο κρέας ή ψάρι. Η αρκούδα δελεάζεται από αυτές τις έντονες μυρωδιές και πλησιάζει τα δολώματα έτοιμη να φάει. Ακόμη ένα παράδειγμα είναι αυτό της λεοπάρδαλης που βρίσκει κρεμασμένα από τα δέντρα νεκρά ζώα, όπως την αντιλόπη. Όσο η λεοπάρδαλη τρώει το νεκρό ζώο ο κυνηγός την σημαδεύει με το όπλο του από την κρυψώνα του, πυροβολεί και την σκοτώνει.

Safari hunting

Το safari ως είδος κυνηγιού τοποθετείται αρκετά παλιά, μάλιστα ο όρος προέρχεται από τα Σουαχίλι και μεταφράζεται ως ταξίδι. Παλαιότερα λοιπόν ο όρος safari σηματοδοτούσε για τους ανθρώπους το ταξίδι για κυνήγι. Σήμερα, ενώ ο όρος συνεχίζει να χρησιμοποιείται με τον ίδιο τρόπο έχει προστεθεί και η εξήγηση του ταξιδιού με στόχο την παρατήρηση άγριων ζώων. Το safari hunting βάζει στο στόχαστρο των κυνηγών τα λεγόμενα "Big Five" ζώα της αφρικής. Αυτά είναι το λιοντάρι, η λεοπάρδαλη, ο ρινόκερος, ο ελέφαντας και το βουβάλι. Το safari είτε για κυνήγι, είτε για παρατήρηση ζώων αποτελεί βασικό μέσο του οικονομικού κέρδους στις περιοχές που το διαχειρίζονται. Στα πλαίσια του safari hunting προστίθεται και το Trophy hunting (βλ. παρακάτω ενότητα *Κυνηγοί και ψαράδες "προστάτες της διατήρησης των ειδών"*) αφού πολλά από τα ζώα που δολοφονούνται μετατρέπονται σε διακοσμητικά, όπως βαλσαμομένα κεφάλια ζώων στους τοίχους σπιτιών.

Ψάρεμα για Ψυχαγωγία (Recreational Fishing)

Όσον αφορά στο ψάρεμα για ψυχαγωγία, παρότι σε καμία περίπτωση δεν συγκρίνεται με το ψάρεμα για εμπορικούς λόγους, δεν παύει να έχει πολλούς οπαδούς. Από τα μεγαλύτερης κλίμακας μέχρι τα μικρότερης, ψαράδες παγκοσμίως βρίσκουν ευχαρίστηση με το να εγκλωβίζουν συστηματικά ζώα θαλάσσης, να τα κακοποιούν ή/και να τα δολοφονούν. Μερικά παραδείγματα αυτών μπορείτε να βρείτε παρακάτω.

“CATCH AND RELEASE”

Ένα είδος ψαρέματος για ψυχαγωγία συνοψίζεται κάτω από τον όρο “CATCH AND RELEASE” δηλαδή “ΠΙΑΣΕ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ”. Σε αυτή την περίπτωση, ο ψαράς δεν σκοτώνει τα ψάρια αλλά αφού τα πιάσει, φυσικά τραυματίζοντας τα, τα απελευθερώνει ξανά στο φυσικό τους περιβάλλον. Στόχος του ψαρά είναι η εξέλιξη του στις τεχνικές, τις μεθοδολογίες και στην φιλοσοφία του ψαρέματος. Ταυτόχρονα, το ψάρεμα πλέον θεωρείται και επισήμως άθλημα (με το αθλητικό ψάρεμα να

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
θεωρείται κομμάτι του ψυχαγωγικού) με αποτέλεσμα να διεξάγονται και αγώνες “CATCH AND RELEASE” με έπαθλα.

Οι αγώνες αυτοί που διοργανώνονται παγκόσμια βάζουν ομάδες ψαράδων να αγωνίζονται για την ποσότητα ή/και το μέγεθος των θηραμάτων. Τα ψάρια που πιάνονται κατά την διάρκεια των αγώνων τοποθετούνται σε ειδικές θήκες με νερό, ζυγίζονται και απελευθερώνονται στο φυσικό τους περιβάλλον. Σε εκείνα που έχουν τραυματιστεί βαριά από το ψάρεμα χορηγούνται αντιβιώσεις πριν την απελευθέρωση τους ώστε να αυξηθούν οι πιθανότητες να ζήσουν. Στην Ελλάδα ήταν το 2011 που ξεκίνησε το αθλητικό ψάρεμα. Συγκεκριμένα, στον Σαρωνικό κόλπο πραγματοποιήθηκε ο εθνικός τελικός του Πανελληνίου πρωταθλήματος αθλητικής αλιείας με καλάμι από αγκυροβολημένο σκάφος. Εν συνεχεία το 2015 έγινε για πρώτη φορά στην Ελλάδα το Διεθνές Τουρνουά Αλιείας από την ακτή (και εδώ γελάμε) “RESPECT THE SEA”. Κατά την διάρκεια των δύο ημερών που διήρκεσε το τουρνουά αυτό την πρώτη αλιεύτηκαν 139 ψάρια, ενώ την δεύτερη 154.

Φεστιβάλ GRINDADRAP

Μπορεί η διασκέδαση και η ψυχαγωγία μέσω του κυνηγιού και του ψαρέματος να φαντάζει διαφορετική αναλόγως τον άνθρωπο και τον λαό όμως σε όλες τους τις εκφάνσεις δεν παύουν να βασίζονται στην καταπίεση άλλων ατόμων. Συνήθη παραδείγματα τέτοιας διασκέδασης είναι αυτά που προέρχονται από κάποια θρησκεία ή/και παράδοση. Σε αυτές τις κατηγορίες ανήκει και το ετήσιο φεστιβάλ “GRINDADRAP” που γίνεται κυρίως στις νήσους φερόε. Σε αυτό οι ντόπιοι κυνηγούν διάφορα κητώδη ζώα όπως τους μακρόπτερους πιλότους (είδος φάλαινας), τα λευκοδέλφια, ρινοδέλφια και τα Risso's δελφίνια. Αυτό το φεστιβάλ αποτελεί ένα είδος φαλινοθηρίας και χρονολογείται στο 1584. Κατά την διάρκεια του οι κυνηγοί χρησιμοποιώντας αλιευτικές βάρκες και λέμβους σπρώχνουν τις φάλαινες και τα άλλα κητωειδή προς την παραλία όπου ενώ είναι εγκλωβισμένα στα ρηγά νερά σφάζονται. Παλαιότερα η σφαγή γινόταν με δόρατα και καμάκια. Ο νόμος όμως για την κακοποίηση των ζώων του 1985 έθεσε εκτός δράσης τα παραπάνω εργαλεία φέρνοντας αντί γι' αυτά μαχαίρια, νωτιαίες λόγχες ή άλλες συσκευές που κόβουν τη σπονδυλική χορδή αποτρέποντας την ροή του αίματος στον εγκέφαλο. Πολλά από τα ζώα που σφάζονται κατά τη διάρκεια αυτού του φεστιβάλ δεν εμπίπτουν στην Σύμβαση για την διατήρηση της ευρωπαϊκής άγριας ζωής και των φυσικών ενδιατημάτων (Σύμβαση της Βέρνης). Η φάλαινα πιλότος όμως που εμπίπτει στη σύμβαση αυτή σφάζεται επίσης κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ, μιας και οι νήσοι φερόε είναι ανάμεσα στις χώρες που έχουν επιλέξει να μην είναι μέλη της συμφωνίας κατά της φαλινοθηρίας. Κάθε χρόνο κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ υπολογίζεται πως σφάζονται γύρω στα 1000 κητώδη. Οι νήσοι φερόε υπερασπίζονται το φεστιβάλ ισχυριζόμενοι πως η σφαγή των ζώων αυτών προκαλεί καλύτερες συνθήκες ζωής άλλων ζώων και μάλιστα τονίζουν πως συνεισφέρει στην αναπλήρωση των πληθυσμών των φαλαινών και δελφινιών. Ταυτόχρονα ένας τεράστιος αριθμός ατόμων που στέκεται ενάντια στο φεστιβάλ επιχειρηματολογεί εναντίον του υποστηρίζοντας πως στοχεύει στην εμπορευματοποίηση του σώματος των κητωδών. Αυτό διότι παρότι οι διοργανωτές αρνούνται τη χρήση των δολοφονημένων από το φεστιβάλ φαλαινών για εμπορικούς σκοπούς, υπάρχουν αποδείξεις για το αντίθετο, δηλαδή την εκμετάλλευση τους στη μαύρη αγορά.

Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά για το πως αντιλαμβανόμαστε την έννοια του “χόμπι” στο πλαίσιο της δολοφονίας συναισθανόμενων υποκειμένων. Παρ' όλα αυτά, γεγονός είναι πως τόσο θεσμικά, όσο και, σε μεγάλο βαθμό, κοινωνικά το κυνήγι και το ψάρεμα τείνουν να θεωρούνται και να ορίζονται ως “αθλήματα”, καθώς και να αντιμετωπίζονται σαν τέτοια. Ο λόγος είναι πως κατά τη διεξαγωγή τους, όπως σε όλα τα αθλήματα, τα άτομα που τα ασκούν αντλούν ευχαρίστηση απ' αυτό. Δηλαδή οι κυνηγοί ως επί το πλείστον απολαμβάνουν να σκοτώνουν μη ανθρώπινα πλάσματα και γι' αυτούς αυτή η πράξη είναι παντελώς νομιμοποιημένη ηθικά. Θα μπορούσαμε, πράγματι, να γεμίσουμε σελίδες απλά και μόνο απελευθερώνοντας όλο μας το μίσος για αυτούς τους ανθρώπους που ψυχαγωγούνται με αυτόν τον τρόπο, βάζοντας τέλος στη ζωή ατόμων που δεν τους έχουν βλάψει ούτε στο ελάχιστο.

Ωστόσο, η αγανάκτηση μας για το αδιανόητο και κατ' επέκταση η προσπάθεια μας να καταλάβουμε πως είναι δυνατόν να υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι θα είχε το ίδιο νόημα με το να προσπαθούμε να καταλάβουμε γιατί υπάρχουν ρατσιστές, νεοναζί και βιαστές. Και η προσπάθεια μας να κατανοήσουμε πως γίνεται κάποιος να παίρνουν ευχαρίστηση βασανίζοντας και δολοφονώντας μη ανθρώπινα ζώα θα είχε και πάλι το ίδιο νόημα με το να προσπαθούμε να καταλάβουμε πως γίνεται κάποιος να ευχαριστιούνται κάνοντας πογκρόμ σε μεταναστά και μαχαιρώνοντας τα ή κακοποιώντας και βιάζοντας θηλυκότητες και μη ετεροκανονικά υποκείμενα.

Όπως συμβαίνει και με τα περιστατικά ρατσιστικής και σεξιστικής βίας, έτσι και η κοινωνική νομιμοποίηση του κυνηγιού και του ψαρέματος δεν αποτελούν φαινόμενα εκτός κοινωνικού πλαισίου. Εδράζονται στον ειδισμό/σπισισμό (**speciesism**), δηλαδή στο σύστημα εξουσίας που θέλει να βλέπουμε τα ζώα που ανήκουν σε διαφορετικό είδος από το ανθρώπινο ως κατώτερα όντα, ως πόρους που μας ανήκουν και υπάρχουν για εμάς. Με βάση το σύστημα αυτό τα μη ανθρώπινα ζώα δεν έχουν ανεξάρτητη αξία, αλλά παρουσιάζονται αποκλειστικά και μόνο ως αγαθά που προορίζονται για εμάς ως ανανεώσιμοι πόροι— για να τα τρώμε, να παράγουμε οικονομικό κέρδος εις βάρος τους, να “ψυχαγωγούμαστε” και πολλά άλλα. Έχοντας αυτήν την οπτική για τα ζώα πολλοί καταλήγουν να γίνονται δολοφόνοι αυτών, ενώ αν το κυνήγι και το ψάρεμα μπορεί να θεωρηθούν όντως αθλήματα, τότε δε μπορούν παρά να είναι δύο κατεξοχήν αθλήματα δολοφόνων.

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

-----Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Δικαιολογίες κυνηγών - ψαράδων

Κυνήγι για “ρύθμιση πληθυσμού”

Ανάμεσα στα αβάσιμα επιχειρήματα που χρησιμοποιούν οι κυνηγοί με σκοπό να δικαιολογήσουν το δολοφονικό τους χόμπι βρίσκεται και αυτό της ανάγκης για “**ρύθμιση πληθυσμού**”. Αρχικά, η ίδια η σύλληψη της έννοιας της “ρύθμισης πληθυσμού” των μη ανθρώπινων ζώων και η διαμόρφωση της πρακτικής της επέκτασης βασίζεται σε υπολογισμούς επιτρεπτών ορίων μη ανθρώπινων ζώων από την πλευρά των ανθρώπων με αφετηρία το ανθρωποκεντρικό μοντέλο κουλτούρας και ζωής. Στο πλαίσιο του εξουσιαστικού οικοδομήματος του **ανθρωποκεντρισμού**, το μοναδικό είδος επάνω στον πλανήτη που είναι άξιο να υπάρχει σε παγκόσμια κλίμακα, να διαιωνίζεται, να επελαύνει και να κυριαρχεί είναι το ανθρώπινο. Κατ' επέκταση, όλες οι αποφάσεις γύρω από τη ζωή, την εξέλιξη της και τον θάνατο λαμβάνονται με βάση της ανάγκες και τις επιθυμίες του ίδιου εις βάρος των υπολοίπων. Εκ των πραγμάτων, επομένως η έννοια της ρύθμισης των πληθυσμιακών ορίων των ειδών δε θα μπορούσε να είναι τίποτε άλλο πέρα από μία ανθρωποκεντρική κατασκευή διαμορφωμένη για να εξουσιάζει όλα τα υπόλοιπα ζώα του πλανήτη. Οι κυνηγοί δε, ψάχνοντας δικαιολογίες για να συνεχίσουν να δολοφονούν για χόμπι, παρουσιάζουν τους εαυτούς τους ως “ανώτατους φύλακες”, ως “οι έχοντες του δικαιώματος ελέγχου ζωής και θανάτου” καθιστώντας έτσι μόνοι τους ίδιους ως τα εκτελεστικά εργαλεία που διαφυλάσσουν το ανθρωποκεντρικό πλαίσιο δόμησης της κοινωνίας.

Πέρα όμως από το πολιτικό σκέλος και τις προεκτάσεις του, η ευστάθεια του επιχειρήματος περί “ρύθμισης πληθυσμού” σκοντάφτει πάνω στην ίδια την πραγματικότητα. Αρχικά, μάλλον ξέχασαν να μας αναφέρουν ποιος είναι ο λόγος απελευθέρωσης “θηραμάτων” (που έχουν αναπαραχθεί σε εκτροφεία ή έχουν κυνηγηθεί και αιχμαλωτιστεί σε άλλους φυσικούς βιότοπους) στο φυσικό περιβάλλον κάθε χρόνο από τους ίδιους πριν την έναρξη του κυνηγιού, ώστε να μπορέσουν να πραγματοποιήσουν το “χόμπι” τους!!! Σε κάθε περίπτωση, το επιχείρημα αυτό είναι

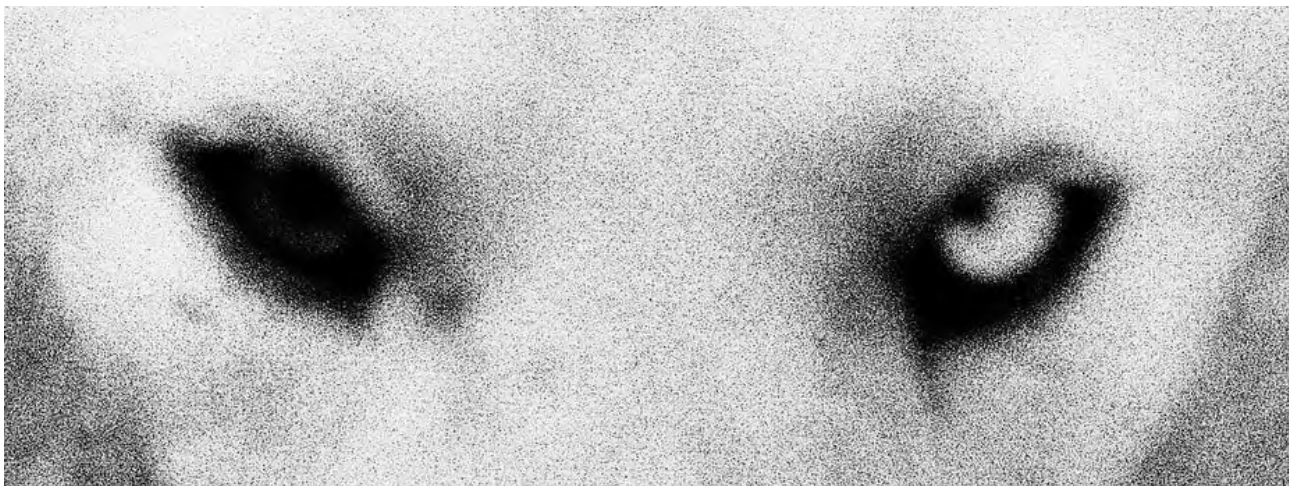
-----*Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters*-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
τουλάχιστον αστείο. Δεν υπάρχει ούτε ακριβής αριθμητική καταγραφή υπερπληθυσμού ειδών, ούτε ακριβής έλεγχος θανάτωσης τους (παρά μόνο για τον άνθρωπο και πάλι όχι εξολοκλήρου μιας και υπάρχουν και “αόρατες” ζωές ανθρώπων, αυτών των οποίων δεν αξίζει να υπολογίζεται ούτε ο θάνατος). Απεναντίας, αποδεδειγμένα, πάμπολλα είδη ζώων έχουν εξαφανιστεί, άλλα κινδυνεύουν με εξαφάνιση και αν μη τι άλλο, αν κάποιο είδος είναι υπερπληθές επάνω στον πλανήτη αυτό είναι το ανθρώπινο. Αν επομένως τόσο πολύ θέλουν οι κυνηγοί να ελέγξουν τον πληθυσμό, θα τους προτείναμε να κυνηγιούνται μεταξύ τους.

Με την παραπάνω ειρωνεία μας θέλουμε να τονίσουμε πως καμία παρέμβαση δεν θα έπρεπε να κάνει ούτε να νομίζει ότι έχει δικαίωμα να κάνει ο άνθρωπος σε ζωές άλλων ατόμων. Τα μη ανθρώπινα ζώα δεν είναι ρυθμιστικό εργαλείο, είναι συναισθανόμενα όντα. Και αιώνες τώρα δε χρειάζονται τους ανθρώπους για να “αυτορυθμίσουν” τον πληθυσμό τους με σκοπό τη διατήρηση και την επιβίωσή τους. Αντιθέτως, τα περισσότερα μη ανθρώπινα ζώα που έχουν εξαφανιστεί από τον πλανήτη, έχουν εξαφανιστεί εξαιτίας της ανθρώπινης δραστηριότητας και όχι λόγω της απουσίας της. Πως μπορεί, οπότε, να υπάρξει και το μοναδικό, μίζερο επιχείρημα τους;

Τέλος, πολιτικές “ρύθμισης πληθυσμού” εφαρμόζονται και στις οργανωμένες ανθρώπινες κοινωνίες από τους εξουσιαστές επάνω στα καταπιεζόμενα που ανήκουν και αυτά στο ανθρώπινο είδος. Όλες αυτές οι πρακτικές ρύθμισης πληθυσμού που εφαρμόζονται επάνω σε ανθρώπινα και μη ανθρώπινα ζώα δεν αποτελούν τίποτε άλλο πέρα από εργαλεία ελέγχου στα πλαίσια της βιοπολιτικής που ασκούν τα κράτη και οι εξουσιαστές αιώνες τώρα και καμία σχέση δεν έχουν με χειραφετητικά και απελευθερωτικά προτάγματα.

Κυνηγοί και ψαράδες “προστάτες της διατήρησης των ειδών”

Ταυτόχρονα, πολλοί κυνηγοί, ψαράδες αλλά και υποστηρικτές τους στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τις απεχθείς επιθυμίες τους για βασανισμό και θάνατο έχουν παρουσιάσει ως δικαιολογία το επιχείρημα της αναγκαιότητας του κυνηγιού και του ψαρέματος για τη “διατήρηση των ειδών”. Παρατηρούμε δηλαδή τους ίδιους που αφαιρούν ζωές και ευθύνονται για την εξόντωση και την εξαφάνιση ολόκληρων ειδών να ρητορεύουν και να επιχειρηματολογούν χωρίς ίχνος ντροπής και ενοχής σχετικά με το πως μέσω της δράσης τους προστατεύουν τη διατήρηση/συντήρηση των ειδών, τη βιοποικιλότητα και το οικοσύστημα. Προς μία αποκατάσταση, λοιπόν, της πραγματικότητας αναφέρουμε παρακάτω ένα μέρος μόνο του καταστροφικού

-----*Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters*-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
αποτελέσματος του κυνηγιού και του ψαρέματος στη “διατήρηση των ειδών”, κάνοντας και ειδική μνεία στο Trophy Hunting.

Ενδεικτικά, κυνηγοί ευθύνονται για την εξάλειψη του Passenger pigeon (το Μεταναστευτικό περιστέρι), του Eskimo curlew (το οποίο εντάσσεται στα κρίσιμα είδη υπό εξαφάνιση και στα πιθανώς εξαφανισμένα, καθώς υπάρχουν κάποιες ανεξακρίβωτες αναφορές για την παρουσία τους σε κάποια σημεία του κόσμου), του Carolina parakeet (Παρακίτ της Καρολίνα, με το τελευταίο του είδους να εντοπίζεται από κυνηγούς το 1768 ενώ είχε ανακαλυφθεί το 1741), της Great auk (Άλκα η άπτερος), της Steller's sea cow (θαλάσσια αγελάδα, για την οποία οι κυνηγοί τον 18ο αιώνα φρόντισαν να εξαφανιστεί μόλις 30 χρόνια μετά την ανακάλυψή της από εξερευνητές της αρκτικής) και άλλα.

Κυνηγοί, επίσης, ευθύνονται σε μεγάλο βαθμό και για την εξαφάνιση του Dodo (Ντόντο), της Caspian Tiger (Τίγρη της Κασπίας) και της Thylacine (Θυλακίνη / Τίγρης της Ταζμανίας). Ευθύνονται επίσης και για τον κίνδυνο εξαφάνισης που αντιμετωπίζουν ορισμένα είδη ζώων στο σήμερα, τα οποία πλέον γι' αυτό τον λόγο προστατεύονται από νομοθεσίες που απαγορεύουν το κυνήγι τους. Κάποια από αυτά είναι η Πολική αρκούδα (Polar bear), ο Μοσχόβους ή μοσχοφόρος μόσχος (muskox), η Μεσογειακή φώκια (Mediterranean monk seal), ο Αμερικανικός κροκόδειλος (American Crocodile), η Πτερόπους (Flying fox) και ο Λευκός καρχαρίας (Great white shark).

Επιπλέον, ψαράδες - κυνηγοί ευθύνονται για την εξαφάνιση και θαλάσσιων ειδών. Τα περισσότερα από αυτά ανήκουν στην οικογένεια των Σολομονίδων, των Κυπρινοδοντόμορφων, των Κυπρινόμορφων, των Γατόψαρων ή Σιλουροειδών και των Περκόμορφων. Άλλα εξαφανισμένα θαλάσσια είδη είναι το Techirghiol stickleback της οικογένειας των Gasterosteiformes, το New Zealand grayling της οικογένειας των Osmeriformes και το Utah Lake sculpin (Cottus echinatus) της οικογένειας των Σκορπενόμορφων. Πρόκειται για θαλάσσια είδη μικρού μεγέθους, η ύπαρξη των οποίων επηρεάζει κρίσιμα και τη λειτουργία του οικοσυστήματος και δη του υδρόβιου.

Πέρα από τα θαλάσσια είδη που έχουν ήδη εξαφανιστεί λόγω του ψαρέματος, υπάρχουν και επιπλέον είδη μικρού και πάλι μεγέθους στα οποία έχει επιφέρει δραστική μείωση. Μέσα σε αυτά είναι πολλά είδη Σολομού, από τα οποία ο Κόκκινος σολομός (sockeye salmon), ο Ασημένιος σολομός (coho salmon), ο Βασιλικός σολομός (chinook salmon) και ο Σολομός του Ατλαντικού (atlantic salmon) είναι είδη προς εξαφάνιση. Το ίδιο ισχύει και για τον Οξύριγχο (Sturgeon), ο οποίος εκτιμάται ότι κινδυνεύει με εξαφάνιση περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο είδος. Ο λόγος είναι το ψάρεμα και ο κύριος σκοπός του να μετατραπεί σε χαβιάρι. Παρομοίως από το ψάρεμα κινδυνεύει με εξαφάνιση ο Σαλβελίνος (πχ ο Salvelinus umbla ή αλλιώς lake char και ο Salvelinus profundus ή αλλιώς Deepwater char), που σε ορισμένες περιοχές έχει ήδη εξαφανιστεί από το 1950, ο Εγκλεφίνος, τα Flounders της οικογένειας των Πλευρονηκτόμορφων, ο Μπακαλιάρος του Ατλαντικού της οικογένειας των Γαδίδων, ο Γκριζόβατος (το κοινό σαλάχι), η Λάμια, το Ιαπωνικό λαβράκι, ο Ερυθρός τόνος, το Καβούρι dungeness, ο Πετροκάβουρας (Florida stone crab), οι Πολυδοντίδες (Paddlefish), ο Μπακαλιάρος της Παταγονίας (Patagonian toothfish), το Ιαπωνικό χέλι (Japanese eel), η Ιππόγλωσσα Ατλαντικού (Atlantic halibut - είδος της οικογένειας των Πλευρονηκτόμορφων- Flatfish) καθώς και άλλα.

Ψαράδες – κυνηγοί ευθύνονται επίσης και για την επικίνδυνη μείωση του πληθυσμού θαλάσσιων ειδών μεγαλύτερου μεγέθους τα οποία τώρα κινδυνεύουν επίσης με εξαφάνιση. Κάποια από αυτά είναι η Κεραμοχελώνα (Hawksbill sea turtle), η Πυγμαία φώκαινα (Vaquita), η Γαλάζια Φάλαινα (Blue Whale), η Λεπιδόχελυς του Ατλαντικού (Kemp's ridley sea turtle), ο Θαλάσσιος

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
λέοντας του Στέλερ (Steller sea lion), η Μεγαλοζύγαινα (Great hammerhead - το μεγαλύτερο είδος του Σφυροκέφαλου καρχαρία -Hammerhead shark), η Πτεροφάλαινα (Fin whale), το Δελφίνι του Έκτορα (Hector's dolphin), η Φώκια της Χαβάης (Hawaiian monk seal) και η Πράσινη θαλασσοχελώνα (Green sea turtle).

Κι αυτά δεν είναι καν όλα. Κυνηγοί και οι ψαρο-κυνηγοί εξολοθρεύουν αιώνες τώρα ολόκληρες οικογένειες μη ανθρώπινων ζώων επιδεικνύοντας ευθαρσώς την ανεξάντλητη αλαζονεία τους απέναντι στα υπόλοιπα πλάσματα με τα οποία μοιραζόμαστε -άνισα- αυτό τον πλανήτη αλλά και σε ολόκληρο το οικοσύστημα το οποίο απειλείται συνεχώς από τη δολοφονική τους αυτή δραστηριότητα. Την ίδια στιγμή αυτοβαφτίζονται ζωόφιλοι και φυσιολάτρες και προσπαθούν να ξεπλύνουν τις στυγνές δολοφονίες επικαλούμενοι μύθους για “ηθικό κυνήγι” και υποκρινόμενοι τους προστάτες των ειδών, με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτό του Trophy hunting.

Trophy hunting και ο μύθος της διατήρησης/συντήρησης της άγριας ζωής (conservation), της ρύθμισης πληθυσμού και της οικονομικής ενίσχυσης των τοπικών κοινοτήτων

Το trophy hunting είναι η έναντι αμοιβής δολοφονία μεγάλου μεγέθους άγριων ζώων (big-game hunting) τα οποία μετά εκτίθενται είτε ολόκληρα, είτε μέρη αυτών ως τρόπαια σε εκθέσεις μουσείων, σε σπίτια ή μοστράρονται στα social media νεκρά στην αγκαλιά των δολοφόνων τους. Το trophy hunting ασκείται σε παγκόσμια κλίμακα, ενώ, αναλόγως το ζώο που κυνηγιέται, η τιμή μπορεί να αγγίξει και τα 100.000 ευρώ. Αυτό το είδος κυνηγιού, λοιπόν, προωθείται ως ένα μέσο “συντήρησης/διατήρησης της άγριας ζωής”, “ρύθμισης πληθυσμού” και “ενίσχυσης της τοπικής οικονομίας”.

Το επιχείρημα περί χρήσης του κυνηγιού για “ρύθμιση πληθυσμού” έχει καλυφθεί σε προηγούμενο σημείο της μπροσούρας αυτής και ισχύουν τα ίδια και σε αυτή την περίπτωση. Όσον αφορά στο ζήτημα της “ενίσχυσης της τοπικής οικονομίας”, συγκεκριμένα, μετά από δημοπρασίες στον πρώτο κόσμο ορίζεται μία τιμή για την οποία θα πάει ένας/μία κυνηγός να δολοφονήσει ένα άγριο ζώο-ως-τρόπαιο, μικρό μέρος της οποίας πηγαίνει στις ανθρώπινες κοινότητες που ζουν εκεί.

Το επιχείρημα αυτό καταρρίπτεται όχι μόνο λόγω της ανεπιβεβαίωτης αποτελεσματικότητάς του, αλλά και λόγω και του υποκριτικού ενδιαφέροντος των πρωτοκοσμικών για τις μικρές και φτωχές κοινότητες. Στο πλαίσιο του παγκόσμιου καπιταλισμού και τον διακρατικών ανταγωνισμών, τα -δυτικά ως επί το πλείστον- κυρίαρχα κράτη, έχουν καταστήσει την επιβίωση τοπικών ανά τον πλανήτη κοινοτήτων εξαιρετικά δυσχερή. Ασκώντας έλεγχο σε γη, αέρα, νερό και σε όλες τις πηγές ενέργειας έχουν υφαρπάξει σε τέτοιο βαθμό τα μέσα επιβίωσης τους αναγκάζοντάς τες να ζουν

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
κάτω από τα όρια της φτώχειας. Το να γίνεται επίκληση στην ανάγκη ενίσχυσης των τοπικών κοινοτήτων από τους κατά κύριο λόγο τουρίστες κυνηγούς, κατοίκους πλούσιων χωρών και τις δημοπρασίες που γίνονται επίσης εκεί, είναι το λιγότερο προκλητικό. Τα χρήματα που ένας μόνο κυνηγός θα πληρώσει για να δολοφονήσει ένα ζώο θα έφταναν από μόνα τους για να καλυφθούν για κάποιο διάστημα όλες οι βασικές ανάγκες μιας τοπικής κοινωνίας. Την ίδια στιγμή όμως, ένα μόνο μικρό ποσό πάει σε αυτές, ανίκανο να καλύψει οποιαδήποτε ουσιαστική ανάγκη. Στην πραγματικότητα, και πάλι οι πλούσιοι αυτού του κόσμου ρίχνουν ψίχουλα σε ανθρώπους που επιβιώνουν με δυσκολία εξαιτίας τους και το προβάλλουν και σαν φιλανθρωπία. Μια μελέτη του 2017 κατέληξε στο συμπέρασμα ότι "η σημερινή συνολική οικονομική συνεισφορά των κυνηγών τροπαίων από τον τουρισμό που σχετίζεται με το κυνήγι και τον τουρισμό που δεν σχετίζεται με το κυνήγι είναι περίπου 0,03% του ΑΕΠ". Ταυτόχρονα, τοπικές κυβερνήσεις, με παράδειγμα αυτή της ζάμπια, έχει κατηγορηθεί από τους/ις ντόπιους/ες για παρακρατήσεις τελών, για διεφθαρμένες πρακτικές και για εκμετάλλευση της άγριας ζωής προς όφελος άλλων, με αποτέλεσμα να υπάρχει ακόμα και στην ίδια την περιοχή μια συντριπτικά αρνητική στάση απέναντι στο κυνήγι τροπαίων. Η ταξική διαστρωμάτωση στα καλύτερά της.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, ακόμα και να μπορούσε κάτι τέτοιο, οι δολοφονίες άγριων ζώων που διαβιούν στα γεωγραφικά πλαίσια φτωχών κοινοτήτων, να αποφέρει χρήματα στους ανθρώπους που ζουν εκεί σε βαθμό που να καλυτερεύσει κομβικά τις συνθήκες ζωής τους, δε θα μπορούσε σίγουρα να αποδεσμευτεί από τα ανθρωποκεντρικά, σπισιστικά και δολοφονικά της χαρακτηριστικά. Η ζωή των μη ανθρώπινων ζώων δεν είναι μικρότερης σημασίας και αξίας από τη ζωή των ανθρώπινων για να θυσιαστεί η πρώτη για χάρη της δεύτερης. Σίγουρα επομένως δε θα μπορούσαμε σε καμία περίπτωση να υποστηρίξουμε τις δολοφονίες των ζώων ως το κατάλληλο μέσο για την αναβάθμιση της ζωής των τοπικών φτωχών ανθρώπινων κοινοτήτων. Θα υποστηρίξαμε μάλλον την κατάρρευση του καπιταλισμού και τη διάλυση του κράτους.

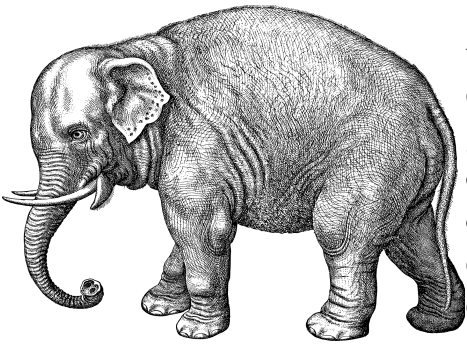

Τι συμβαίνει όμως πιο συγκεκριμένα με τις δοξασίες περί **διατήρησης των ειδών**. Το κυνήγι τροπαίων όχι απλά δε συμβάλλει στη διατήρηση των ειδών, αλλά μπορεί να αλλοιώσει αισθητά τα χαρακτηριστικά των ομάδων σε σχέση με την ηλικία και το φύλο, να προκαλέσει κοινωνική διαταραχή, επιβλαβείς γενετικές επιδράσεις, μείωση του πληθυσμού τους και να επηρεάσει τη συμπεριφορά ειδών που δεν αποτελούν στόχο. Ενώ οι ντόπιοι, για παράδειγμα, μπορεί να κυνηγούν ορισμένα είδη ως παράσιτα, ειδικά κάποια σαρκοφάγα είδη όπως τις λεοπαρδάλεις, αυτά τα ζώα, καθώς και τα λιοντάρια και οι κουγκάροι, είναι γνωστό ότι εμφανίζουν βρεφοκτονικές τάσεις που μπορούν να επιδεινωθούν με την

απομάκρυνση των ενήλικων αρσενικών από τους πληθυσμούς τους. Τα αρσενικά κυνηγιούνται ως τρόπαιο συχνότερα από τα θηλυκά και η απομάκρυνση τους εξακολουθεί να υποβαθμίζει τα δίκτυα και τις ομάδες που δημιουργούν αυτά τα είδη προκειμένου να επιβιώσουν και να εξασφαλίσουν απογόνους.

Συγκεκριμένα για το κυνήγι κουγκάρων στη νότια αμερική, μπορούν να προκύψουν δημογραφικά ζητήματα στον πληθυσμό της γάτας. Το αρσενικό κουγκάρι έχει εξαιρετικά μεγάλες τάσεις εδαφικής κυριαρχίας και συχνά αναζητά θηλυκές στο έδαφος του για να ζευγαρώσει και σκοτώνει τυχόν μικρά παιδιά ώστε να εξασφαλίσει χώρο για τους απογόνους τους. Επιπλέον, συχνά

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
οδηγούν τα θηλυκά με μικρά παιδιά να κρύβονται ή σε νέα περιοχή, αναγκάζοντας τα να κυνηγούν νέα λεία που δεν κυνηγούσαν πριν. "Βασικά η ουσία ήταν ότι αυτό το βαρύ κυνήγι κουγκαρών προκαλούσε πραγματικά όλα τα προβλήματα που είδαμε", δήλωσε ο Wielgus για το έργο του στην ουάσινγκτον.

Επιπρόσθετα, στην αφρική, τα ίδια είδη που στοχεύουν οι κυνηγοί-τροπαίων αποτελούν υποκείμενα - κλειδιά για τις αγέλες τους. Ένα παράδειγμα είναι οι ελέφαντες με τους μεγάλους χαυλιόδοντες, οι οποίοι παίζουν καθοριστικό ρόλο στην αναπαραγωγή των θηλυκών και επιδρούν σταθεροποιητικά στα νεότερα αρσενικά. Εκτιμάται ότι έχουν απομείνει μόνο 40 ελέφαντες με μεγάλους χαυλιόδοντες. Ένα άλλο παράδειγμα είναι τα ώριμα αρσενικά λιοντάρια με εντυπωσιακή χαιτή, τα λεγόμενα «υπερήφανα» λιοντάρια. Οι κυνηγοί τα προτιμούν ως τρόπαιο και η απώλεια τους θα μπορούσε να ισοδυναμεί με έως και 20 λιοντάρια, καθώς ένα νέο “υπερήφανο” αρσενικό θα σκοτώσει μικρά όταν αναλάβει την “υπερηφάνεια” που έχει χάσει το προηγούμενο κυρίαρχο αρσενικό λιοντάρι.

Canned hunting και “ανήθικο κυνήγι”

Μία μορφή trophy hunting που κατακρίνεται και από ορισμένους κυνηγούς ως “ανήθικος” είναι το **canned hunting**. Το canned hunting διεξάγεται κυρίως στη νότια αφρική και τις ηπα και αφορά σε κυνήγι που λαμβάνει χώρα σε περιφραγμένα αγροκτήματα τα οποία υπάρχουν για να εκτρέφουν άγρια ζώα που μόλις θα φτάσουν μία ηλικία που ορίζεται ως κατάλληλη θα κυνηγηθούν. Τουρίστες – επίδοξοι κυνηγοί διαλέγουν από τιμοκαταλόγους το μη ανθρώπινο ζώο που θέλουν να δολοφονήσουν και πληρώνουν γι’ αυτό το αντίστοιχο ποσό που μπορεί να φτάσει τις 30.000 με 35.000 σε ευρώ. Αν μάλιστα το ζώο που επιλέξουν έχει εξαιρετικά σπάνια ομορφιά, αποτέλεσμα συνήθως εντατικής εκτροφής και αναγκαστικής αναπαραγωγής, η τιμή ανεβαίνει κατακόρυφα. Στο τέλος οι κυνηγοί παίρνουν το πεθαμένο ζώο σαν τρόπαιο.

Τα ζώα αυτά δηλαδή από τη μία δεν έχουν καν τη δυνατότητα να αποφύγουν τον δολοφόνο τους λόγω του εδαφικού τους περιορισμού και από την άλλη η ζωή τους είναι εξ αρχής υποτιμημένη μιας και θεωρείται πως υπάρχει έτσι κι αλλιώς για να αφαιρεθεί σε προδικασμένο χρόνο στο μέλλον. Το τελευταίο μας θυμίζει τη νοοτροπία και όσων υποστηρίζουν τη βρώση κοτόπουλων από τη βιομηχανία κρέατος με τη δικαιολογία πως “έτσι κι αλλιώς γι’ αυτό δημιουργήθηκαν εξ αρχής”. Το ότι αφού γεννήθηκαν αποτελούν έμβια υποκείμενα, με ζωή και συναισθήματα δε φαίνεται να θέτει ηθικούς περιορισμούς στη δολοφονία τους.

Εξάλλου ο λόγος που κυνηγοί εναντιώνονται στο **canned hunting** δεν είναι ο σεβασμός απέναντι στη ζωή των μη ανθρώπινων ζώων, αλλά η έλλειψη “fair chase”- “δίκαιου κυνηγιού”, αυτού, δηλαδή, που λαμβάνει χώρα κατά τη γνώμη τους όταν το ζώο έχει μεγαλύτερη ελευθερία κίνησης από αυτή του περιφραγμένου αγροκτήματος.

Έτσι, έχουν βρεθεί και “λύσεις” σε αυτό, για παράδειγμα, ζώα που είναι σε ηλικία κυνηγιού σε ορισμένες περιπτώσεις απελευθερώνονται ώστε να κυνηγηθούν σε ελεύθερη κατάσταση. Και επειδή κι εδώ φυσικά υπάρχει ο προβληματισμός πως ένα ζώο μεγαλωμένο στην αιχμαλωσία δε διαθέτει τα ανταντακλαστικά της επιβίωσης που έχουν τα ελεύθερα ζώα, έχει βρεθεί και σε αυτή την περίπτωση η “λύση”: να απελευθερώνονται και να αφήνονται να ζήσουν περίπου δύο χρόνια ώστε να αποκτήσουν χαρακτηριστικά πραγματικά άγριου ζώου και μετά να κυνηγηθούν ως πραγματικά άγρια ζώα.

Όπως φαίνεται αυτή η κατρακύλα δεν τελειώνει ποτέ και κανένα κυνηγό δεν προβληματίζει η αξία της ζωής αυτών των υποκειμένων αλλά μόνο το να μπορούν να ανταποκριθούν στην πρόκληση και να αποδείξουν τις ικανότητές τους στο κυνήγι άγριας ζωής, πράγμα που δε θα μπορούσαν να κάνουν αν τα ζώα που κυνηγούσαν δεν ήταν πραγματικά άγρια. Όσο κι αν προσπαθούν να πείσουν για την ύπαρξη κάποιου είδους ηθικής από μεριάς τους, στα μάτια μας όλη αυτή η εναντίωση από τη μεριά των κυνηγών στο **canned hunting** μεταφράζεται απλά στο εξής “το παιχνίδι αν είναι τόσο εύκολο, χάνει την πλάκα του”. Σε κάθε περίπτωση η δολοφονία γι’ αυτούς είναι παιχνίδι και όσοι κυνηγούν μέσω του canned hunting είναι το ίδιο σκουπίδια με όσους επιλέγουν την αδρεναλίνη του κυνηγιού άγριων ζώων σε ελεύθερη κατάσταση. Όσον αφορά μάλιστα στον μύθο περί ρύθμισης του πληθυσμού, ο οποίος υποτίθεται συμβαίνει σκοτώνοντας τα “υπεράριθμα” κατά τη γνώμη τους είδη, στο canned hunting είναι ακόμα πιο έκδηλη η μη ευστάθεια αυτού του επιχειρήματος, μιας και είναι η ίδια διαδικασία αυτή που “παράγει” τα ζώα τα οποία μετά “πρέπει να σκοτωθούν”. Φυσικά, θα ήταν πιο εύλογο να μην εκτρέφονται αυτά τα ζώα εξ αρχής, αλλά αυτό δε θα μπορούσε να περνά από το μυαλό κάποιου κατά συρροή χομπίστα δολοφόνου.

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

Εν κατακλείδι, να αναφέρουμε για την ιστορία πως τόσο καλά έχει πάει η διατήρηση των ειδών από τους ζωόφιλους κυνηγούς και την αθώα δολοφονική τους επέλαση σχεδόν σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης που υπολογίζεται πως καθημερινά αφανίζονται γύρω στα 140 είδη μη ανθρώπινων ζώων παγκοσμίως.

Κυνηγοί και ψαράδες “προστάτες του περιβάλλοντος”

Κυνήγι

Πέρα από τα προαναφερθέντα παντελώς αβάσιμα επιχειρήματά τους για τη διατήρηση των ειδών και τη ρύθμιση του πληθυσμού, συχνά ακούμε κυνηγούς να ισχυρίζονται και πως το κυνήγι προστατεύει το περιβάλλον. Όσο και να προσπαθούμε, ωστόσο, αδυνατούμε να δούμε το πώς αυτό θεωρείται ότι επιτυγχάνεται μέσω του κυνηγιού. Αρκετά παράξενο, για την ακρίβεια μας φαίνεται το γεγονός “της άγνοιας” των κυνηγών για το περιβάλλον. Οι υποτιθέμενοι “προστάτες του περιβάλλοντος” και γνώστες της άγριας φύσης να μην ξέρουν πως το πλαστικό δεν διασπάται στο περιβάλλον; Όσο εκείνοι ισχυρίζονται τα παραπάνω (δηλ. πως το κυνήγι αποτελεί οικολογική πράξη), τόσο μια βόλτα στα δάση και τα βουνά από τα οποία περνούν οι κυνηγοί θα ήταν αρκετή για να δείξει το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή την οικολογική καταστροφή που προκαλούν. Τα φυσίγγια που μένουν πίσω πεταμένα στο έδαφος παραμένουν εκεί να θυμίζουν το πέρασμα των δολοφόνων για χρόνια, μιας που το πλαστικό δεν είναι από τα “ρυθμιστικά” για το περιβάλλον υλικά.

Επιπλέον, τα υπερσύγχρονα όπλα που οι περισσότεροι από αυτούς απροκάλυπτα χρησιμοποιούν προέρχονται από ένα καλοστεκούμενο διεθνές εμπόριο, το οποίο σαφώς στηρίζεται σε ένα τεράστιο εξίσου σύστημα παραγωγής και όλων των απαιτούμενων για την κατασκευή τους μετάλλων. Παρόμοια συνθήκη ισχύει για τον επιπλέον εξοπλισμό που κάποιος χρησιμοποιούν στο κυνήγι, όπως είναι οι ειδικές κάμερες που ανιχνεύουν την κίνηση των ζώων ακόμα και τη νύχτα και οι συσκευές που μιμούνται ήχους από ζώα με σκοπό την προσέλκυσή τους. Αναφερόμαστε σε κυνηγετικό εξοπλισμό ο οποίος πάει χέρι χέρι με την ανάπτυξη της τεχνολογίας και την καθυπόταξη της φύσης. Ξέχασαν μάλλον να επισημάνουν πως όλα αυτά παράγονται με οικολογικές εξορύξεις μετάλλων, διαμορφώνονται μέσω ενός οικολογικού και φιλικού προς το περιβάλλον εργοστάσιο, οι εκπομπές του οποίου συμμετέχουν φυσικά και στο διεθνές εμπόριο ρύπων, και διακινούνται μέσω ενός οικολογικού καπιταλιστικού μοντέλου εμπορικών συνδιαλλαγών.

Ενδιαφέρον, βέβαια, έχει και η επιχειρηματολογία των κρατικών θεσμών σε σχέση με το κυνήγι και την ανάπτυξη οικολογικής συνείδησης. Το υπουργείο πολιτισμού στην Ελλάδα, επομένως, τονίζει πως “η άμεση επαφή των κυνηγών με τη φύση – η γνώση των ενδιατημάτων και των συνηθειών των ζώων – αυξάνει την υπευθυνότητα τους απέναντι στο φυσικό περιβάλλον”. Επομένως μας λέει πως προωθεί το άθλιο χόμπι του κυνηγιού για να μάθουμε καλύτερα την φύση και να την προστατεύουμε. Δηλαδή με όπλα και μια κουλτούρα βασανισμού και δολοφονίας. Ναι, είμαστε σίγουρα πως είναι οι κατάλληλες μέθοδοι ώστε ο άνθρωπος να μάθει να σέβεται την φύση και τα ζώα. Ταυτόχρονα, οργανισμοί, όπως αυτοί που βρίσκονται πίσω από το πρόγραμμα NATURA, υπογραμμίζουν πως συμφωνούν με τέτοιου είδους απόψεις και μάλιστα δεν απαγορεύουν το κυνήγι στις προστατευόμενες περιοχές τους, διότι θεωρούν πως δεν είναι επικίνδυνο για την μόλυνση του περιβάλλοντος. Όλα αυτά ενώ παγκόσμια μιλάμε για εξαφάνιση ειδών και καταστροφή τεράστιων εκτάσεων γης εξαιτίας του ανθρώπου και της παρέμβασης του. Και κάπου εδώ είναι που σταματάμε να ψάχνουμε το οποιοδήποτε νόημα πίσω από το επιχείρημα

-----*Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters*-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
για προστασία του περιβάλλοντος μέσω του κυνηγιού. Φαίνεται αν μη τι άλλο να είναι καλά κρυμμένο.

Εν κατακλείδι, πολλά είδη κυνηγιού από νόμιμα μέχρι παράνομα είναι υπεύθυνα όχι για τη διατήρηση των ειδών ή τη συντήρηση της άγριας ζωής, όχι για κάποια ρύθμιση πληθυσμού και σίγουρα όχι για την προστασία του περιβάλλοντος, αλλά για τα ακριβώς αντίθετα – για τον αφανισμό ειδών, τη διατάραξη του οικοσυστήματος, την καταστροφή της βιοποικιλότητας και τη μόλυνση του περιβάλλοντος. Την ίδια στιγμή που το παράνομο κυνήγι αποτελεί μία καλοστεκούμενη μέθοδο στην εμπορία άγριας ζωής παγκοσμίως, το νόμιμο κυνήγι, είτε για παράδοση, είτε για χόμπι, ψάχνοντας για επιχειρήματα για να σώσει την ύπαρξη του έρχεται να σκοντάψει πάνω στην καταστροφή του πλανήτη από άλλες μεθόδους του ανθρώπου. Οι τεράστιες φάρμες ζώων για κατανάλωση έχουν προλάβει και έχουν καταστρέψει τις τεράστιες εκτάσεις τις οποίες το κυνήγι στοχεύει να σώσει με περιορισμό πληθυσμού των άγριων ζώων. Τα τεράστια εργοστάσια και τα καταστροφικά για τον πλανήτη απόβλητα τους έχουν ήδη σκοτώσει τα ζώα που ο κυνηγός ψάχνει να δολοφονήσει. Τα κομμένα δέντρα, οι πόλεις, η εκτροφή ζώων για τον οποιονδήποτε λόγο και άλλες δημιουργίες του ανθρώπου έχουν ήδη καταστρέψει όλα όσα οι “καλόκαρδοι” κυνηγοί θέλουν να μας πείσουν πως θέλουν να προστατεύσουν.

Ψάρεμα

Η αλιεία ή αλλιώς η βασανιστική δολοφονία ατόμων που ζουν στην θάλασσα, εκτός από την στέρηση της ζωής προκαλεί πολλές άλλες καταστροφές. Σ’ ένα γενικότερο πλαίσιο παρατηρούμε πως η αλιεία επηρεάζει τα θαλάσσια οικοσυστήματα με έμμεσο και άμεσο τρόπο. Άμεσα πλήττονται τα δολοφονημένα άτομα που αλιεύονται στοχευμένα ή μη, ο τρόπος ζωής όσων επιζούν και τα βενθικά ενδιαίτηματα που καταστρέφονται εξαιτίας της όχλησης κυρίως από τα συρόμενα αλιευτικά εργαλεία. Ταυτόχρονα τα ζώα που ζουν στην θάλασσα αλλά και τα θαλασσοπούλια αδυνατούν να βρουν τροφή και οδηγούνται σε αναγκαστική μετανάστευση ή θάνατο, ενώ όπως είναι γνωστό μέρα με την μέρα ολόκληρα είδη παλεύουν για την επιβίωση τους.

Σε σχέση με τις επιπτώσεις του ψαρέματος στο θαλάσσιο οικοσύστημα, κάποιες μέθοδοι ψαρέματος έχουν ξεχωρίσει λόγω των μεγάλων καταστροφών που προκαλούν. Συγκεκριμένα, ίσως η σκληρότερη για το περιβάλλον και τα ζώα της θάλασσας μέθοδος ψαρέματος είναι η **τράτα**.

Η τράτα έκανε την εμφάνιση της τον 15ο αιώνα. Στο πέρασμα των χρόνων παρά τις ανησυχίες που υπήρξαν και συνεχίζουν να υπάρχουν σχετικά με τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις που προκαλεί αυτή η μέθοδος

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
ψαρέματος, αυτή συνεχίζει να αναπτύσσεται με νέες μεθοδολογίες και περισσότερους οπαδούς.

Σε ένα γενικότερο πλαίσιο αυτό τον τρόπο δολοφονίας των θαλάσσιων ζώων θα μπορούσαμε να τον παρομοιάσουμε με σκούπα. Αυτή η μέθοδος ψαρέματος μπορεί να πραγματοποιηθεί με την χρήση μιας μηχανότρατας ή με δύο που συνεργάζονται. Από τις τράτες πέφτει στον βυθό ένα μεγάλο δίχτυ που σύρεται εγκλωβίζοντας ζώα κάθε είδους. Στα δίχτυα πιάνονται τα "θεμητά" για τον δολοφόνο ζώα μιας που θα του επιφέρουν χρηματικό κέρδος, πιάνονται όμως και ζώα που αφού πεθάνουν από ασφυξία θεωρούνται "παρεμπίπτον αλίευμα" και πετάγονται. Σε λίγα από αυτά τα "παρεμπίπτοντα αλιεύματα" έχει δοθεί σημασία. Αυτό γιατί θεωρούνται πολύτιμα εξαιτίας της ήδη εξαφάνισης του μεγαλύτερου μέρους του πληθυσμού τους φυσικά από τον άνθρωπο. Αυτά είναι συνήθως τα δελφίνια, οι χελώνες, οι καρχαρίες, οι φάλαινες, οι φώκιες και φυσικά οι γόνιοι (δηλαδή τα πολύ μικρά σε ηλικία άτομα που βλέπουμε τόσο συχνά να προτείνει ως μεζέ ο ταβερνιάρης ψιθυρίζοντας στο πελατάκι που θα χαρεί με την ιδέα του ότι θα φάει γευστικά νεογέννητα).

Αυτός ο τρόπος ψαρέματος προκαλεί μη αναστρέψιμες καταστροφές σε οικοτόπους, αφού τα συρόμενα αλιευτικά εργαλεία που πέφτουν στον βυθό δεν αφήνουν κυριολεκτικά τίποτα όρθιο. Η ρυμούλκηση των βαρέων αλιευτικών εργαλείων στην επιφάνεια του βυθού της θάλασσας θρυμματίζει τα κοράλλια, προκαλεί ζημιά στα ενδιαιτήματα, ανακατεύει τον βυθό αναποδογυρίζοντας βράχους και ογκόλιθους, καταστρέφει τους αμισγούς οργανισμούς, προκαλεί την αιώρηση ιζημάτων του πυθμένα εκ νέου. Όλα αυτά με την σειρά τους έχουν ως αποτέλεσμα την μείωση ύπαρξης διάφορων ειδών. Μάλιστα η αιώρηση των ιζημάτων στα νερά που προκαλείται από τις τράτες επηρεάζει την ικανότητα των φυκιών να φωτοσυνθέσουν και επηρεάζουν κάθε ζώο που ζεί στον πυθμένα του ωκεανού. Το 2021 μια μελέτη υπολόγισε πως οι ετήσιες εκπομπές άνθρακα από την τράτα είναι σχεδόν 1,5 δισεκατομμύριο τόνους (περίπου όσες εκπομπές άνθρακα γίνονται ετησίως από την αεροπλοΐα).

Στην ευρώπη από το 2012 μέχρι το 2016 πραγματοποιήθηκαν έντονες διαπραγματεύσεις σε στόχο την κατάργηση ή έστω τον περιορισμό της χρήσης τράτας. Εν τέλει οι διαπραγματεύσεις αυτές κατέληξαν στο να απαγορευτεί στα ευρωπαϊκά ύδατα η χρήση τράτας σε βάθη μεγαλύτερα των 800 μέτρων. Η ισπανία, ωστόσο, μετά από έντονες πιέσεις κατάφερε να διατηρήσει την

-----*Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters*-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
δυνατότητα χρήσης της τράτας σε βαθιά νερά στο τμήμα του βορειοανατολικού Ατλαντικού. Το 2014 ο αλιευτικός στόλος της Ισπανίας ήταν ο μεγαλύτερος στην ευρώπη με 9.895 πλοία ικανά να χωρέσουν τα πτώματα 379.209 τόνων. Το 2019 ήρθε στην ε.ε. μια ακόμη απαγόρευση που αφορά στη μέθοδο ψαρέματος με τράτα. Αυτή η απόφαση απαγόρευσε καθολικά την χρήση παλμών ηλεκτρικού ρεύματος στα ψάρια πριν αυτά πιαστούν στα δίχτυα της τράτας. Στην Ελλάδα τώρα η τράτα ξεκίνησε να υπάρχει στις θάλασσες το 1966 με βασιλικό διάταγμα. Από τότε μέχρι σήμερα οι ελληνικές τράτες διαλύουν τη Μεσόγειο, μια από τις πιο ταλαιπωρημένες θαλάσσιες περιοχές όσον αφορά την οικολογική καταστροφή. Και αυτό γιατί το ελληνικό κράτος φαίνεται να αποφάσισε πως μάλλον ακόμα και οι φανερές καταστροφές είναι ένα ψέμα και η τράτα δεν προκαλεί καμία ζημιά όταν κυριολεκτικά τραβά τον ωκεανό. Μετά από πιέσεις της ε.ε., βέβαια, παρατάσεις και πληρωμή προστίμων η χρήση τράτας στην Ελλάδα έχει απαγορευτεί τους μήνες από τον Ιούνιο έως και τον Σεπτέμβριο. Φυσικά οι μήνες που επιτρέπεται είναι αρκετοί για να προκαλέσουν ανεπανόρθωτες ζημιές στον βυθό και να δολοφονήσουν τεράστιο αριθμό ζώων.

Η Ελλάδα μάλιστα ήταν η χώρα που βρήκε το παραθυράκι στον κανονισμό του 2006 που απαγορεύει γενικά οποιαδήποτε χρήση τράτας πάνω από τα υποθαλάσσια λιβάδια ποσειδωνίας (*Posidonia oceanica*). Έτσι, ξεκίνησε ένα διαχειριστικό σχέδιο ερευνητικού σκοπού με το οποίο σκόπευε να αποδείξει πως η χρήση τράτας δεν επηρεάζει αρνητικά τον ωκεανό περισσότερο από 1% που ορίζεται ως νόμιμο. Παρότι το σχέδιο αυτό θεωρήθηκε ανεπαρκές από την επιτροπή εμπειρογνομόνων της ε.ε., τα πορίσματα της επιτροπής παρακάμφθηκαν από την ε.ε. και το αίτημα έγινε δεκτό. Σύμφωνα με αυτό, λοιπόν, η αλιεία στα λιβάδια της Ποσειδωνίας επιτρέπεται μόνο για τα ζώα μαρίδα και γόπα. Φυσικά ερευνητές τονίζουν πως οι έλεγχοι είναι ανύπαρκτοι και οι ελληνικές τράτες καταστροφικές στο πέρασμα τους. Στην Ελλάδα σήμερα τα ζώα που πιάνονται από τις τράτες και θεωρούνται "παρεμπίπτοντα αλιεύματα" αφορούν περίπου το 40% των αλιευμάτων.

Ένα άλλο είδος ψαρέματος γνωστό για την ανυπολόγιστη περιβαλλοντική καταστροφή που προκαλεί είναι το ψάρεμα με **δυναμίτη** ή άλλους εκρηκτικούς μηχανισμούς που πριν κάποια χρόνια αποτελούσε μια από τις πιο διαδεδομένες πρακτικές. Σήμερα παρόλο που στις περισσότερες χώρες έχει απαγορευτεί, πολλοί αλιείς συνεχίζουν να την χρησιμοποιούν παράνομα. Οι δολοφόνοι ισχυρίζονται πως με αυτό τον τρόπο ψαρέματος ευνοούν το περιβάλλον δημιουργώντας νέο χώρο για άλλα ψάρια ή μικρότερης ηλικίας ώστε αυτά να μεγαλώσουν. Πριν καν αναφέρουμε τις επιπτώσεις που φέρει αυτό το είδος ψαρέματος στο περιβάλλον να πούμε πως τα παραπάνω επιχειρήματα των ψαράδων μας φαίνονται τουλάχιστον αστεία. Παρόλα αυτά σημαντικές είναι οι έρευνες που επισημαίνουν πως η ρίψη δυναμίτη καταστρέφει τα καταφύγια υποθαλάσσιας ζωής. Ειδικότερα, ο δυναμίτης καταστρέφει 100 μέτρα περίπου (ανάλογα την ποσότητα δυναμίτη) από το σημείο ρίψης και 100 μέτρα γύρω από αυτό, χτυπώντας τα υποθαλάσσια ενδιαίτηματα, ενώ δημιουργεί ανυπολόγιστη ζημιά σε οικοτόπους που μετά το χτύπημα αδυνατούν να ανακάμψουν αφού ο ρυθμός ανάπτυξης τους είναι ιδιαίτερα αργός. Τέλος, να αναφέρουμε πως με την πρακτική αλιείας με δυναμίτη εκτός από τα θαλάσσια ζώα που ο ψαράς θέλει να δολοφονήσει πάντα σκοτώνονται και πολλά άλλα όπως φώκιες και άλλα είδη που οδηγούνται στον αφανισμό. Συχνά ακόμα και οι ίδιοι οι δολοφόνοι επηρεάζονται από την έκρηξη με ατυχήματα ή και θάνατο. Αυτό βέβαια για εμάς είναι ευχή και χαρά.

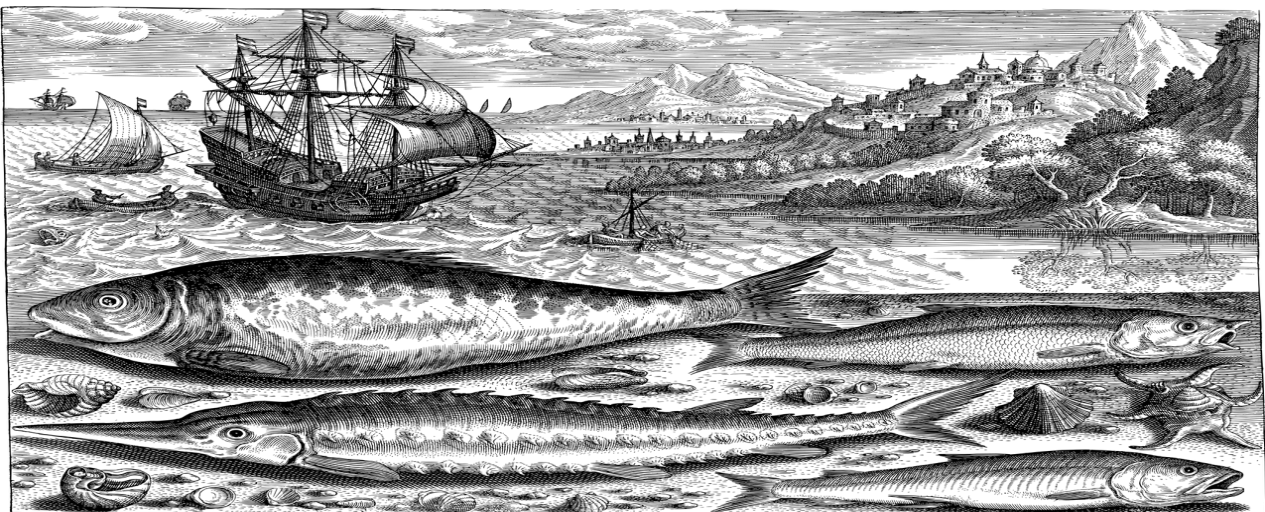
Οι μέθοδοι ψαρέματος με τράτα και δυναμίτη αποτελούν κάποια μόνο από τα παραδείγματα καταστροφής του πλανήτη από το κυνήγι ζώων της θάλασσας. Θα αναφέρουμε κάποια ακόμα από τα κατορθώματα του "ρυθμιστή περιβάλλοντος" ανθρώπου που καταστρέφουν τον πλανήτη και

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
στερούν την ζωή των ατόμων που ζουν στην θάλασσα.

Αρκετά επιβλαβές για το περιβάλλον είναι και το **ghost fishing**. Με λίγα λόγια αυτό σημαίνει τα δίχτυα-φαντάσματα τα οποία είτε ξεχνούν, είτε πετούν οι ψαράδες. Τα δίχτυα αυτά παραμένουν στην θάλασσα συνεχίζοντας να εγκλωβίζουν ζώα τα οποία φυσικά χάνουν την ζωή τους κυρίως από αστία ή έλλειψη οξυγόνου. Ένα άλλο παράδειγμα αποτελεί το **πυροφάνι**, μια διαδικασία ψαρέματος κατά την διάρκεια της οποίας ο δολοφόνος κρατώντας φανάρια πετρελαίου, δάδες και πλέον φακούς μεγάλης έντασης προσελκύει με το φως μεγάλους αριθμούς ζώων, μεταξύ των οποίων και γόνους. Μόλις τα ζώα πλησιάσουν αρκετά ο ψαράς τα εγκλωβίζει με απόχες δολοφονώντας τα. Ένα ακόμα είναι η γαλαζόπετρα (θεικός χαλκός), μια αρκετά τοξική ουσία που χρησιμοποιείται κυρίως για το ψάρεμα χταποδιών από τους ψαροτουφεκάδες. Παρόλο που αυτή η μέθοδος έχει απαγορευτεί εξαιτίας κυρίως καταστροφικών επιπτώσεων που προκαλεί στα θαλάμια, πολλοί σήμερα την χρησιμοποιούν. Συνήθως οι ψαράδες πετούν την γαλαζόπετρα μέσα στην θαλάμη, που αποτελεί το σπίτι ή την κρυψώνα του χταποδιού, τότε το ζώο λόγω της τοξικής μόλυνσης απομακρύνεται και πλέον είναι ευάλωτο στον εκάστοτε δολοφόνο. Η θαλάμη εννοείται και ότι μετά την ρίψη του χημικού έχει καταστραφεί.

Τελευταία θα αναφέρουμε την φαλινοθηριαν ένα ακόμα είδος ψαρέματος που παρ όλη την σχεδόν καθολική της απαγόρευση σε παγκόσμιο επίπεδο, προκαλεί έντονους προβληματισμούς. Όσον αφορά τις καταστροφικές επιπτώσεις που προκαλεί αυτές δεν αφορούν μόνο την εξόντωση ενός είδους αλλά και την έντονη μόλυνση των υδάτων από τα πλοία-εργοστάσια. Ένα στενάχωρο παράδειγμα είναι αυτό της ιαπωνίας που το 2011 ενέκρινε προϋπολογισμό 18 εκατομμυρίων τα οποία εν τέλει ξεπέρασαν τα 28 εκατομμύρια με στόχο την ενίσχυση της φαλινοθηρίας. Την ίδια στιγμή στην χώρα είχε δοθεί οικονομική στήριξη από πολλές ΜΚΟ με στόχο την αντιμετώπιση της οικολογικής καταστροφής της Φουκοσίμα. Τέλος και παρόλο που τον τελευταίο χρόνο έχει απαγορευτεί σε όλες τις χώρες της ε.ε. θα αναφέρουμε για ένα είδος ψαρέματος που έχει προκαλέσει σοβαρές οικολογικές καταστροφές. Το ψάρεμα με ηλεκτροσόκ είναι υπαίτιο για την ερήμωση πολλών υδάτινων περιοχών όπως μεγάλα κομμάτια του έβρου το 2012. Ο ηλεκτρισμός χτυπάει συνήθως με 1000 βολτ θανατώνοντας όποιο άτομο βρίσκεται σε κοντινή περιοχή. Πολλά από τα ζώα που χάνουν την ζωή τους δεν είναι καν χρήσιμα για τον ψαρά και πετιούνται. Συνήθως τα άχρηστα πτώματα που δεν μπορούν να πουληθούν αφού δεν ανήκουν στην γκάμα ψαριών για κατανάλωση, ανήκουν στον πληθυσμό της άγριας πανίδας που βρίσκεται υπό εξαφάνιση.

Θα μπορούσαμε να πούμε κι άλλα, αλλά δε θα τελειώναμε ποτέ. Από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα οι μέθοδοι κυνηγιού εκτός από δολοφονίες είναι και καταστροφικές για τον πλανήτη.

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Ιθαγενείς και κυνήγι μη ανθρώπινων ζώων

Ακόμα και ανάμεσα σε ανθρώπους που αποστρέφονται το κυνήγι, όταν η σχετική συζήτηση αφορά στις φυλές ιθαγενών που έχουν απαρνηθεί τον δυτικό πολιτισμό και ζουν στην άγρια φύση και κυνηγούν μη ανθρώπινα ζώα είτε στη στεριά είτε στα νερά (όπως οι Ινουίτ, κοινώς οι “Εσκιμώοι”), συνήθως το θέμα αντιμετωπίζεται κάπως σαν “άβατο” και οι φωνές κλειδώνουν. Έχοντας μεγαλώσει στον δυτικό πολιτισμό και μη γνωρίζοντας έτσι πώς είναι να ζεις στην άγρια φύση, σίγουρα είναι αρκετά δύσκολο να κρίνεις αιχμηρά τις επιλογές των ιθαγενών.

Ωστόσο, εδώ μας παρουσιάζονται δύο προβληματισμοί. Ο ένας αφορά στην άμεση συσχέτιση του δυτικού πολιτισμού και της καταστροφής του περιβάλλοντος με τη δολοφονία μη ανθρώπινων ζώων. Δηλαδή, το ζήτημα των μη ανθρώπινων ζώων τείνει να εντάσσεται στην ευρύτερη συζήτηση για το περιβάλλον και την οικολογία και όχι στα κινήματα για παράδειγμα της απελευθέρωσης των μαύρων ή της χειραφέτησης των γυναικών. Σαν δηλαδή να συμψηφίζεται η δολοφονία μη ανθρώπινων ζώων με την άρνηση της τεχνολογίας, με αποτέλεσμα οι φυλές ιθαγενών που μπορεί να δολοφονούν μεν μη ανθρώπινα ζώα αλλά να αρνούνται την ίδια στιγμή την τεχνολογία να κρίνονται σε γενικές γραμμές ως “εντάξει”. Αναρωτιόμαστε, όμως, εάν θα ίσχυε το ίδιο στην περίπτωση που ιθαγενείς σκότωναν γυναίκες και παιδιά για να φάνε αντί για μη ανθρώπινα ζώα. Κρίνουμε ότι αυτό δε θα αντιμετωπιζόταν σαν “εντάξει” για χάρη της άρνησης της τεχνολογίας, αλλά απεναντίας θα ήταν αφορμή για μία αιχμηρή κριτική και δράση εναντίον τους. Γι’ αυτό, λοιπόν, κρίνουμε ότι και εδώ το ζήτημα είναι ο σπισισμός και η άρνηση της αναγνώρισης των μη ανθρώπινων ζώων ως υποκειμένων με αυταξία στη ζωή αντί για απλά ένα κομμάτι στο παζλ της “οικολογίας”. Γνώμη μας φυσικά είναι πως η οικολογία αφορά στα πάντα, δηλαδή και στα ζώα -ανθρώπινα και μη ανθρώπινα-, όμως, στην περίπτωση που θίγουμε δεν πρόκειται για μία οικολογία με απελευθερωτικά προτάγματα αλλά μία κατεστημένη έννοια της οικολογίας με εξουσιαστικά χαρακτηριστικά και άρα μη χειραφετητικά.

Ο δεύτερος λόγος αφορά στην ευρεία έμμεση ή άμεση αποδοχή της “ανάγκης” για την ύπαρξη του ανθρώπινου είδους σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Πρόκειται για μία άποψη βασισμένη στο θεμέλιο του ανθρωποκεντρισμού που διαμορφώνεται χωρίς να λαμβάνει υπόψη αρχικά πως η γη δεν υπάρχει μόνο για τα ανθρώπινα ζώα. Δηλαδή, για την εγκατάσταση ανθρώπων παντού ανεξαρτήτως του αν τα μέρη αυτά ενδείκνυνται για την επιβίωση των ανθρώπων χωρίς την αναπαραγωγή και τη διαιώνιση εξουσιαστικών πρακτικών εις βάρος των υπόλοιπων πλασμάτων με τα οποία θα έπρεπε να μοιραζόμαστε τον πλανήτη. Αυτό κατά τη γνώμη μας εκπορεύεται από την αρχή που μας μεταλαμπαδεύεται από τη γέννησή μας και αφορά στη “διαιώνιση του είδους” και στην κυριαρχία του ανθρώπινου είδους -το ανώτερο όλων- επάνω στη γη. Αυτή η κυρίαρχη φιλοσοφία που υπηρετείται στην πράξη από την πλειοψηφία των κοινωνιών δε μπορεί να συμβαδίσει με την άποψη που υποστηρίζουμε, ότι το ανθρώπινο είδος οφείλει να “κάνει χώρο” και για άλλες υπάρξεις πάνω στη γη, όπως τα μη ανθρώπινα ζώα, τα οποία έχουν το ίδιο δικαίωμα να βρίσκονται σε αυτή με εμάς.

Επειδή, ωστόσο, πολλά αντιδραστικά αντανακλαστικά εγείρονται όταν ακούγονται τέτοιες απόψεις, θέλουμε να διευκρινίσουμε σε αυτό το σημείο πως δεν τασσόμαστε με θανατοπολιτικές οποιουδήποτε είδους. Κάτι τέτοιο δε συμβαδίζει κατά τη γνώμη μας με τα απελευθερωτικά προτάγματα που υποστηρίζουμε. Δε θα ήμασταν ικανοποιημένα επομένως με έναν μικρό πληθυσμό ανθρώπων που θα εξακολουθούσε να λειτουργεί εξουσιαστικά. Εξού και ότι κρατικές πολιτικές ευγονικής ή/και “ελέγχου της γεννητικότητας” και ούτω καθεξής μας είναι απεχθείς.

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

Για να γίνουμε επομένως πιο σαφείς, το ζήτημα της ανθρώπινης επέλασης και κυριαρχίας σε σχέση με το κυνήγι μη ανθρώπινων ζώων από μεριάς ιθαγενών συνδέεται με το εξής δεδομένο. Υπάρχουν μέρη πάνω στον πλανήτη όπου η επιβίωση είναι εφικτή και μόνο μέσω της γεωργίας ή -σε περίπτωση ειδικά άρνησης και της γεωργίας σαν μέθοδο διαχείρισης της γης- με τροφосуλλογή. Ο άνθρωπος εξάλλου έχει αποδειχτεί πως δε χρειάζεται να καταναλώνει πτώματα για να επιβιώσει. Με λίγα λόγια, αυτό που επιχειρούμε να υποστηρίξουμε είναι πως όταν η φιλοσοφία με την οποία εκκινείται η πορεία της ζωής είναι η αναγνώριση της αυταξίας των μη ανθρώπινων ζώων, τότε κατά τη γνώμη μας η εγκατάσταση ή η παραμονή σε μέρη όπου πρέπει να δολοφονήσεις για να ζήσεις δεν αποτελεί επιλογή και σίγουρα η δολοφονία δε γίνεται αντιληπτή σαν “αναγκαίο κακό”. Σε αντίθετη περίπτωση, λαμβάνει χώρα μία με σπισιστικά αντανακλαστικά επιβίωση εις βάρος των “από κάτω”, όπως συμβαίνει δηλαδή κατά κόρον ήδη εδώ και αιώνες. Εξάλλου σε έσχατες συνθήκες όπου ή σκοτώνεις ή σε σκοτώνουν για να ζήσεις, κανείς δε σου εγγυάται πως δε θα γίνεις και κανίβαλος/η/ο. Τέτοια παραδείγματα υπάρχουν έτσι κι αλλιώς ήδη στην ιστορία της ανθρώπινης ύπαρξης.

Κλείνοντας, σε καμία περίπτωση δεν υποκρινόμαστε τις ειδικές και αναγνωρίζουμε πως μιλάμε “εκ του ασφαλούς” ζώντας σε αστικά διαμερίσματα μέσα σε πόλεις. Θεωρούμε, ωστόσο, πως έχοντας κάποια δεδομένα, μπορούμε εύλογα να θίξουμε και αυτό το ζήτημα και να ανοίξει ένας γόνιμος διάλογος σχετικά με το “αναγκαίο κακό” της κυνηγετικής δράσης και των -κατά τα άλλα προσφιλών σε εμάς- ιθαγενικών φυλών. Δεν υποτιμούμε, έτσι κι αλλιώς, τη δυσκολία του να υπερπηδήσεις αιώνες καλλιεργημένης κουλτούρας ζωής και τις αντίστοιχες παραδόσεις που τη συνοδεύουν και την ακολουθούν από γενιά σε γενιά. Παρ’ όλα αυτά αν στεκόμασταν στη διατήρηση των παραδόσεων και της εκάστοτε κουλτούρας, είμαστε αρκετά σίγουρα πως δε θα γράφαμε αυτό το κείμενο. Ίσως υποστηρίζαμε και ότι η κλειτοριδεκτομή είναι γενικά...“οκ”.

Παραθέτουμε σε μετάφραση ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο του Jim Robertson “*Exposing the Big Game: Living Targets of a Dying Sport*”, στο σημείο που αναφέρεται στο κυνήγι των βισώνων από ιθαγενείς στο Yellowstone των ηνωμένων πολιτειών, που λαμβάνει χώρα ως κομμάτι της παράδοσής τους:

“70 μίλια βορειοδυτικά του Yellowstone (και 70 μίλια πέρα από το επιτρεπόμενο εύρος βισώνων τώρα ή στο προβλέψιμο μέλλον), ο ποταμός περνά από μια περιοχή που ορίζεται ως κρατικό μνημείο της Μοντάνα που τιμά το *Madison Buffalo Jump*. Σε ένα τελετουργικό πολύ πιο ανόητο από το “*Running of the Bulls*” της Ισπανίας, αυτόχθονες άνθρωποι (δοξασμένοι ως υπεύθυνοι της γης και μυθοποιημένοι για το ότι είχαν μια ιδιαίτερη σχέση με τα ζώα που σκότωναν) κυνήγησαν κοπάδια τρομοκρατημένων βισώνων οδηγώντας τα σε γκρεμούς, καταστρέφοντας περισσότερα από όσα θα μπορούσαν ποτέ να χρησιμοποιήσουν. Τα σπασμένα κόκαλα αυτών των άτυχων, μερικά από τα οποία υπέφεραν για ώρες καθώς οι επιτιθέμενοι σφάγιαζαν το ένα μετά το άλλο από τα κοπάδια τους, βρίσκονταν σε βάθος 30 μέτρων σε μερικές από αυτές τις τοποθεσίες. Το «άλμα» των βούβαλων, όπως ευγενικά ονομάζεται, ήταν μια συνήθης πρακτική κυνηγιού για φυλές κατά μήκος του *Rocky Mountain*. Στις 29 Μαΐου 1805, σε μια καταχώριση στα περιοδικά του *Lewis* και του *Clark*, ο *Captain Meriwether Lewis* περιέγραψε μια τυπική σκηνή: Μέχρι σήμερα περάσαμε ... τα ερείπια τεράστιων σφαγίων του Μπάφαλοου, τα οποία είχαν οδηγηθεί πάνω από ένα γκρεμό 120 ποδιών από τους Ινδιάνους και χάθηκαν. Το νερό φάνηκε να έχει παρασύρει ένα μέρος του σωρού της σφαγής και ακόμα παρέμειναν τα θραύσματα τουλάχιστον εκατό σφαγίων ... δημιούργησαν μια φρικιαστική δυσωδία. Με αυτόν τον τρόπο, οι Ινδοί του Μισσούρι καταστρέφουν τεράστια κοπάδια βουβάλων μονομιάς”.

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – *It’s time to hunt the hunters*-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν προβολούν τους φίλους μου-----

-----'Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Δράσεις ενάντια στο κυνήγι και το ψάρεμα

Ο σύγχρονος πολιτισμός θέτοντας στο επίκεντρο την ανθρώπινη ύπαρξη και τις ανάγκες της, μας φέρνει αντιμέτωπα με μια άβολη αλήθεια, ότι αυτός έχει οικοδομηθεί πάνω στις εκατόμβες μη ανθρώπινων ζώων. Η συνειδητοποίηση ότι το θεμέλιο του βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στην εφαρμογή της βαναυσότητας πάνω στα όντα αυτά, αλλά και στη φύση που μας περιβάλλει γενικότερα, δεν μας αφήνει άλλη επιλογή από το να εναντιωθούμε σ' αυτόν τον πολιτισμό και τις αξίες του.

Hunt Sabotage

Το σαμποτάζ κυνηγιού είναι η άμεση δράση που αναλαμβάνουν ακτιβιστά υπέρ των δικαιωμάτων ή/και της απελευθέρωσης των μη ανθρώπινων ζώων με σκοπό να εμποδίσουν την κυνηγετική δραστηριότητα. Οι *saboteurs* συνήθως χρησιμοποιούν σπρέι σιτρονέλλας για να καλύψουν τη μυρωδιά του κυνηγούμενου ζώου έτσι ώστε να μη μπορούν τα “κυνηγόσκυλα” και οι κυνηγοί να το εντοπίσουν. Άλλες μέθοδοι που χρησιμοποιούν είναι οι ηχητικοί και οι οπτικοί αντιπερισπασμοί, η καταστροφή κυνηγετικών πύργων, η επίθεση σε κυνηγετικούς συλλόγους και η εισβολή σε κυνηγετικά κτήματα και φάρμες με σκοπό να αποπλίσουν τις παγίδες ζώων.

Η περίπτωση του ηνωμένου βασιλείου

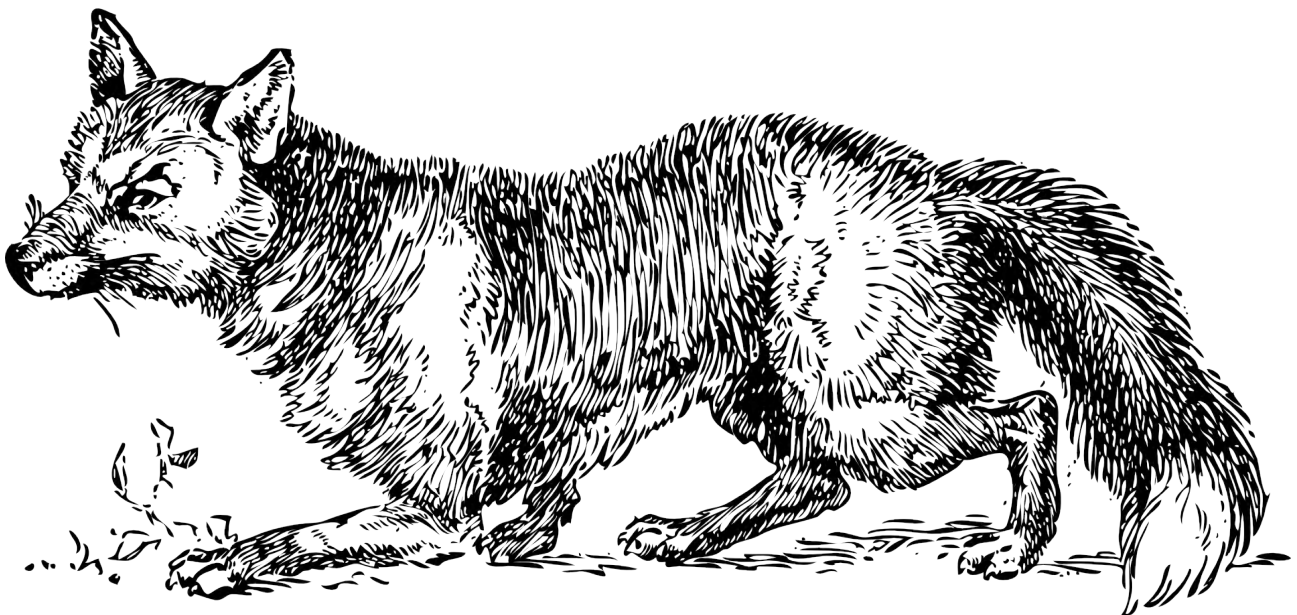
Το ηνωμένο βασίλειο έχει μακρά ιστορία στο σαμποτάζ κυνηγιού, γεγονός στο οποίο έχει παίξει αρκετά σημαντικό ρόλο η νομοθεσία. Εκεί, επικρατεί ένας διαχωρισμός μεταξύ *hunting* και *shooting*, με το shooting (κυνήγι με όπλα) να αφορά στο bird hunting (κυνήγι πουλιών) και το hunting στα υπόλοιπα θηλαστικά, π.χ. συνήθως στο κυνήγι αλεπούς, ελαφιού, μινκ ή στο κυνήγι με “κυνηγόσκυλα”.

Το shooting είναι νόμιμο με την προϋπόθεση οι κυνηγοί να έχουν άδεια οπλοφορίας και ασφάλιση, έτσι πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι ετησίως κυνηγούν στο ηνωμένο βασίλειο με όπλα. Το hunting στο ηνωμένο βασίλειο, με εξαίρεση τη βόρεια ιρλανδία, έχει θεωρητικά απαγορευτεί. Στη σκωτία αυτό συνέβη με το νόμο για την προστασία των άγριων θηλαστικών (*Protection of Wild Mammals (Scotland) Act*), νόμο του σκωτσέζικου κοινοβουλίου που ψηφίστηκε τον Φεβρουάριο του 2002 και τέθηκε σε εφαρμογή 1 Αυγούστου του 2002, καθιστώντας τη σκωτία το πρώτο τμήμα του ηνωμένου βασιλείου που απαγόρευσε το παραδοσιακό κυνήγι της αλεπούς και το κυνήγι του λαγού. Στην αγγλία και την Οσαλία το hunting απαγορεύτηκε με το νόμο περί κυνηγιού (*Hunting Act*) του 2004 (c 37), που τέθηκε σε ισχύ στις 18 Φεβρουαρίου 2005. Αυτός ένας νόμος του Κοινοβουλίου του ηνωμένου βασιλείου που απαγορεύει το κυνήγι άγριων θηλαστικών (κυρίως αλεπούδων, ελαφιών, λαγών, ασβών και μινκ) με σκύλους.

Ο νόμοι αυτοί δεν καλύπτουν τη χρήση σκύλων κατά τη διαδικασία αναζήτησης αγνώστου άγριου θηλαστικού, ούτε επηρεάζουν το drag hunting ή το υποτιθέμενο trail hunting (“κυνήγι ιχνών”). Το drag hunting αποτελεί γι' αυτούς μια μορφή ιππικού αθλήματος (equestrian sport), όπου έφιπποι αναβάτες ακολουθούν μια προκαθορισμένη τεχνητή μυρωδιά γύρω από μια καθορισμένη διαδρομή. Ο κυνηγός σέρνει ένα υλικό εμποτισμένο με γλυκάνισο ή άλλη ισχυρή ουσία, το οποίο

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
στη συνέχεια ακολουθούν τα “κυνηγόσκυλα”, τα οποία εκπαιδεύονται γι’ αυτό το λόγο. Το trail hunting, από την άλλη, είναι μια δραστηριότητα που οι παραδοσιακοί κυνηγοί αλεπούδων ισχυρίζονται ότι διεξάγουν από τότε που το κυνήγι αλεπούδων έγινε παράνομο το 2004. Αντί να κυνηγούν και να σκοτώνουν ένα ζωντανό θηλαστικό, το "κυνήγι ιχνών" είναι ο ισχυρισμός των κυνηγών ότι ακολουθούν μια τεχνητή μυρωδιά που έχει τοποθετηθεί εκ των προτέρων. Πάνω από 9 φορές στις δέκα οι κυνηγοί δεν αφήνουν ποτέ ίχνη και ακόμη και όταν το κάνουν είναι συνήθως για να έχουν άλλοθι σε περίπτωση που το χρειαστούν αργότερα.

Ένα άλλο παράδειγμα βρίσκεται στη σκωτία. Εκεί το κυνήγι της αλεπούς (fox hunting) συνεχίζεται επειδή οι ρήτρες εξαίρεσης στη νομοθεσία λειτουργούν ως παραθυράκια που επιτρέπουν τη συνέχιση του κυνηγιού με το πρόσχημα της καταπολέμησης παρασίτων. Επιπλέον, ο νόμος απαγορεύει το σκόπιμο κυνήγι, αλλά επιτρέπει την "τυχαία" θανάτωση της αλεπούς από κυνηγόσκυλα ή τη χρήση αγέλης σκύλων για να "ξετρυπώσουν", δηλαδή να κυνηγήσουν αλεπούδες εκτός κάλυψης, εφόσον η πρόθεση είναι να πυροβολήσουν την αλεπού μόλις εμφανιστεί. Εν ολίγοις, στο ηνωμένο βασίλειο το κυνήγι εξακολουθεί να πραγματοποιείται, ενώ ακόμα και οι ανεπανάληπτες παραβιάσεις του νόμου από τους κυνηγούς δεν έχουν κάποια συνέπεια επάνω τους. Αυτό συμβαίνει και διότι, πέρα από τα νομικά παραθυράκια, το κυνήγι στο ηνωμένο βασίλειο είναι και ταξικό προνόμιο της αριστοκρατίας, ενώ μέλη των κυνηγών είναι συχνά και πρόσωπα σε υψηλές θέσεις, όπως μπάτσοι και δήμαρχοι.

Οι saboteurs στο ηνωμένο βασίλειο κατά βάση σαμποτάρουν το drag hunting. Η άμεση δράση, τακτική που φέρνει σε άμεση επαφή τα σαμποτέρ με τους κυνηγούς, έχει φέρει ως αποτέλεσμα αρκετά ακτιβιστά να τραυματιστούν ή να σκοτωθούν τόσο από τους field riders, όσο και από τους terrier men. Οι field riders είναι οι αναβάτες αλόγων που επιβλέπουν το κυνήγι που γίνεται στην πράξη από “κυνηγόσκυλα”, και αναλόγως την θέση τους στην ιεραρχία φοράνε και διαφορετικό χρώμα ρούχου, οπότε διακρίνονται σε redcoats, greencoats κ.α.. Οι terrier men είναι αυτοί που έχουν στην κατοχή τους τα “κυνηγόσκυλα” και τα εκπαιδεύουν. Κατά τη διάρκεια του κυνηγιού κυκλοφορούν με κλουβιά για να πάρουν κάποιο σκυλί σε περίπτωση που κάτι προκύψει και επίσης αν κάποιο μη ανθρώπινο ζώο καταφέρει να σκάψει κάποια τρύπα στο έδαφος για να κρυφτεί, αυτοί πάνε και σκάβουν τις τρύπες για να πάει μετά το σκυλί να το αιχμαλωτίσει/σκοτώσει. Στην πράξη, οι field riders είναι αυτοί που τηρούν φαινομενικά το νόμο,

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It’s time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
ενώ οι terrier men είναι αυτοί που δρουν παράνομα ως μπράβοι του κυνηγιού, φροντίζοντας για τη διεξαγωγή του και την προστασία του από σαμποτέρ. Ακτιβιστά που στέκονται εμπόδιο στους terrier men, όταν για παράδειγμα αυτοί πάνε να σκάσουν τις τρύπες στις οποίες έχουν κρυφτεί μη ανθρώπινα ζώα για να γλιτώσουν από τους κυνηγούς, έχουν υποστεί σωματική βία από αυτούς τους μπράβους, οι οποίοι συχνά κουβαλούν μαζί τους εξοπλισμό, όπως πτυσσόμενα γκλοπ, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο. Υπάρχουν πάμπολες αναφορές στο διαδίκτυο σε σχέση με τη βία των κυνηγών απέναντι σε saboteurs. Ένας εξ αυτών αναφέρει σε άρθρο του “Με έχουν γρονθοκοπήσει, κλωτσήσει, φτύσει και ξυλοκοπήσει με ράβδους κατά τη διάρκεια του σαμποτάζ και άλλοι/ες saboteurs έχουν υποστεί πολύ χειρότερα”.

Δολοφονίες hunt saboteurs από κυνηγούς στη βρετανία

Οι πιο γνωστές δολοφονίες hunt saboteurs από κυνηγούς αφορούν στη βρετανία και είναι αυτές του William Sweet το 1976, του Mike Hill το 1991 και του Tom Worby το 1993. Ο William Sweet, anti-bloodsports ακτιβιστής και μέλος του LACS (League Against Cruel Sports), πυροβολήθηκε από κυνηγό κατά τη διάρκεια καυγά όπου του ζητούσε να σταματήσει να σκοτώνει πουλιά. Ο Mike Hill, hunt saboteur 18 χρονών, μαζί με άλλα δύο saboteurs στην προσπάθειά να εμποδίσουν δύο κυνηγούς από το να κατευθυνθούν με το φορτηγό -ανοιχτής οροφής- σε μια περιοχή για κυνήγι πήδηξαν και ανέβηκαν στην πλάτη του φορτηγού. Ο οδηγός, ο Summersgill, επιτάχυνε και οδήγησε για απόσταση περίπου 5 μιλίων σε ελικοειδείς επαρχιακούς δρόμους με τέτοια ταχύτητα που τα τρία σαμποτέρ είχαν κολλήσει τρομαγμένα στην πλάτη του φορτηγού. Κάποια στιγμή υποστηρίζεται ότι ο Mike Hill θέλοντας να απελευθερωθεί και να κατέβει πήδηξε κάτω και εγκλωβίστηκε ανάμεσα στο φορτηγό και το τρέιλερ (που ήταν δεμένο πάνω στο φορτηγό και κουβαλούσε παγιδευμένα σε κλουβιά “κυνηγόσκυλα”), με αποτέλεσμα να σκοτωθεί. Ο Tom Worby, hunt saboteur 15 χρονών, είχε κατέβει στην πρώτη του διαδήλωση ενάντια στο κυνήγι αλεπούς, όταν ο κυνηγός Alan Ball κατευθύνθηκε με το βαν του πάνω στο σώμα των διαδηλωτριών, με αποτέλεσμα να παρασύρει τον Tom Worby, που δεν πρόλαβε να το αποφύγει, και στο τέλος να τον σκοτώσει πατώντας επάνω στο κεφάλι του με την πίσω ρόδα. Τόσο στην περίπτωση του Tom Worby όσο και του Mike Hill, δεν απαγγέλθηκε καμία κατηγορία στους δολοφόνους, ενώ ο κυνηγός που δολοφόνησε τον William Sweet έχει αφεθεί ελεύθερος, παρά την ισόβια καταδίκη του.

Παραθέτουμε σε μετάφραση τις περιγραφή των δολοφονιών του Tom Worby και του Mike Hill, όπως αυτές δημοσιεύτηκαν σε ιστοσελίδα αντιπληροφόρησης του ηνωμένου βασιλείου.

Η δολοφονία του Mike Hill

“ Φόρος τιμής στον σαμποτέρ κυνηγιού, Mike Hill

Στις 4.00 μ.μ. το απόγευμα του Σαββάτου 9 Φεβρουαρίου 1991 ο Mike Hill έγινε ο πρώτος σαμποτέρ κυνηγιού που σκοτώθηκε ενώ προσπαθούσε να προστατεύσει την άγρια ζωή.

Ο Μάικ ήταν μόλις 18 ετών και για δύο χρόνια ζούσε και ανέπνεε για τα δικαιώματα των ζώων, όχι μόνο των σκύλων και των γατών, αλλά κάθε ζωντανού πλάσματος. Ήταν vegan, εργαζόταν τόσο στο καταφύγιο Heavens

-----Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
Gate όσο και στο Κέντρο Διάσωσης Ζώων Freshfields και ήταν ενεργός sab με τους/ις Yeovil sabs και Merseyside sabs.

Ο Μάικ ήταν πολύ καλός άνθρωπος για αυτόν τον κόσμο. Δεν υπήρχε ούτε πόνος ούτε κακία στην ψυχή του. Σκεφτόταν το καλό για όλους/ες και για όλα. Ήταν ήρεμος, ταπεινός, ήσυχος και ευγενικός. Ζούσε και πέθαινε για τα πιστεύω του.

Τα γεγονότα

Στις 4 μ.μ. του Σαββάτου 9 Φεβρουαρίου, ο Mike Hill σκοτώθηκε εν δράσει ενώ προσπαθούσε να σαμποτάρει τα Cheshire Beagles με τους/ις Merseyside Hunt Saboteurs. Αυτό το άρθρο επιχειρεί να θέσει τα γεγονότα ενώπιον του κινήματος για τα δικαιώματα των ζώων και να διαλύσει μερικά από τα ξεκάθαρα ψέματα, τις διαστρεβλώσεις και τις φήμες που έχουν διατυπωθεί από την αστυνομία, τον τύπο και ορισμένους "αξιωματούχους" σε εθνικές ομάδες για τα δικαιώματα των ζώων. Παρακαλούμε να αντιγράψετε ολόκληρο ή μέρος αυτού σε οποιαδήποτε κατάλληλη δημοσίευση.

Οι Cheshire Beagles συναντήθηκαν στο Red Lion, Little Budworth, Cheshire (λίγο πιο κάτω από το Oulton Park Motorcycle Racetrack). Όλο το απόγευμα γίνονταν επανειλημμένες συμπλοκές με κυνηγούς, μπουιές σε σαμποτέρ και χρησιμοποιήθηκε ένας τροχόδεσμος εναντίον ενός σαμποτέρ του Λίβερπουλ. Προς το τέλος της ημέρας, χωρίς ακόμα να έχουν σκοτώσει κανέναν εκείνη την ημέρα, οι κυνηγοί έβαλαν τα κυνηγόσκυλα στο μικρό μπλε τρέιλερ που ρυμουλκούσε ένα ανοιχτό φορτηγάκι.

Ο κυνηγός του κυνοκομείου ή ο πληρωμένος υπάλληλος του κυνηγιού, μαζί με έναν άλλο κυνηγό, μπήκαν στο φορτηγάκι. Τρεις σαμποτέρ βρίσκονταν κοντά, οι οποίοι/ες, από παρόρμηση, πήδηξαν στο πίσω μέρος του φορτηγού ελπίζοντας να σταματήσουν τον άνδρα (Alan Summersgill) από το να οδηγήσει την αγέλη σε άλλη τοποθεσία για να συνεχίσει το κυνήγι μακριά από τους σαμποτέρ του κυνηγιού.

Ωστόσο, ο Summersgill έφυγε αμέσως με μεγάλη ταχύτητα, με τα τρία sabs να προσκολλώνται πάνω του. Για πέντε μίλια, γύρω από επαρχιακούς δρόμους, σε παγωμένες συνθήκες, ρυμουλκώνοντας μια αγέλη κυνηγόσκυλων και με τα τρία sabs σκαρφαλωμένα πάνω του, ο Summersgill οδηγούσε ακανόνιστα και με μεγάλες ταχύτητες.

Οι τρεις sabs, τρομοκρατημένοι, προσπαθούσαν να κρατηθούν και αναρωτιούνταν πού θα τους πήγαιναν αυτοί οι κυνηγοί (και για ποιο λόγο) και αποφάσισαν ότι μόλις το όχημα επιβραδυνόταν αρκετά ή σταματούσε σε μια διασταύρωση, θα πηδούσαν σαν τρελοί. Δυστυχώς, φαίνεται ότι ο Mike πανικοβλήθηκε και, φοβούμενος για τη ζωή του, πήδηξε από το αγροτικό καθώς αυτό έστριβε σε μια στροφή, έχοντας επιβραδύνει σε ταχύτητα που νόμιζαν ότι ήταν περίπου 40 km/h. Δεν κατάφερε να απομακρυνθεί σωστά από το φορτηγό και εγκλωβίστηκε ανάμεσα στο φορτηγό και το ρυμουλκούμενο, το οποίο τον συνέθλιψε.

Ο κυνηγός δεν σταμάτησε, αλλά συνέχισε για ένα ακόμη μίλι, σταματώντας μόνο όταν το δεύτερο σαμποτέρ έσπασε το πίσω παράθυρο μέσα στην καμπίνα. Το sab δέχθηκε επίθεση με μαστίγιο καθώς προσπάθησε να σταματήσει το όχημα. Μόλις σταμάτησε, το sab έτρεξε ένα μίλι πίσω, όπου το σώμα του Mike βρισκόταν πεσμένο στο δρόμο, ενώ ένα άλλο sab έτρεξε σε ένα κοντινό σπίτι για να καλέσει το ασθενοφόρο. Ο κυνηγός, Alan Summersgill, απλά έφυγε, έκανε σήμα σε ένα περιπολικό λίγο πιο μετά και αργότερα το απόγευμα παραδόθηκε σε ένα αστυνομικό τμήμα.

-----Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

...

Δεν έχουν ακόμη απαγγελθεί κατηγορίες κατά των δύο κυνηγών. Ο Σάμερσκιλ εξακολουθεί να κυκλοφορεί στο δρόμο. Εξ όσων γνωρίζουμε, οι μόνες δηλώσεις που έχει κάνει η αστυνομία στον τύπο δείχνουν ότι το θεωρούν "τροχαίο ατύχημα".

Η δολοφονία του Mike Hill κατέστρεψε την οικογένειά του, τους φίλους του, τις ομάδες σαμποτέρ κυνηγιού σε όλη τη χώρα και το Κέντρο Διάσωσης Ζώων Freshfields και το Καταφύγιο Heavens Gate.

Ο Μάικ θα ήθελε να διασφαλίσουμε ότι θα κάνουμε τρία πράγματα με το θάνατό του: Πρώτον, δεν θα ήθελε να ξεχαστεί. Το όνομά του, η αγάπη του, η στοργή του, η φροντίδα για όλους/ες και η αφοσίωσή του στο κίνημα θα συνεχίσουν να ζουν. Δεύτερον, θα ήθελε να κυνηγήσουμε την αλήθεια, να αποδώσουμε δικαιοσύνη για τον θάνατό του. ”

Η δολοφονία του Tom Worby

Παραθέτουμε αυτούσια σε μετάφραση την περιγραφή της δολοφονίας του Tom Worby, που γράφτηκε από άλλο σαμποτέρ που ήταν εκεί την ίδια μέρα.

“ Πώς ο Tom Worby, ένας σαμποτέρ κυνηγιού, σκοτώθηκε

Το Σάββατο 3 Απρίλη του 1993, περίπου 40 hunt saboteurs ήταν παρόντες/ούσες στην τελική συνάντηση των Cambridgeshire Foxhounds στο Low Farm κοντά στο Gravesley στο Cambridgeshire. Μαζί με την ομάδα των σαμποτέρ ήταν ο Tom Worby, ένας 15χρονος από το Μίλτον Κέινς, την πρώτη του μέρα που βγήκε για σαμποτάζ. Η κοπέλα του είχε δει τον πάγκο πληροφοριών για το σαμποτάζ κυνηγιού στο κέντρο της πόλης μερικές μέρες πριν και εξέφρασε ενδιαφέρον να έρθει μαζί μας. Στη συνέχεια, ήρθε με τον φίλο της για την πρώτη τους μέρα σαμποτάζ.

Όταν είδαμε το κυνήγι, μόλις είχαν αρχίσει να πλησιάζουν σε ένα δάσος γειτονικό στο Low Farm. Όλοι πήγαμε στα χωράφια έξω από το δάσος και καλέσαμε τα κυνηγόσκυλα. Κάποια βγήκαν έξω, ακολουθούμενα από έναν αγανακτισμένο huntsmaster (σ.τ.μ.: τον αρχηγό του κυνηγιού), τον Geoffrey Fox. Αφού φώναξε βρίζοντας τους σαμποτέρ, ο κύριος Φοξ επέστρεψε στο δάσος. Οι σαμποτερ έμειναν στη θέση τους και συνέχισαν να καλούν τα κυνηγόσκυλα με παρόμοια επιτυχία.

Έτσι, όλο το hunting field βγήκε έξω, συμπεριλαμβανομένων των κυνηγών και των κυνηγόσκυλων, και απλά μαζεύτηκε στα χωράφια δίπλα στους/ις σαμποτέρ. Διεξήχθησαν μερικές ζωντανές συζητήσεις μεταξύ κυνηγών και σαμποτέρ και σύντομα έγινε φανερό ότι οι κυνηγοί είχαν μόλις καλέσει την αστυνομία και περίμεναν την άφιξή της.

Μετά από λίγο έφτασε ένας αστυνομικός. Πήγε στα χωράφια και μίλησε για πολλή ώρα με τους κυνηγούς. Έπειτα, ήρθε στα sabs και ανακοίνωσε πως ένιωθε ότι παραβιάζουμε το νόμο και πως έπρεπε να φύγουμε. Οι sabs του είπαν ότι δεν ήταν δική του δουλειά και ότι απλώς κάθονταν στον ήλιο και δεν παραβίαζαν κανένα νόμο. Στη συνέχεια, ο αστυνομικός επέστρεψε στους κυνηγούς και μετά από λίγη ώρα πέρα δώθε, και όταν έγινε σαφές ότι η αστυνομία δεν ήταν σε θέση να διώξει τα saboteurs και δεν ήταν πρόθυμη να διαθέσει περισσότερους πόρους γι' αυτή την επιχείρηση, το

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
κυνήγι ζαφνικά έφυγε να επιστρέψει στο Low Farm.

Οι σαμποτέρ ακολουθήσαμε σε απόσταση. Τότε δεν ξέραμε τι σχεδίαζαν να κάνουν οι κυνηγοί. Ωστόσο, αργότερα στο δικαστήριο ο κυνηγός είπε ότι είχε αποφασίσει να σταματήσει για εκείνη τη μέρα και ότι διέταξε τον κυνηγό Anthony Ball να μαζέψει τα πράγματά του. Ο κύριος Μπαλ ήταν ένας πολύ οξύθυμος άνθρωπος, που γινόταν εύκολα πολύ επιθετικός. Λίγες μόλις εβδομάδες νωρίτερα είχε κατέβει από το άλογό του και επιτέθηκε πεζός σε σαμποτέρ, υποστηριζόμενος από άλλους τραμπούκους κυνηγούς. Ένας/μία σαμποτέρ έμεινε αναισθητός/η μετά από αυτή την επίθεση, καθώς είχε χτυπηθεί στο κεφάλι από τη γυναίκα κυνηγό που κατέχει το Low Farm. Υπήρχαν επίσης πολλές περιπτώσεις που ο κ. Μπαλ είχε προσπαθήσει να εμβολίσει ή είχε απειλήσει να εμβολίσει ή είχε πραγματικά εμβολίσει οχήματα σαμποτέρ με το κυνηγετικό του βαν. Έχουμε μετρήσει 27 περιστατικά για τα οποία διαθέτουμε αποδείξεις μέσω βίντεο ή φωτογραφίες του Mr Ball να χρησιμοποιεί βία κατά των σαμποτέρ τα τελευταία χρόνια.

Σε κάθε περίπτωση, τη συγκεκριμένη μέρα, οι σαμποτέρ ακολούθησαν τον Mr. Ball και τα κυνηγόσκυλα και τους άλλους κυνηγούς πίσω στο Low Farm. Εκεί παρατηρήσαμε τον κ. Μπαλ να φορτώνει τα κυνηγόσκυλα και τα άλογα στο κυνηγετικό του βαν. Ενώ όλοι οι άλλοι κυνηγοί ήταν ακόμα τριγύρω και έπιναν και κουβέντιαζαν, ο κ. Μπαλ μπήκε στο βαν μαζί με τον γιο του, Κρίστοφερ Μπαλ, τον κύριο terrierman του κυνηγιού, και τον φροντιστή (sic!) των σκύλων. Στη συνέχεια οδήγησε το βαν πίσω προς το δρόμο.

Όταν οι sabs είδαν αυτό να συμβαίνει, ανέβηκαν κι αυτοί/ές το μονοπάτι προς το δρόμο. Ήταν στην αρχή περίπου 500 γιάρδες μπροστά από το κυνηγετικό βαν. Ήμασταν σε δίλημμα για όλα αυτά, καθώς δεν ξέραμε αν οι κυνηγοί όντως σταματούσαν για σήμερα ή αν απλώς προσπαθούσαν να μετακινηθούν κάπου αλλού για να συνεχίσουν το κυνήγι. Σε κάθε περίπτωση, κατά την επιστροφή στο δρόμο με τα πόδια, τα sabs χωρίστηκαν. Υπήρχε ένας κύριος όγκος από sabs πιο πίσω, μετά υπήρχε μια μικρότερη ομάδα από sabs, και στη συνέχεια δύο sabs πιο πάνω στο μονοπάτι σχεδόν πίσω στο δρόμο. Εγώ ήμουν ένας από αυτούς τους δύο.

Όταν το κυνηγετικό βαν έφτασε στην πρώτη κύρια ομάδα σαμποτέρ, οι σαμποτέρ δεν εγκατέλειψαν απλώς το μονοπάτι, καθώς θεωρήθηκε ότι ήταν καλή ιδέα να καθυστερήσουν τους κυνηγούς σε περίπτωση που ήθελαν να συνεχίσουν το κυνήγι κάπου αλλού. Όταν όλα τα sabs θα επέστρεφαν στο δρόμο, θα ήταν πολύ πιο εύκολο να τους ακολουθήσουν. Έτσι, ορισμένα sabs κάθισαν ακόμη και κάτω στο μονοπάτι προσπαθώντας να εμποδίσουν το όχημα.

Ωστόσο, το κυνηγετικό βαν του κ. Ball προχωρούσε στο δρόμο προσπαθώντας να περάσει μέσα από την ομάδα των sabs, πάντα με σταθερό αργό ρυθμό. Οι άνθρωποι που κάθονταν απλά απομακρύνονταν το τελευταίο δευτερόλεπτο, καθώς ο κ. Ball δεν σταματούσε. Δεν υπήρξε καθόλου βία ή απειλή από τα sabs. Ήταν απλώς θέμα καθυστέρησης του βαν.

Μετά από λίγο το βαν κατάφερε να περάσει αυτή την ομάδα των sabs και ανέπτυξε ταχύτητα πολύ γρήγορα. Σύντομα πλησίαζε την επόμενη ομάδα των sabs. Ο δρόμος στένευε σε αυτό το σημείο, με ένα απότομο χαντάκι στα δεξιά και ένα μικρό περιθώριο ύψους ενός ποδιού και έναν πυκνό φράκτη στα αριστερά. Ο κ. Ball επιτάχυνε όλο και περισσότερο και έπεσε κατευθείαν πάνω σε αυτή την ομάδα sabs, οι οποίοι δεν προσπαθούσαν καν να τον καθυστερήσουν σε αυτό το στάδιο.

Όταν οι sabs συνειδητοποίησαν ότι ο κ. Ball δεν επρόκειτο να επιβραδύνει και στην πραγματικότητα οδηγούσε κατ' ευθείαν προς το μέρος τους, πήδηξαν στην άκρη και κατέβηκαν στο χαντάκι στα δεξιά. Μόνο ο Tom Worby δεν κατάφερε να το κάνει αυτό πια, καθώς βρισκόταν πολύ

-----Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
μακριά στα αριστερά. Έκανε στην άκρη προς τη μόνη κατεύθυνση που μπορούσε να πατήσει, η οποία
ήταν ανάμεσα στον φράχτη και το φορτηγάκι. Βασικά δεν υπήρχε καθόλου χώρος, καθώς το
φορτηγάκι ήταν τόσο φαρδύ.

Ο Tom Worby πιάστηκε στον αριστερό καθρέφτη και σύρθηκε μαζί με το όχημα για περίπου
50 μέτρα. Ούρλιαξε με όλη του τη φωνή, χτυπώντας στο πλάι του φορτηγού, στην πόρτα. Στη συνέχεια
έχασε τη λαβή του και γλίστρησε προς τα κάτω, αναπήδησε πίσω στον φράχτη και έπεσε ξανά
μπροστά κάτω από τον αριστερό πίσω τροχό. Το φορτηγάκι πέρασε πάνω από το κεφάλι του.
Μπορούσε κανείς να δει το φορτηγάκι να σηκώνεται λίγο όταν πέρασε πάνω από το κεφάλι του.

Το κυνηγετικό βαν δε σταμάτησε. Πήρε ακόμα μεγαλύτερη ταχύτητα και προσπέρασε τα δύο
saboteurs που βρίσκονταν πιο πάνω στο δρόμο, που ήταν τόσο σοκαρισμένα με αυτό που είχε συμβεί
που δεν μπορούσαν να κουνηθούν. Και τότε το βαν επέστρεψε κατευθείαν στα κυνοκομεία, όπου
σύνημα έφτασαν εκατοντάδες αστυνομικοί για να προστατεύσουν τον κ. Bal.

Οι σαμποτέρ έτρεξαν προς τον Tom Worby και προσπάθησαν να τον παρηγορήσουν.
Αιμορραγούσε από τα αυτιά και τη μύτη του, αλλά είχε ακόμα τις αισθήσεις του. Οι σαμποτέρ
φώναζαν για βοήθεια. Κάποιοι κυνηγοί που ήταν πεζοί σε κοντινή απόσταση γελούσαν και
ανακοίνωναν το όλο θέμα ως νίκη γι' αυτούς, και μάλιστα απειλούσαν τους/ις sabs που εξέφρασαν
την επείγουσα ανάγκη να καλέσουν ασθενοφόρο.

Τελικά, ο ένας αστυνομικός που ήταν παρών ενημερώθηκε και κάλεσε ασθενοφόρο. Πριν
φτάσει το ασθενοφόρο, ο Τομ πέθανε στην αγκαλιά της φίλης του.”

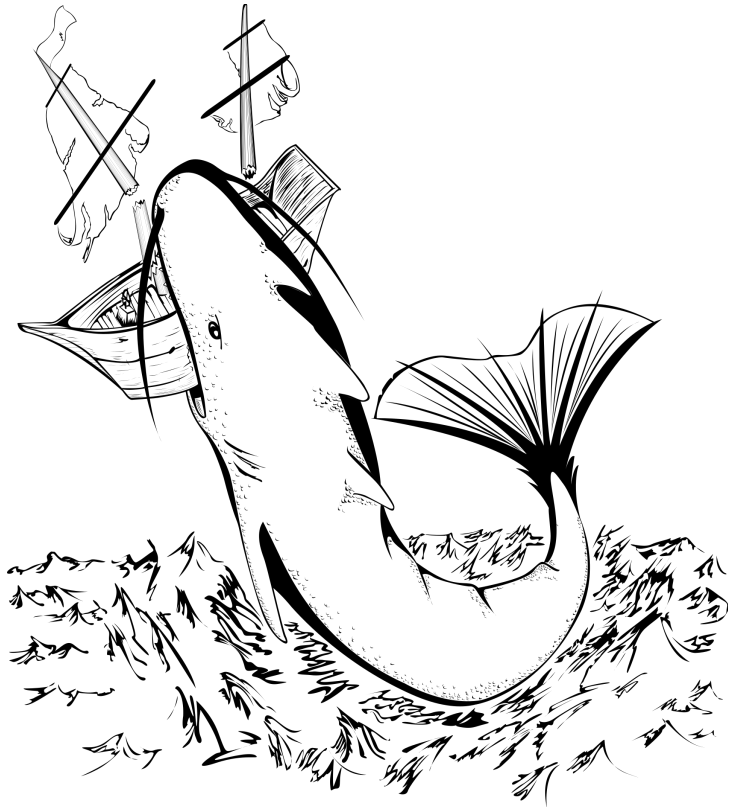

-----Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Δράσεις ενάντια στο ψάρεμα

Όσον αφορά στις δράσεις που γίνονται ενάντια στο ψάρεμα, αυτές σε παγκόσμια κλίμακα αφορούν κυρίως στο ψάρεμα μεγάλων θηλαστικών, όπως οι φάλαινες, οι καρχαρίες και τα δελφίνια, καθώς και στους πνιγμούς των θαλάσσιων χελωνών από τα δίχτυα των ψαράδων στις ακτές.

Πιο συγκεκριμένα, οι κινήσεις που λαμβάνουν χώρα παγκόσμια ενάντια στη φαλαινοθηρία έχουν πάρει το όνομα **anti-whaling**. Ο όρος "αντι-φαλαινοθηρία" αναφέρεται σε δράσεις που αναλαμβάνονται από όσους/ες επιδιώκουν να τερματίσουν τη φαλαινοθηρία, είτε σε τοπικό, είτε σε παγκόσμιο επίπεδο, με στόχο την προστασία της θάλασσας. Ο ακτιβισμός αυτός αποτελεί συχνά απάντηση σε συγκεκριμένες συγκρούσεις με χώρες και οργανισμούς που υποστηρίζουν τη φαλαινοθηρία και ασκούν εμπορική και/ή ερευνητική φαλαινοθηρία, καθώς και με ομάδες αυτοχθόνων που ασχολούνται με τη φαλαινοθηρία επικαλούμενοι βιοποριστικούς λόγους. Οι δράσεις που γίνονται περιλαμβάνουν διαδηλώσεις, άμεση δράση, προβολή μέσω των μέσων μαζικής ενημέρωσης και πολιτικές αιτηματικές διαδικασίες που σκοπό έχουν την αλλαγή των κατά τόπους νομοθεσιών. Ορισμένες τάσεις κατά της φαλαινοθηρίας έχουν δεχτεί κριτική και νομικές ενέργειες θεωρούμενες ως "ακραίες" μέθοδοι, συμπεριλαμβανομένης της βίαιης άμεσης δράσης.

Η εναντίωση στο κυνήγι καρχαρία επικεντρώνεται στον τερματισμό του **shark-finning** (*stop finning*) που είναι η πράξη της αποκοπής των πτερυγίων του καρχαρία και η απόρριψη του υπόλοιπου σώματός του πίσω στον ωκεανό. Ορισμένες χώρες έχουν απαγορεύσει αυτή την πρακτική και απαιτούν να φέρνουν ολόκληρο τον καρχαρία στο λιμάνι πριν αφαιρέσουν τα πτερύγια. Έχουν απαγορεύσει, δηλαδή, το shark finning αλλά όχι γενικά το ψάρεμα καρχαρία. Σε σχέση με το **dolphin hunt**, οι πιο γνωστές φωνές εναντίωσης αφορούν στη συστηματική σφαγή δελφινιών στα νησιά φερόε.

Σε παγκόσμιο επίπεδο παρόλα αυτά οι δράσεις που γίνονται ενάντια στη κυνήγι αυτών των μεγάλων θηλαστικών προέρχονται κατά βάση από μεγάλες Μ.Κ.Ο., όπως η Sea Shepherd και η Greenpeace οι οποίες πολεμούν το παράνομο ψάρεμα και ο λόγος που αρθρώνουν εστιάζει στο περιβάλλον και το οικοσύστημα και όχι στο ζήτημα των δικαιωμάτων των μη ανθρώπινων ζώων ή της απελευθέρωσής τους. Χαρακτηριστικά, ο ιδρυτής της Sea Shepherd Paul Watson έχει δηλώσει "Τα πλοία του Sea Shepherd είναι vegan πλοία. Δεν σερβίρουμε ζωικά προϊόντα στα πλοία μας. Δεν είμαστε υποκριτές. Ωστόσο, υπάρχει μεγάλη διαφορά στο κυνήγι απειλούμενων ειδών στη φύση και

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
στη σφαγή οικόσιτων ζώων. ... Η ουσία είναι ότι η Sea Shepherd δεν διαμαρτύρεται για το τι τρώνε οι άνθρωποι, η Sea Shepherd αντιτίθεται στην παράνομη σφαγή της υδρόβιας άγριας ζωής. ... Τα πλοία μου είναι vegan επειδή είμαστε συντηρητές. Απλώς δεν υπάρχουν αρκετά ψάρια στη θάλασσα για να συνεχίσουν να τρέφονται οι συνεχώς αυξανόμενοι πληθυσμοί της ανθρωπότητας. Μέχρι το 2030 κάθε εμπορική αλιεία στον πλανήτη θα έχει καταστραφεί. Έχουμε ήδη δει την καταστροφή του βόρειου μπακαλιάρου, του ερυθρού τόνου, του πορτοκαλί μπακαλιάρου, του οδοντόψαρου της Παταγονίας και τόσων άλλων ειδών. Γίνεται ένα μεγάλο βιολογικό ολοκαύτωμα κατά της ζωής στους ωκεανούς. Είμαστε vegan επειδή είναι οικολογικό έγκλημα να τρώμε ψάρια- είμαστε vegan επειδή είμαστε υπέρμαχοι της διατήρησης της θάλασσας και όχι επειδή είμαστε ακτιβιστές για τα δικαιώματα των ζώων.”. Η Greenpeace από την άλλη δεν υποστηρίζει καν το βιγκανισμό σαν αξιακό πυλώνα της δράσης της (τα πλοία της δεν είναι vegan, σερβίζουν μάλιστα και ψάρια), ενώ προωθεί απλά την άποψη της μείωσης της κατανάλωσης ψαριών στηρίζοντας ταυτόχρονα τους “μικρούς ψαράδες” και όσες ιθαγενικές κοινότητες ζουν από τη δική τους εμπορική αλιεία. Το αστείο είναι βέβαια πως ενώ και οι δύο αυτές ΜΚΟ δηλώνουν ξεκάθαρα πως δρουν για χάρη της οικολογίας και του οικοσυστήματος και όχι της απελευθέρωσης ή των δικαιωμάτων το ζώων, έχουν διαφωνήσει επάνω στο ζήτημα του βιγκανισμού.

Δολοφονίες ακτιβιστριών υπέρ των θαλάσσιων ζώων

Οι γνωστές δολοφονίες ακτιβιστριών για τη θαλάσσια ζωή αφορούν στην Joan Root το 2006 στην Κέννα και του Jairo Mora Sandoval το 2013 στην Κόστα Ρίκα. Η Joan Root, περιβαλλοντολόγος και ακτιβίστρια κατά της λαθροθηρίας και της παράνομης αλιείας, δολοφονήθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2006, πέντε ημέρες πριν από τα 70 γενέθλιά της, από τέσσερις άνδρες που εισέβαλαν στο σπίτι της, στη λίμνη Naivasha, με καλάνσικοφ. Υπήρχαν πολλοί ύποπτοι, ανάμεσα στους οποίους λαθροθήρες των οποίων τα οικονομικά συμφέροντα απειλούνταν από τον ακτιβισμό της. Οι τέσσερις άνδρες που συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν για τη δολοφονία της δήλωσαν αθώοι και αθώωθηκαν τον Αύγουστο του 2007. Ορισμένοι που ασχολούνται με την υπόθεση πιστεύουν ότι επρόκειτο για δολοφονία κατά παραγγελία, αλλά το ερώτημα ποιος πλήρωσε γι' αυτήν παραμένει αναπάντητο. Μέχρι σήμερα, οι δολοφόνοι της δεν έχουν βρεθεί ή διωχθεί.

Ο Jairo Mora Sandoval, περιβαλλοντολόγος και ακτιβιστής για τις θαλάσσιες χελώνες, 26 χρονών από την Κόστα Ρίκα, στις 31 Μαΐου 2013 δέθηκε, ξυλοκοπήθηκε και στη συνέχεια πυροβολήθηκε θανάσιμα στο κεφάλι από λαθροθήρες θαλάσσιων χελωνών στην προσπάθειά του να προστατεύσει τις φωλιές των δερματοχελωνών. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα της 30ής Μαΐου

-----'Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν προβολούν τους φίλους μου-----
2013, ο Μόρα και τέσσερις γυναίκες ακτιβίστριες απήχθησαν από μια ομάδα μασκοφόρων. Οι γυναίκες τελικά διέφυγαν και ενημέρωσαν την αστυνομία. Το δεμένο και χτυπημένο σώμα της Μόρα βρέθηκε στην παραλία το επόμενο πρωί. Η νεκροψία διαπίστωσε ότι πέθανε από ασφυξία μετά από χτύπημα στο κεφάλι.

Δράσεις ενάντια στο κυνήγι και το ψάρεμα στην Ελλάδα

Ανά τον κόσμο οι δράσεις κατά του κυνηγιού γίνονται όλο και περισσότερες. Στην Ελλάδα κάποιες από τις δράσεις που έχουν γίνει και γνωρίζουμε ξεκινούν το 2017, όταν άτομα που μάχονται ενάντια στον σπισισμό βάζουν φωτιά σε και σπάνε τζιπ κυνηγού στου Ζωγράφου και άλλα παρεμβαίνουν στον κυνηγετικό σύλλογο της Θεσσαλονίκης σπάζοντας τη τζαμαρία και πετώντας μπογιές. Το 2018 αντισπισιστά παρεμβαίνουν στον κυνηγετικό σύλλογο Αμαρουσίου πειράζοντας τις κλειδαριές και βάζοντας με σπρέι. Την ίδια χρονιά στην Πάτρα άτομο καταφέρνει να πετάξει στην θάλασσα το καλάμι ψαρά την ώρα που αράζοντας στην προβλήτα του λιμανιού σκότωνε ψάρια. Την ίδια χρονιά άτομα εντοπίζουν κυνηγό στην Εύβοια και στην προσπάθεια τους να τον αποτρέψουν από το να μπει στο δάσος και να δολοφονήσει του παίρνουν την καρμπίνα αφήνοντας τον χωρίς όπλο. Τα άτομα αυτά μέχρι και σήμερα αντιμετωπίζουν κυρώσεις από το κράτος. Από την άλλη, πολλά είναι τα άτομα και οι συλλογικότητες που στηρίζουν και δείχνουν από τότε μέχρι σήμερα με κάθε τρόπο την αλληλεγγύη τους στα άτομα που τα έβαλαν με τον δολοφόνο-κυνηγό.

Την επόμενη χρονιά, το 2019, αντισπισιστά σπάνε την πρόσοψη του 3ου κυνηγετικού συλλόγου της Καισαριανής, άλλα τσιμεντώνουν δίχτυα ψαράδων με τσιμέντο ταχείας πήξεως στο Πέραμα και στην Μάνη αντισπισιστά αποτρέπουν ψαράδες από το ξεκινήσουν να χρησιμοποιούν το καλάμι τους και τους διώχνουν. Το 2020 στην Γαύδο όπλα ψαρέματος καταστρέφονται από αντισπισιστά που βλέποντας την φρίκη των δολοφόνων στο νησί αποφασίζουν συλλογικά να δράσουν. Την ίδια χρονιά στις 28/12 άτομα τοποθετούν εκρηκτικό μηχανισμό στον 3ο κυνηγετικό

-----'Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν προβολούν τους φίλους μου-----
σύλλογο Καισαριανής σπάζοντας όλη την τζαμαρία της πρόσοψης. Τα δύο τελευταία χρόνια οι δράσεις κατά του κυνηγιού που γίνονται στην Ελλάδα είναι κυρίως με στόχο την στήριξη των ατόμων που εμπόδισαν τον κυνηγό στην Εύβοια. Το 2021 η συλλογικότητά μας, τα *Παράσιτα*, με αφορμή το δικαστήριο που πλησίαζε εις βάρος των ατόμων της Εύβοιας βγάζει κείμενο αλληλεγγύης. Την ίδια στιγμή η *Αντισπισιστική συνέλευση* καλεί μικροφωνική παρέμβαση στο πεδίο του Άρεως με στόχο την στήριξη των ατόμων. Εκεί ακούγονται πολλές φωνές κατά του κυνηγιού. Η συλλογικότητα *Acte* βγάζει κείμενο αλληλεγγύης, ενώ αντικυνηγετικά πανό κρεμιούνται σε μέρη της Αθήνας από άτομα ή/και συλλογικότητες όπως η *Χελώνα*. Τέλος την ίδια χρονιά γίνονται παρεμβάσεις σε κυνηγετικούς συλλόγους, όπως στον Κ.Σ. Αθηνών στην Κυψέλη και στον Κ.Σ. Καλλιθέας, με σπρέι και συνθήματα κατά του κυνηγιού και υπέρ όσων ατόμων παλεύουν εναντίον των δολοφόνων.

Σίγουρα πολλές ακόμα είναι οι φορές που άτομα έχουν βρει τρόπους να σταματήσουν τις δολοφονίες ζώων. Στην Ελλάδα οι δράσεις αυτές αφορούν κυρίως στο σαμποτάζ του ψαρέματος μιας που τα καλοκαίρια μας είναι μαρτυρικά στην θέα της πληθώρας των δολοφόνων σε λιμάνια, παραλίες, ποτάμια κ.α.

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Σπισισμός – Ανθρωποκεντρισμός και το πρόταγμα της Ολικής Απελευθέρωσης

Αν κάτι μας εξοργίζει, δεν είναι μόνο η ύπαρξη των κυνηγών και των ψαράδων, ούτε φυσικά το κράτος, οι θεσμοί που έχουν θεσπίσει το κυνήγι και το ψάρεμα ως αθλήματα, έχοντας ορίσει συγκεκριμένες μέρες του χρόνου ως επιτρεπόμενες να σκοτώνεις, έχοντας νομιμοποιήσει, με λίγα λόγια, τις δολοφονίες. Είναι η κοινωνική αδιαφορία, η απάθεια και η συνενοχή στις αποτρόπαιες πράξεις που τα μη ανθρώπινα ζώα υφίστανται εδώ και αιώνες. Από τις κακοποιήσεις τους, τα βασανιστήρια στη βιομηχανία κρέατος και γούνας, στη γαλακτοβιομηχανία, στα τσίρκο, στους ζωολογικούς κήπους, στα εργαστήρια πειραμάτων και σε όλες τις υπόλοιπες δομές αιχμαλωσίας, εκμετάλλευσης ή/και δολοφονίας μη ανθρώπινων ζώων μέχρι την εξόντωση τους.

Είναι τόσο υποτιμημένη η ύπαρξη τους που μας αηδιάζει το γεγονός ότι υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ότι τα μη ανθρώπινα ζώα γεννήθηκαν μόνο και μόνο για να τους εξυπηρετούν. Και έτσι τα μη ανθρώπινα ζώα καθίστανται κυριολεκτικά μηχανές παραγωγής κέρδους, διασκέδασης και κάλυψης των όποιων άλλων επίπλαστων αναγκών του ανθρώπου. Ο άνθρωπος-ως-εξουσιαστής, πιστεύοντας εντελώς αυθαίρετα ότι είναι ανώτερος όλων των υπόλοιπων πλασμάτων με τα οποία (θα έπρεπε να) συγκατοικεί στον κόσμο αυτό, προσπαθεί με κάθε τρόπο να τα καθυποτάξει, να τα πληγώσει, να τα κάνει ιδιοκτησία του, ρούχο του, τροφή του, παιχνίδι του, θέαμα του, χόμπι του, τρόπαιο του. Τα κακοποιεί σε τέτοιο βαθμό που φτάνει μέχρι τη φυσική εξόντωση τους. Είναι εν ολίγοις οι σύγχρονοι σκλάβοι του ανθρώπου.

Η παραπάνω αντίληψη για τα μη ανθρώπινα ζώα αποτελεί θεμέλιο λίθο για τον ανθρωποκεντρικά δομημένο πολιτισμό μας. Ο **ανθρωποκεντρισμός**, ως κοινωνικό οικοδόμημα, φιλοσοφική τάση, αλλά και -σε πολλές περιπτώσεις- θρησκευτική συνιστώσα, θέτει τον άνθρωπο στην κορυφή της πυραμίδας και κρίνει τα υπόλοιπα ζώα ως κατώτερα του και άρα ως πεδία προς εκμετάλλευση και κερδοφορία. Αναπτύσσεται έτσι μία ολόκληρη κουλτούρα που ακούει στο όνομα **σπισισμός (speciesism) / ειδισμός (διάκριση με βάση το είδος)**, η οποία συντηρεί και τροφοδοτεί την κυριαρχική τάση της πλειοψηφίας του ανθρώπινου είδους απέναντι στα υπόλοιπα ζώα και καταλήγει στην αντικειμενοποίηση και εργαλειοποίηση των τελευταίων. Έτσι, τα μη ανθρώπινα ζώα δεν αναγνωρίζονται ως υποκείμενα με εγγενή αξία στη ζωή, με τις δικές τους ανάγκες και επιθυμίες, αλλά μόνο ως πόροι προς εκμετάλλευση. Απόρροια δε του ανθρωποκεντρικού μοντέλου σκέψης αποτελεί και η καταχρηστική εκμετάλλευση του φυσικού περιβάλλοντος, με αποτέλεσμα τη μετατροπή του σε τίποτε άλλο πέρα από ένα μέσο πρωταρχικής συσσώρευσης. Συνδυαστικά, μάλιστα, με την κουλτούρα του σπισισμού, το φυσικό περιβάλλον θεωρείται ιδιοκτησία του ανθρώπινου είδους και τα μη ανθρώπινα ζώα μη ισότιμοι κάτοικοι της γης, με αποτέλεσμα εκείνα να προσπαθούν να ζήσουν στο λίγο φυσικό περιβάλλον που έχει

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
απομείνει σε αυτόν τον κόσμο μετά από την ανελέητη καταστροφή του από τον άνθρωπο.

Ο σύγχρονος πολιτισμός μας ισοδυναμεί στην ουσία με βαρβαρότητα, η οποία αντανακλάται ακόμη και στις σχέσεις μεταξύ του ανθρώπινου είδους μέσω των ποικίλων εξουσιαστικών του μορφών (κράτη, πόλεμοι, ρατσισμός, πατριαρχία, ικανοτισμός, ηλικιασμός κλπ). Τα ζητήματα αυτά, δηλαδή, η σπισιστική λογική και η επακόλουθη εκμετάλλευση των ζώων, μαζί με τη λεηλασία της φύσης, αλλά και όλες οι εξουσιαστικές σχέσεις που συνδέουν τους ανθρώπους μεταξύ τους είτε κάθετα (μέσω π.χ. ευρύτερων κρατικών μηχανισμών), είτε οριζόντια (π.χ. σε ζητήματα έμφυλης βίας, εξουσίας ενηλίκων, καταπίεσης νευροδιαφορετικών ατόμων) είναι αλληλένδετα μεταξύ τους και βασίζονται στη θέληση για εξουσία επί ενός άλλου υποκειμένου, είτε ανθρώπινου, είτε μη ανθρώπινου. Είναι η ευχαρίστηση που αντλεί ο εξουσιαστής τη στιγμή που καταπιέζει ένα άλλο υποκείμενο που τροφοδοτεί αυτή τη θέληση.

Όπως λοιπόν ένας κυνηγός ή ένας ψαράς δολοφονεί από χόμπι μη ανθρώπινα ζώα, για να διασκεδάσει (για να διασκορπίσει τη μιζέρια του σε άλλα άτομα), έτσι και το αφεντικό στη δουλειά διατάσσει τους/τις υπαλλήλους (υπό-αλλήλους) του να είναι πιο παραγωγικοί/ες για να πλουτίζει σε βάρος τους. Με τον ίδιο τρόπο ο άντρας κακοποιεί τη σύντροφο του, γιατί θέλει να την εξουσιάζει. Την παντρεύεται (υπ-ανδρεύεται-υπό του άντρα), για να μπορέσει να κυριαρχήσει πάνω της. Οι δε έλληνες λεβέντες κακοποιούν μεταναστά ή μη ετεροκανονικά υποκείμενα, γιατί νιώθουν ότι θίγεται η εθνική και η αντρική τους υπερηφάνια (υπερ-φαίνω, που εμφανίζεται ως ανώτερος επί το άλλο) αντίστοιχα. Οι δάσκαλοι κατά πλειοψηφία εξουσιάζουν τα μαθητά τους ώστε αυτά να πειθαρχούν (πειθούν-άρχουν, να πείθονται σε μία αρχή-εξουσία) όχι μόνο λόγω του θεσμικού τους ρόλου αλλά και για να επιβεβαιώσουν το αίσθημα υπεροχής τους. Η κυρίαρχη επιστήμη διαγνώσκει υποκείμενα που αντιστέκονται στην επιβολή των ενηλίκων ως άτομα με “προβλήματα συμπεριφοράς” ώστε να κλινικοποιήσει την ανυπακοή στην εξουσία. Η τιθάσευση (από τον τιθασό, το εξημερωμένο ζώο) και η παραγωγή υπάκουων πολιτών προβάλλεται σαν το ξεπέραςμα κάποιας αρρώστιας. Από την άλλη, επιβεβαιώνει τους υπάκουους για τη δική τους ορθότητα.

Αυτά είναι κάποια από τα παραδείγματα που αποτυπώνουν την κυριαρχική τάση κομματιών της κοινωνίας απέναντι σε ο,τιδήποτε θεωρείται ότι είναι ή/και καθίσταται να είναι αδύναμο ή μη ισχυρό. Η ετυμολογική επαλήθευση αυτής της κυριαρχικής τάσης δεν αποτελεί τίποτε άλλο πέρα από μία ακόμη επιβεβαίωση για την ύπαρξή της, αφού από τις αρχές της ανάπτυξης του ανθρώπινου πολιτισμού η γλώσσα εδραιώνει λεκτικά και κατ' επέκταση πρακτικά και αντιστρόφως την ίδια την πραγματικότητα. Η πραγματικότητα βεβαίως είναι κάτι δυναμικό που αλλάζει, όπως και η γλώσσα, καθώς και τα δύο βασίζονται σε αυθαίρετες μεν σκοπούμενα εξουσιαστικές δε κατασκευές που διαμορφώνονται ανάλογα με τις εκάστοτε κοινωνικοπολιτικές συνθήκες.

Ως αυθαίρετη κατασκευή κρίνεται για παράδειγμα η εκ θεμελίων εξουσιαστική δομή του κράτους ως ενός συστήματος εξουσίας στο οποίο πρέπει να υπακούμε και το οποίο με πολέμους εθνικούς, φυλετικούς, θρησκευτικούς προσπαθεί να επιβληθεί πάνω στα υποτελή του. Ή η έννοια του φύλου ή/και της έμφυλης δίπολης διάστασής του (του άντρα και της γυναίκας) σε μία εκ της οποίας πρέπει αδιαμφισβήτητα να ανήκουμε ή αυτή της de facto ετεροφυλοφιλίας. Αυθαίρετες κοινωνικές κατασκευές γενικότερα είναι εκείνες οι μορφές της ταυτότητας που καλούμαστε να “υιο”-θετήσουμε, οι ρόλοι που οφείλουμε να επιτελέσουμε μέσω αυτών και οι οποίοι διέπουν τις μεταξύ μας οριζόντιες σχέσεις (π.χ. τις σχέσεις μας με τους ανθρώπους από άλλους πολιτισμούς, με διαφορετικές ικανότητες, με διαφορετική ηλικία, με διαφορετική σεξουαλικότητα, με διαφορετική -από τη δική μας και κυρίαρχα οριζόμενη πάντα-γενικά “ταυτότητα”). Αυθαίρετη είναι και η αξίωση της ανωτερότητας του ανθρώπινου είδους η οποία γεννά και θρέφει τη σπισιστική /

-----*Ήρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters*-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
ειδιστική κουλτούρα που κατά πλειοψηφία ο άνθρωπος-ως-εξουσιαστής έχει υιοθετήσει στη σχέση του με τα μη ανθρώπινα όντα με τα οποία “συμβιώνει”. Είναι η ίδια αξίωση που ορίζει και τη σχέση του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον.

Ο άνθρωπος-ως-εξουσιαστής εκμεταλλεύεται το φυσικό περιβάλλον στο οποίο κατοικούν ανθρώπινα και μη ανθρώπινα ζώα, μολύνοντας το με τα απόβλητα από τα εργοστάσια του, με τα σκουπίδια του, αποψιλώνοντας ολόκληρα δάση, κάνοντας εμπρησμούς, εντατικοποιώντας τη γεωργία, γεμίζοντάς το ανεμογεννήτριες στο όνομα κάποιας “πράσινης ανάπτυξης” κλπ. Διαστρεβλώνοντας και καταστρέφοντας ό,τι νοείται ευρύτερα ως “φύση” επιβεβαιώνει το δόγμα της δικής του υποτιθέμενης “ανθρώπινης φύσης”, η οποία οφείλει να εξουσιάζει, να καταπιέζει, να δολοφονεί και να κυριαρχεί οπουδήποτε και με κάθε κόστος. Για τον άνθρωπο-ως-εξουσιαστή η μόνη φύση που υπάρχει ή αξίζει να υπάρχει είναι η δική του. Καταλήγει έτσι και πάλι να δημιουργεί μία αυθαίρετη κατασκευή. Όπως οποιαδήποτε έννοια όταν αυτή ανακαλύπτεται και ορίζεται από τους εξουσιαστές (π.χ. ανδρεία = γενναιότητα), έτσι και η έννοια της “ανθρώπινης φύσης” καθορίζεται από τον άνθρωπο-ως-εξουσιαστή με βάση τις εξουσιαστικές τάσεις του ανθρώπου. Ως εκ τούτου, η επέλαση της τεχνοβιομηχανίας, για παράδειγμα, από κράτη και εταιρίες παγκοσμίως, καθώς και οποιαδήποτε άλλη αντίστοιχη πράξη καταστρατήγησης της ζωής και της ελευθερίας εκλαμβάνεται κοινωνικά ως αναπόφευκτη εξέλιξη και πραγμάτωση της “ανθρώπινης φύσης”. Και ενώ ένα δέντρο μπορεί να ζούσε και να έκανε να αναπτυχθεί χιλιάδες χρόνια μέχρι να γίνει αυτό που βλέπουμε, ενώ τα δάση και οι ωκεανοί είναι αυτά που φροντίζουν για το οξυγόνο και μας επιτρέπουν να αναπνέουμε και να ζούμε στη γη, οι εξουσιαστές επιτελώντας το ρόλο της κοινωνικής κατασκευής της “ανθρώπινης φύσης” αντικαθιστούν τη ζωή με το θάνατο.

Προφανώς, αυτή η έννοια της “ανθρώπινης φύσης” βολεύει όσους κερδίζουν από αυτή, όπως και οι έννοιες της γυναίκας και των μη ανθρώπινων ζώων ως κατώτερες ζωές, βολεύει εκείνους που αντλούν προνόμια μέσω αυτής. Έτσι, η καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος και ο αντίστοιχος θάνατος δεν αγγίζει για την ώρα τους υψηλά ιστάμενους κρατών και εταιριών που βγάζουν εκατομμύρια από αυτόν, ίσως να αγγίζει τα παιδιά τους. Όμως σίγουρα αγγίζει τα καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας που εκδιώχνονται ή αναγκάζονται να φύγουν από τους τόπους κατοικίας τους εξαιτίας ακόμη μίας ανεμογεννήτριας, ακόμη ενός οποιουδήποτε “πράσινου” πάρκου - σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας (πχ. υβριικά- ή μη- αιολικά, υδροηλεκτρικά πάρκα), ακόμη μίας μόλυνσης των υδάτων από τα εργοστάσια που καθιστά το έδαφος άρρωστο αν όχι νεκρό και το νερό μη πόσιμο, ακόμη μίας αποτυχημένης δοκιμής όπλου -βιολογικού ή μη- που

-----Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

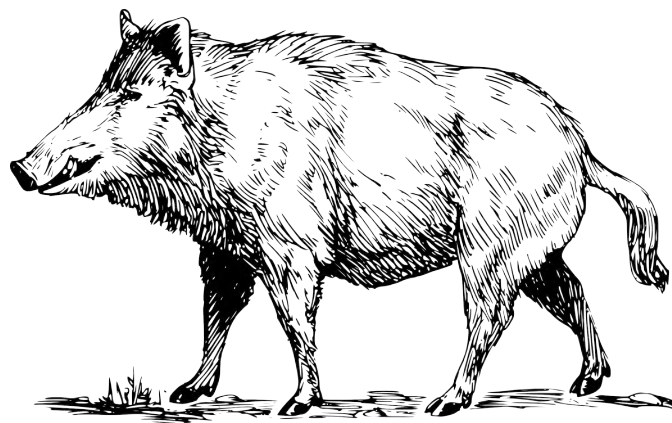
-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
προκαλεί άμεσους θανάτους ή/και θανάσιμες γενετικές ανωμαλίες. Σε κάθε περίπτωση όμως αγγίζει τα μη ανθρώπινα ζώα. Σε σημεία του πλανήτη που θεωρούνται “ακατοίκητα” και αποφασίζουν κράτη και εταιρίες να χτίσουν άλλο ένα εργοστάσιο, άλλη μία εταιρία, άλλη μία πολυκατοικία, άλλο ένα γκαράζ, άλλο ένα βενζινάδικο εκεί συνήθως ζουν μη ανθρώπινα ζώα. Όταν κάποιος επιλέγει να διαλύσει ένα κομμάτι πρασίνου για να στήσει την επιχείρησή του, κάποια μη ανθρώπινα ζώα εκδιώχνονται και άλλα πεθαίνουν. Όταν η γεωργία εντατικοποιείται αμέτρητα μη ανθρώπινα ζώα που ζουν στις εκτάσεις προς εκμετάλλευση παρασύρονται από τα τεράστια οχήματα της βιομηχανίας και πεθαίνουν. Όταν ένα κράτος αποφασίζει να δοκιμάσει ένα όπλο στον ωκεανό, αμέτρητα μη ανθρώπινα ζώα βρίσκουν άμεσο θάνατο. Και η λίστα ατελείωτη. Εν τέλει, για το ένα περιστατικό εκδίωξης ανθρώπινου πληθυσμού από τόπο κατοικίας ή “παράπλευρης απώλειας” από δραστηριότητες που καταστρέφουν ένα φυσικό περιβάλλον που ακούμε, εκατομμύρια αντίστοιχα συμβαίνουν παγκοσμίως με τα μη ανθρώπινα ζώα και είναι αόρατα.

Κλείνοντας, για χάρη ενός πολιτικού κριτικού αναστοχασμού επάνω στην αυθαίρετη στοιχειοθέτηση της “ανθρώπινης φύσης”, κρίνουμε ενδεικτικό το γεγονός πως ενώ σε αυτή μπορούμε να βρούμε και τα στοιχεία της ενσυναίσθησης, του σεβασμού και της φροντιστικότητας, αυτά που προβάλλονται ως αντιπροσωπευτικά της είναι η επιβλητικότητα, η επεκτατικότητα, η δολοφονικότητα, η κυριαρχικότητα και όλα τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά που ενέχουν, χτίζουν και θεμελιώνουν την εξουσία. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι τα περισσότερα από τα παραπάνω εκτοξεύτηκαν από τότε που ο άνθρωπος επιβλήθηκε επάνω στο φυσικό περιβάλλον και στα ζώα και στη συνέχεια επάνω στη θεωρούμενη ως “θηλυκή” διάσταση των υποκειμένων, στα διαφορετικά φάσματα ικανοτήτων των υπολοίπων και σε οτιδήποτε έμοιαζε διαφορετικό, μη “κανονικό”, λιγότερο άξιο ζωής εν γένει. Ιστορικά, είναι η κυριαρχική cis straight αρρενωπότητα που φαίνεται να εσωκλείει τα περισσότερα από αυτά τα χαρακτηριστικά και είναι αυτή που κατά βάση δόμησε και ήλεγξε τα συστήματα εξουσίας που αναπτύχθηκαν και εδραιώθηκαν μέσα στους αιώνες. Είναι αυτή επομένως που όρισε και τον κυρίαρχο λόγο. Με άλλα λόγια, παρατηρούμε ότι τα χαρακτηριστικά που θέλουν να πείσουν πως μονοπωλούν την “ανθρώπινη φύση” και που πρέπει να ακολουθούμε και να επαληθεύουμε είναι αυτά που θεμελιώνουν και το οικοδόμημα της πατριαρχίας. Το κάθε σύστημα εξουσίας διαμορφώνει, ελέγχει και καθορίζει τον κυρίαρχο λόγο και στην πορεία τον κατευθύνει προς κοινωνική αποδοχή, οικειοποίηση, νομιμοποίηση και εν τέλει υπακοή. Δεν είμαστε εμείς αυτά που θα ορίσουν τι είναι και τι δεν είναι η λεγόμενη “ανθρώπινη φύση”. Κρίνουμε, ωστόσο, ότι είναι ένα πλέγμα όλων αυτών και επαφίεται στη θέση, τη στάση και το πρόταγμα ζωής του κάθε ατόμου, συνόλου και μικρότερου ή μεγαλύτερου κινήματος να αποφασίσει ποια από αυτά θα στηρίζει και θα προτάξει ή θα πολεμήσει.

Όλες αυτές οι αυθαίρετες κατασκευές που προκαλούν βαρβαρότητα σε ανθρώπινα και μη ανθρώπινα υποκείμενα βασίζονται στην ίδια αίσθηση κυριαρχίας που διακατέχει τους καταπιεστές απέναντι στα καταπιεσμένα υποκείμενα. Και όπως η κυριαρχία είναι πολύμορφη, έτσι και ο αγώνας μας θα πρέπει να είναι πολύμορφος, με όλα τα ζητήματα συνδεδεμένα μεταξύ τους χωρίς κάποια να τα ιεραρχούμε ως ανώτερα ή κατώτερα. Αν σπάσουμε τη ρίζα όλων αυτών των ζητημάτων, δηλαδή την εξουσιαστική λογική που κρύβεται πίσω από αυτά, θα μπορούσαμε να ζήσουμε σε ένα καλύτερο κόσμο, αρμονικά τόσο μεταξύ μας, όσο και με τα υπόλοιπα ζώα και με το φυσικό περιβάλλον ευρύτερα. Γι’ αυτό το λόγο τα ολικοαπελευθερωτικά μας προτάγματα είναι όχι μόνο χρήσιμα, αλλά αναγκαία.

Μέχρι τότε, μέχρι την ολική απελευθέρωση, θα στεκόμαστε απέναντι στους κυρίαρχους αυτού του κόσμου, στα κράτη και στους πολέμους τους, στους φαλλοκράτες, στους βιαστές, στους

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----
ομοφοβικούς, στους τρανσφοβικούς, στους τοξικοφοβικούς, στα αφεντικά, αλλά και στους
κακοποιητές, βασανιστές και δολοφόνους των μη ανθρώπινων ζώων και σε όσους καταστρέφουν το
φυσικό περιβάλλον. Θα υπερασπιζόμαστε κάθε πράξη που σπάει τα δεσμά της κυριαρχίας και
αφήνει ελεύθερα τα υποκείμενα να αναπτύσσονται, όπως αυτά κρίνουν με σεβασμό και
ενσυναίσθηση. Μέχρι όλα να είναι ελεύθερα!

-----Ηρθε η ώρα να κνηγήσουμε τους κνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

Παράρτημα

Νομοθετικό πλαίσιο για το κυνήγι στον ελλαδικό χώρο

Στο δασικό κώδικα (νομοθετικό διάταγμα 86/1969, όπως αυτό έχει τροποποιηθεί με διάφορους νόμους) περιλαμβάνονται διατάξεις που αφορούν στο κυνήγι. Με βάση τον δασικό κώδικα ως θηρεύσιμα θηράματα νοούνται όλα τα άγρια θηλαστικά και πτηνά πλην ελαχίστων εξαιρέσεων.

Όσον αφορά στα μέσα ασκήσεως του κυνηγιού, αυτά είναι μόνο τα εξής: σύνηθες κυνηγετικό πυροβόλο όπλο, τόξο και κυνηγετικό μαχαίρι. Ρητά απαγορεύεται η τοποθέτηση και η χρήση παγίδων, δηλητηρίων, ή άλλων ανάλογων μέσων που στόχο έχουν τη θανάτωση, σύλληψη ή νάρκωση εν γένει άγριων θηλαστικών, ως και την εμπορία αυτών. Επίσης, απαγορεύεται η χρησιμοποίηση σφεντόνας, κραχτών και μιμητικών φωνών των θηραμάτων, ενώ η χρήση παγίδων πάσης φύσεως επιτρέπεται με έγκριση του υπουργού γεωργίας μόνον για επιστημονικούς σκοπούς. Απαγορεύεται ακόμη η χρησιμοποίηση μηχανοκίνητων πλωτών μέσων για το κυνήγι υδρόβιων πτηνών εντός των λιμνών, ποταμών, λιμνοθαλασσών και ελωδών εκτάσεων. Τέλος, απαγορεύονται το κυνήγι με ενέδρα (το λεγόμενο καρτέρι) ή με παρακολούθηση των ιχνών επί του χιονιού ή η χρήση βοηθού με όπλο χωρίς την απαιτούμενη άδεια κυνηγιού.

Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι επιτρέπεται όλο το χρόνο η εκπαίδευση κυνηγετικών σκύλων που συνοδεύονται από κυνηγούς που δεν έχουν μαζί τους κυνηγετικό όπλο, σε εκτάσεις που καθορίζονται από την δασική αρχή. Παράλληλα, επιτρέπεται η διεξαγωγή αγώνων κυνηγετικών ικανοτήτων σκύλων .

Επίσης, προβλέπονται διατάξεις σχετικά με τα εκτροφεία θηραμάτων, τα καταφύγια θηραμάτων, καθώς και τις ελεγχόμενες κυνηγετικές περιοχές (ΕΚΠ). Ειδικότερα, τα εκτροφεία θηραμάτων μπορούν να είναι μέχρι 60 σε αριθμό και έχουν ως σκοπό την αναπαραγωγή και την αύξηση των ενδημικών θηραμάτων. Όσον αφορά δε στα καταφύγια άγριας ζωής, εντός τους απαγορεύεται το κυνήγι κάθε θηράματος και κάθε είδους της άγριας πανίδας, η σύλληψη κάθε είδους της άγριας πανίδας για μη ερευνητικούς σκοπούς, η καταστροφή κάθε είδους ζώνης με φυσική βλάστηση, η καταστροφή των ζωντανών φυτοφρακτών, η ρύπανση των υδατικών πόρων και η ένταξη έκτασης καταφυγίου άγριας ζωής σε πολεοδομικό ή ρυμοτομικό σχεδιασμό. Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η σύλληψη ειδών της άγριας πανίδας και η μεταφορά τους προς εμπλουτισμό άλλων κατάλληλων περιοχών μόνο από τη δασική υπηρεσία. Τέλος, ως προς τις συνεχείς ελεγχόμενες κυνηγετικές περιοχές, αυτές δεν μπορεί να είναι μικρότερες των 5.000 στρεμμάτων εντός του χώρου της ηπειρωτικής Ελλάδας και 500 τουλάχιστον στρεμμάτων στη νησιωτική Ελλάδα.

Στη νομοθεσία θεσπίζεται απαγόρευση κυνηγιού εντός των πόλεων, κωμοπόλεων και χωριών. Όμως κατ' εξαίρεση με απόφαση του υπουργού γεωργίας και της αστυνομίας, είναι δυνατό να επιτραπεί το κυνήγι επιβλαβών θηραμάτων και στις παραπάνω περιοχές.

Βάσει του νόμου οι ιδιοκτήτες, ή όσοι νοικιάζουν σπίτια, κήπους ή αγρούς, υποχρεούνται να καταστρέφουν τις φωλιές που κατασκευάζουν τα κορακοειδή (κάργια, καρακάξα κλπ.) στα σπίτια ή στους κήπους τους κτλ.

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

Στον ελλαδικό χώρο υφίστανται οι παρακάτω κυνηγετικές περιφέρειες:

α) Της Κρήτης και Δωδεκανήσων με έδρα τα Χανιά.

β) Των νησιών του Αρχιπελάγους, με έδρα την Μυτιλήνη.

γ) Της Πελοποννήσου μαζί με τα νησιά Ύδρα, Σπέτσες, Ζάκυνθος, Πόρος, Κύθηρα και Αντικύθηρα, Κεφαλονιά, Ιθάκη, με έδρα την Πάτρα.

δ) Της Στερεάς Ελλάδος με τα νησιά της Εύβοιας Λευκάδας, Σκύρου, Αίγινας, Κυκλάδες, Σαλαμίνα, Κύθηρα, Ύδρα, Σπετσών και Πόρου, ως και των μικρότερων της περιφέρειας αυτών, με έδρα την Αθήνα.

ε) Της Ηπείρου με τα νησιά της Κέρκυρας και Παξών, με έδρα τα Ιωάννινα.

στ) Της Βορείου Ελλάδος (μακεδονία - Θράκη) με τα νησιά Θάσου και Σαμοθράκης, με έδρα την Θεσσαλονίκη.

ζ) Της Θεσσαλίας με τα νησιά των Σποράδων με έδρα την Λάρισα.

Η κυνηγετική περίοδος ξεκινάει από την 1η Αυγούστου και λήγει την 31 Ιουλίου του επόμενου έτους. Έχουν καθοριστεί μάλιστα συγκεκριμένες χρονικές περίοδοι κατά τις οποίες επιτρέπεται το κυνήγι ανά είδος ζώου.

Το κυνήγι επιτρέπεται μόνο στους κατόχους κυνηγετικής άδειας που εκδίδεται από την αρμόδια δασική αρχή. Κανείς δεν μπορεί να λάβει άδεια, εάν δεν είναι μέλος κυνηγετικού συλλόγου και εάν δε έχει συμπληρώσει το 21ο έτος της ηλικίας του (ή το 18ο έτος, κατόπιν σχετικής άδειας αυτών που ασκούν την επιμέλεια του).

Τέλος, σε περίπτωση παραβίασης των παραπάνω διατάξεων προβλέπονται κυρώσεις, διοικητικές ή/και ποινικές, οι οποίες ποικίλλουν ανάλογα με τη σοβαρότητα της εκάστοτε παράβασης (ενδεικτικά: πρόστιμα ποσού ύψους από 1.500 € έως και 30.000 €, στέρηση της κυνηγετικής άδειας, φυλάκιση, χρηματική αποζημίωση του Κεντρικού Ταμείου Γεωργίας Κτηνοτροφίας και Δασών -πρόκειται για το λεγόμενο Κεφάλαιο Θηρείας, στο οποίο κατατίθενται και τα παράβολα για την έκδοση της κυνηγετικής άδειας).

Νομοθετικό πλαίσιο για την αλιεία στον ελλαδικό χώρο

Ο νόμος (προεδρικό διάταγμα 373/1985) διακρίνει την αλιεία σε ερασιτεχνική - αθλητική και σε επαγγελματική.

Όσον αφορά στην ερασιτεχνική αλιεία, αυτή απαγορεύεται να γίνεται με την βοήθεια φωτεινών πηγών ή με τη χρήση πλωτών μέσων. Απαγορεύεται, επίσης, η πώληση και γενικά η εμπορία αλιευτικών προϊόντων που προέρχονται από ερασιτεχνική αλιεία.

Η αλιεία στη θάλασσα επιτρέπεται να γίνεται μόνο με συγκεκριμένα εργαλεία που αναφέρει ο νόμος, όπως δίχτυα, παγίδες, πεζόβολο, απόχη, καμάκι χεριού, ψαροντούφεκο. Για κάθε ψαρά επιτρέπεται να ψαρεύει συγκεκριμένη ποσότητα ψαριών (μέχρι 5 κιλά) και μέχρι 20 αχινούς.

Η υποβρύχια ερασιτεχνική αλιεία απαγορεύεται το Μάιο και μόνο για συγκεκριμένες ώρες τη μέρα (μετά τη δύση μέχρι την ανατολή του ηλίου) και σε απόσταση 200 μέτρων από:

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

-----τα ζώα είναι φίλοι μου και δεν το παίρνω και πολύ καλά όταν πυροβολούν τους φίλους μου-----

(1) Το σημείο όπου συνήθως κολυμπούν οι λουόμενοι.

(2) Τα λιμενικά έργα ή ναυτιλιακές σημάνσεις ή σκάφη ή άλλα πλωτά μέσα αλιείας, καθώς και τα δίχτυα με εμφανή σήμανση.

(3) Τα αγκυροβολημένα πλοία.

Η ερασιτεχνική αλιεία στις λίμνες, στα ποτάμια και στις λιμνοθάλασσες επιτρέπεται, χωρίς πλωτό μέσο, από την ξηρά, με αγκιστρωτά εργαλεία, όπως καλαμίδι, πεταλούδα.

Επιτρέπεται η διεξαγωγή αγώνων αθλητικής αλιείας σκάφους μεταξύ ερασιτεχνών ψαράδων με απόφαση του νομάρχη.

Τέλος, η άδεια ερασιτεχνικής αλιείας χορηγείται μόνο σε κάτοχο ατομικής άδειας ερασιτεχνικής αλιείας.

-----Ηρθε η ώρα να κυνηγήσουμε τους κυνηγούς – It's time to hunt the hunters-----

